

Partizan Sesi

**GERİ KALMAK
YOK
SUSMAK ASLA!**

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE YIL: 2 SAYI:32 1-15 OCAK 1996 FİYATI 40 000(KDV Dahil)

Seçim umutları bitti: KRİZ KRİZİ DOĞURDU

► Seçim sürecindeki tartışmalarda, boykotu savunanları politikasızlıkla suçlayan ve barajı aşacaklarına kesin gözüyle bakanlar, seçim sonuçları açıklanmaya başladığında hayal kırıklığına uğradılar. Onlar hüznü yaşarlarken, boykotçular, bekledikleri sonucu alıyorlardı.

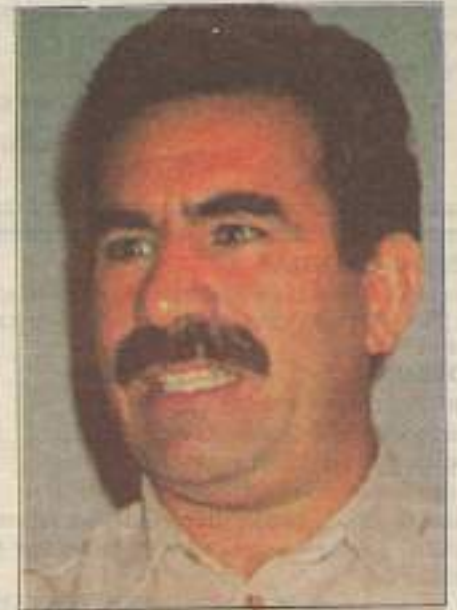
Sayfa 6'da

DETUDAP'dan tutsaklar için eylemler

► Devletin seçim döneminde "af" söylemini gündeme getirmesi, büyüklüğünden veya affediciliğinden değil, seçim aldatmacasının bir parçasıdır. Binlerce devrimci, demokrat, yurtsever; emekçi halkların hak, adalet ve onur davasında tutsak düşmüştür. Devrimci tutsaklar onurlu ve haklı bir mücadelenin tutsaklarıdır.

Sayfa 5'de

Ateşkes ve reformizmin sefaleti

► Biz, PKK'nın, Türk devletiyle uzlaşmasını hiç bir zaman istemedik; dün istemediğimiz gibi bugünde istemiyoruz. Her zaman devrimci kalmasını istiyor, silahlı mücadeleyi uzlaşmanın (masa başında) bir aracı olarak değil, Kürt ulusu ve halkının köklü bir şekilde bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşması için kullanmasını istiyoruz. En kalıcı ve iyi barış, devrimci savaşları sürdürmekle elde edilir.

Sayfa 12-13'de

Yeni Maraş katliamlarını engellemek için, Örgütlü mücadeleyi yükselt

Maraşların, Sivasların ve Gazilerin yaşamaması için, düzene muhalif olan, değişim ve değişiklik isteyen çeşitli milliyetlerden emekçilerin kendi öncü partisinin saflarında örgüllenerek Demokratik Halk Devrimi kavgasını yükseltmeleri gerekiyor. Katliamları durdurmak ve faşist saldırılara karşı direniş cephesinin yaratılması, ancak örgütlü bir gücün yaratılmasında yatar. Bu güç, bugün ülkenin bozkırını kendine esas almış proletarya partisidir. Kendi kurtuluşumuz için, proletarya partisinin saflarına katılıp örgüllenmediğimiz sürece daha çok gözyaşları içimize akıtacağız.

Sayfa 8'de

Ah sizi gidi "Sosyalistler"

Ama biz biliyoruz ki, ülkemizde solculuk, öyle hiç bir rizikoya katlanmayacak ve köşelerimizden ahkam kesecek kadar basit değildir. Solcular da harsızlık provokatörlük yapacak ve küfürler savuracak kadar ucuz insanlar değildir. İşte bu gerçek dahi oynanmak istenen oyunu deşifre etmekte ve oyuncularını da gerçek niteliklerini ortaya sermektedir.

Sayfa 11'de

DAN OKURDAN OKURDAN OKURDAN OKURDAN OKURDAN

Özür ve açıklama

4-15 Aralık 1995 tarihli gazetemizde, Ö. Gelecek'in 62. sayısındaki bir karalamaya yanıt olarak yayımlanan "silahsızlandırılmışlar" başlıklı okur mektubu bizi bağlamadığı gibi, taraflarında bağlamadığını öğrenmiş bulunuyoruz. Okur'a olan saygımızdan dolayı dikkatlice incelenmeden yayımlanan bu tür mektuplar, zaman zaman çeşitli kurumlara mal edilmektedir. Bu durum ilgili tarafları zor duruma sokmaktadır. Tamamen yayın kurulumuzun dikkatsizliğinden dolayı anlamsız bir polemige yer verdiğimiz için başta ilgili taraflar olmak üzere, tüm okuyucularımızdan özür diliyoruz ve bundan böyle bu tür mektuplara yer vermeyeceğimizi de bildirmek istiyoruz. Ayrıca gazetemizin Ö. Gelecek gazetesinin YD'de çıktığına dair bir söylemi olmadığı gibi, başka bir gazetenin ne-rede çıktığına bizim ilgi alanımızın dışındadır.

Yine söz konusu mektupta ki halk arasındaki çelişmelere bakış açısının gazetemizin bakış açısıyla çakışmadığı, Ö. Gelecek gazetesinin bilgisi dahilindedir. Yayın kurulumuzun bir dikkatsizliğini gayri-dürüstçe yorumlayıp saldırıya geçmesi, Ö. Gelecek'in tipik burjuva mantığının ürünüdür. Hele hele halk arasındaki çelişmeleri çözme yönteminde şiddetli içeren veya buna yakın bir anlayış gazetemizin anlayışı olamayacağı gibi, Türkiye devrimci hareketi içinde bu tür anlayışların amansız düşmanı gazetemiz ve Maoist parti olmuştur. Ve olmaya devam edecektir. Ancak son dönemde bu anlayışımız zayıflığımıza yorumlanarak değerlerimize saldırılar yoğunlaşmaktadır. Yüzlerce şehidimiz pahasına yarattığımız değerlerin üzerinde tepinmenin hiç kimsenin hakkı olmadığını belirtiyor ve bu değerlere leke sürenlerin de her zaman karşısında olduğumuzu ve olmaya devam edeceğimizi dostun da-düşmanın da bilmesini isteriz.

Sevgi ve saygılarımızla

**PARTIZAN SESİ
YAYIN KURULU**

"Düşünmeye, konuşmaya ve yapmaya cesaret edin."

Bir dağın şahdamarını bilir misin; dipten gelen uğultusunu, yada toprağın cemmeye tutkusunu. Peki, ya dön-nala giden donu tayların yelelerinde ki rüzgar esintisini, bilirmisin? Bu tutkuyu, bu esintiyi niye bu zamana kadar hissetmemişsin, yaşamamışsin, hiç sordun mu kendine? Bu soruya vaktin mi yoktu, için mi çoktu, yoksa böyle şeyleri düşünemez kadar, bey-nin felç mi olmuş? Düşün bunları.

Ağır yürüyüp gitti mi hiç senin öm-ründe? Acının yüreğinde şaha kalkı-şına tanık oldun mu hiç? Ama öyle gelip giden türünden değil, bir mer-mer taşı ağırlığında oturmuş cinsin-den. Yani, gecekonduyu yıkılan biri nesil ki dozer paletleri altında ke-miklerinin kırıldığını hissedecek ka-dar acı çekiyorsa. Yani sürgün katar-larının ağıtlarındaki gibi. Yani karan-lık kuyularda kaybedilmiş evlatların arayıp da bulamayan ana-babalar gi-bi. Bir düşünün bunları.

Düşün hele; kıstayız, it donduran cinsinden bir kişi. Yaşlılar, çocuklar, analar babalar, yani insanlar, bu kı-şta naylon çadırlarda "yaşıyorlar". Odun yok, kömür yok, olsa da bir şey değişmez ya, çünkü soba yok. Ayaklar çıplak, sırtlar açık, iş yok, para yok, sofrada ekmeğe tuz yok. Köyü yakılmış, evi yıkılmış, sürgün edilmiş. Şimdi, şu anda, işte bu şart-larda ve üstüne üstlük de dipeçik göl-gesindeler, Dersim'de, Diyarba-kr'da, Van'da. Bir düşün bunları ve içinde yaşadığın koşullarla karşıla-şır, sonra biraz cesaret edip, vicdani-nin sesini dinle. Ki her vicdan sim-sinin rengini değiştirir aynı zamanda.

Eğer siman kırmızı ya, mora çalışıyor-sa iyi, yoksa bir daha düşün.

Düşün, sen şu anda gürlüyor yan-an bir sobanın ateşiyle, ya da kale-riyer peteklerinin verdiği sıcaklıkta oturuyorsun. Belki biraz önce kam-i-ni da doyunup, üzerine çayını höpür-detiyorsun, yada bunları biraz sonra yapacaksın. Belki de annen-babanla, kardeşlerinle birliktesin, belki de, eşin-çocuklarınla veya da yavuklun, dostların, arkadaşların vardır yanın-da, onlarla ve kendinizce bir soh-bettesinizdir de. Sen-siz vbunları ya-şıyorken, sizlerden belki on, belki de yüzlerce kilometre uzaklarda, kimbir-ner hangi dağbaşında, vadide, kar-zerinde oturan, kar üzerinde yatan, günlerce aç-susuz çatışan, parmakla-rın donan, ama sizler ve tüm halk için daha iyiyi ve güzeliyi yaşatmak uğru-na ölümlüne savaşırdirenen, sizleri yü-reklerine gömen partizanlar var. Bunları düşün-düşün.

İşte dostum, dostların;

Onlar, Partizanlar ki, açlığın, uy-kusuzluğun, soğukun ve ölümün pençelerinde yaşarlar, ama bu pen-çelerden yaşamın en güzeli ve onur-lusunu da koparıp almasını becerir-ler, ki bundandır mutlu yaşar, mutlu ölürler.

Çünkü onlar, dağın şahdamarını avoçlarında tutarlar ve cemm misali toprağa düşme tutkusunda yaşarlar.

Çünkü onlar, evi yıkılanın, evladı-nı arayan ana-babanın acısını, çadır-yoksulluğunu ve göç katarlarının ağıtlarını derinden duyarlar, ve bun-larla bildikleri öfkeyle zulmün üle-re yürütmenin zorunluluğunda olduk-

larını bilirler. Bilirler, çünkü;

Onlar sevdalılar. Sevdanın en mevisine tutkunsunlar. Öyle bir mavi sevda ki, ırmaktan taşan, gökte ya-gan ve alıp ay vurulmasına götüren bir sevda.

Sende yaşamak istiyorsan bu mut-luluğu, bu sevdayı, halkına ve onun kavgasına sevdalanman gerek. Ama öyle böyle değil, hudutsuz ve hilaf-sız sevdalanman gerek. Ve adama-lın kendini bu sevdaya. Fakat şunu ta başından kafana kazıman şart: "her adanış aynı zamanda bir şey-lerden vazgeçtiştir." Tüm gerici, bi-reyci düzenle olan bağlarından kop-malı, bunlardan vazgeçmelisin ki, hudutsuz ve hilafsız seveblesin. İlk ve önemli koşuldur, bu.

Şunu iyi bil ki her insanın yaşamı sınırlıdır. Ve içinde bulunduğumuz koşullar ne olursa olsun, bir gün, her insan gibi bizlerinde fiziken yaşamı sona erecektir. Bu bir gerçek midir? Evet, Öyle.

Öyleyse, yaşamın gerçekliğini gö-rerek, halkın çektiği acıları, yoksul-lukları, zulmü etinde, kemiğinde his-sederek, bizlere bunları yaşamayı re-va gören karanlığın sahiplerini tepe-leme kavgasına girmek ve bunun için can dahil, bir çok şeyden vaz-geçmek, bu koşullarda en temel in-sani görevdir. Bu görevi en iyi şekil-de yerine getirebilmek için, yeryüzü-nün en güçlü silahıyla, Marksizm-Leninizm-Maoizm'le donan;

Ve "SINIRLI YAŞAMINI SINIRSIZ BİR DAVAYA, DEVRİME ADA; MUTLU OL".

HAYDAR CEMAL

MERHABA DOSTLAR,

Öncelikle hepinizi en sıcak duygularıyla selamlıyorum. Tüm Altınçığ çalışanlarının yeni yılını candan kutlarım.

ZORBALAR

Zorbalar, cinayet orduları, caniler içleri yarasa ve örümcek dolu Toplanmış arsızca kemiriyorlar. Baygın uykusunda DERSİM! Buradaki arkadaşlardan, tüm arkadaşlara selam var. ELAZIĞ Sivrice Cezaevi'nden Partizan Sesi Elazığ Temsilcisi

MUSTAFA COŞKUN

DEĞERLİ ALTINÇAĞ YAYIMCILIK EMEKÇİLERİ,

1996 yılını Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesinde daha ileri mevziler elde edeceğimiz bir yıla dönüştüreceğimiz inancıyla, sizleri selamlıyoruz, mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Gebze Özel Tıp Cezaevindeki Devrimci Sol Davası tutsakları adına

VELİ KILIÇ

ALTINÇAĞ YAYIMCILIK'IN

Onurlu emekçileri yeni yılınızı en içten duygularıyla kutlar. 1996 yılının zulüm ve sömürsüz bir yıl olması dileği ile mücadelenizde başarılar dilerim.

ANTALYA'DAN BİR PARTIZAN SESİ OKURU

YİĞİT PARTIZAN SESİ, ÇALIŞANLARI VE OKURLARI;

Geride bıraktığımız yılın gelişmelerini Maoist süz-gecten geçirip, yararlı tecrübeler haline getirerek Ma-oiist partinin '96 yılını da Halk Savaşı'nı daha güçlen-di-recek şekilde önderlik yapacağına; Kızıl gerillaların

ölümcül vuruşlarla bu köhne düzeni daha çok sarsaca-ğına; çeşitli millet ve milliyetlerden emekçi halkımızın Halk Savaşı'yla daha çok bütünleşeceğine olan güçlü inancımızla görkemli bir savaş yılına girerken, bulun-duğumuz alanlar da siper savaşçıları olma bilinciyle hareket ederek sınıfa, halka ve partiye layık olmayı bi-randa olsa ihmal etmeme dışında hiçbir kaygısı olma-yan bizler, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e, halka, dev-rime ve partiye olan derin sadakat ve komünist coşku-muzla '96 yılının isyan ateşini daha da gürlütecek bir mücadele yılı olmasını istiyor, bu bilinçle mücadele-nizde başarılar dileyerek, selamlıyoruz.

Halk Ordusuyla Zulmün Üzerine, Partiyle İktidara, Haydi DAĞLARA!...

Ankara Cezaevi TKP(İML) TIKKO davası tutsakları adına

CEMAL ÇAKMAK

PARTIZAN AİLESİNE!

Bir yıl boyunca, Altınçığ mücadelesinde kendi öz gücünüz oranında da halkımıza var olan değerlerinizle hizmet ettiğiniz için, gerek halktan biri olarak, gerekse de partizan ailesinin bir çocuğu olarak teşekkür ederiz. Yeni yıla umut, sevgiyle, coşkuyla girmenizi dili-yor, candan selamlarımızı sunuyoruz.

HİBİR

DOSTLAR,

1996 yılının, başarıların çığ gibi büyümeye devam edeceği bir yıl olmasını diler; hepinizin yeni yılını kut-lar, çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Kastamonu'ndan Bir Partizan Sesi Okuru

MERHABA;

1994 yılında ulaştığımız DHKP-C'mizle taşıdığımız

devrim bayrağını 1995'te daha yükseklere çektik. Kentlerin varoşlarında ayaklanmalarla, fabrikalarda grevlerle, cezaevlerinde direnişlerle kavgayı büyütme-nin onurunu yaşadık. Adaletimizin uygulayıcısı, halkı-mızın geleceğinin teminatı savaşçılarımız düşmanın korkusunu da kat be kat artırdı. 1996'da özgür bir va-tan, onurlu bir gelecek için verdiğimiz savaşa katılarak halk kurtuluş cephesinde yerimizi yaşamaktayız. Bizler yeni yılı zafer bir adım daha yaklaşmanın bilinci ile karşı-lıyor, devrim bayrağını yeni yılda daha yükseklerle çeke-ceğimize and içiyoruz.

Kavgı, mücadele dolu bir yıl dileğiyle selamlar, sev-giler.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi DHKP-C Davası Tutsakları adına

NEVZAT ŞAHİN

■ AÇIKLAMA

Merhaba,

1995 yılını acılarıyla, sevinçleriyle geride bıraktık.

1995 yılı içinde Gazi direnişi, görkemli 1 Mayıs kutlaması, Kalecik zaferi ve Buca-Ümraniye, öz-gür tutsakların Genel Direnişi utkumuzda kalan en çarpıcı olaylardır. 1996 yılında halkların kurtu-luşu ve proletaryanın acımasız son hükmünü ger-çekleştirmek umuduyla hepinizin yeni yılını MLM'den aldığımız feyizle kutlarız.

Kağıt, posta, matbaa ve diğer girdilere gelen zamlardan dolayı bu sayımızdan itibaren Gazete-mizin fiyatını 40.000 lira yapmak zorunda kaldık.

PARTIZAN SESİ

Halk, artık egemen sınıfların hiçbir kanadına güvenmiyor!

24 Aralık erken genel seçimleri bir kez daha teyid etti ki, egemenler, hiç de yabana atılmayacak oranda büyük bir kriz içindeler. Bu kriz, tek boyutlu ve öyle sızardan birşey değil. Tam tersine, ekonomik, siyasi, askeri ve diğer bütün alanlarda yaşanmaktadır.

Bütün yönleriyle yoğunlaşan krize bir nebzecek de olsa soluk alılabilmek ve tıkanan sistemin yaşam borularının önünü açabilmek için başvurulan erken genel seçim, egemenlerin tamamen kilitlenmesine neden oldu. Dolayısıyla egemenler, geleceği kayıp etmemek için artanda yeni formüller ve çözümler arama telaşına kapılmış bulunuyorlar.

24 Aralık erken genel seçimlerinden çıkan en esaslı sonucu, halkın, artık egemen sınıfların hiçbir kanadına güvenmediği gerçeğidir.

İşte bu nedenledir ki, tek başlarına iktidar bekleyenler gibi, 300 milletvekili çıkaracak oranda oyun çantada keklik olduğuna söyleyenler dahi büyük bir düş kırıklığına uğradılar. En kabadayılarının bile sadece %21 oranıyla yetinmesi, halkın, egemen sınıflara indirildiği tarihi bir gamardır. İşi pişkinliğe varıp, "halk uzlaşmamızı istiyor" demagojisi yapanlar kadar, "birleşme mesajını aldık" diyenlerde, sadece ve sadece, halkın egemenlere olan güvensizliklerini perdelemek istemektedirler. Öte yandan, halk, egemen sınıflara olan güvensizliklerini daha üst perdeden yansıtabilmek için, seçimlerde sandık başına gitmemeyi veya boş oy kullanmayı da yüksek oranda tercih etmiştir. Bu oyları toplamı, seçimlerden birinci parti olarak çıkan RP'nin (5.985.322) oyundan daha fazladır. Yani, 5.156.000 kişi sandık başına dahi gitme gereği duymazken, 989.265 kişi de sandık mahalline gittiği halde boş oy (geçersiz oy) kullanmıştır. Dolayısıyla toplam 6.144.265 oy kullanılmama potasında bulunmuştur. Kuşkusuz bunların bir kısmı zorunlu göç nedeniyle oy kullanamazken, bir kısmının da yukarıdaki nedenin dışında herhangi bir sebeple kullanmadıkları veya kullanamadıkları var sayarsak bile, 6.144.265'in ezici çoğunluğunun oy kullanmamasının esas nedeni egemen sınıflara karşı tepkileridir. Yani, boykot etmeleridir.

Bunun gerçeği ifade etmediğini söylemek, sadece sistemi oportünistçe aklama/kurtarma çabası olarak telakki edilir. Kuşkusuz sandığa gitmeyerek protesto ile tepkilerini belirten halkın bu radikal kesiminin tavırlarının değişik biçimlerde etkilenmesi vardır. Bir kısmı, öncünün ve diğer bazı devrimci örgütlerin boykot çağrılarında etkilenirken, diğer bir kısmı ise (hatta çoğunluk diyebiliriz bu kesime) kendi yaşam pratiklerinden çıkardıkları deneyimin ekisi ile böyle bir olumu sonuca ulaşmışlardır.

Bu kesimleri, ne düzen partileri ve ne de sistem içi çözüm arayan bazı gruplar sandığa çekme başarısı gösterememişlerdir. Bu sayı radikal devrimciler açısından oldukça önemli. İşte bu nedenle, bu kesim hem düzen partileri, hem de seçime katılan sol grupların etki alanlarındaki medya araçlarında yer bulamamıştır. Bu gerçek telaffuz edilmekten ısrarla kaçınılmıştır. Söz konusu yapma durumda kalan bazı sol basın organları ise, bundan "oy kullanamayanlar" olarak söz ederek, düzen içi kalmanın muhteşem (!) örneğini sergilemişlerdir.

Siyasal deprem devam ediyor!

Seçimden aylarca önce şiddetlenen siyasal deprem henüz devam ediyor. Abartılmaktan denilebilir ki, bu sistem 24 Aralık seçimlerinden sonra sadece iki ucu değil, iki uçundan ortaya doğru yayılan pislige batmış bir deymeği kullandıkları bulan egemenler, bu durumdan kurtulabilmek için yoğun uğraş vermektedirler.

24 Aralık seçimlerinin iki ortak bir koalisyona bile zorla müsaade ettiği bu tablo karşısında, bir de RP "befasıyla" karşılaşılan egemen sınıfların planlarının esasını RP'ni dışlama senaryoları üzerinde kurmaktadır.

Refah Partisi sendromu:

Seçim öncesi RP ile koalisyon ortaklığı yapmayacaklarını ifade eden burjuva partileri, RP'nin birinci parti olarak seçimlerden çıkması karşısında hayli zorlanmaktadır. Ancak makyavelist burjuva felsefesi gereği, "dön dündür, bugün gündür" sözünü asla bir kenara bırakamazlar. Bu felsefenin yönlendirdiği bütün burjuva partileri, sermayenin en küçük bir işareti ile, "devletin bekaası açısından" en olmaz gibi görünen RP ile bile ko-

alisyon ortaklığına hazırdırlar. Emperyalizm açısından da "ılımlı bir İslam"ın pek zararlı olmadığı biliniyor. Tıpkı Suudi Arabistan'daki gibi... (Bunu aşağıda biraz daha açacağımız için şimdilik geçiyoruz). Ayrıca bilinmektedir ki, bugün RP ile koalisyon ortaklığı gibi görünüşlerin esasen; din, laiklik, ekonomik politika ve diğer temel konularda bu partiyle özde bir farklılık yoktur. Eğer bir farklılık aranacaksa, bunun için kasırları zorlamaya gerek yok. "Farklılık" sadece biçimde (o da bir ölçüde) olduğu ortadadır. RP gibi, DYP, ANAP ve diğer burjuva partilerinin tarikatlarla olan ilişkileri daha önce dek gazete manşetlerinden inmemekteydi. Hemen hemen bu partilerin tümünün milletvekili aday listelerinde, bu tarikatlardan aday bulmak son derece kolay. Bu ortak paydayı RP ile paylaşan diğer burjuva partilerinin, bu parti ile koalisyon ortaklığından kaçınması gibi görünüşleri, Refah'ın öncünü kesip, oy alabilmek için, seçim öncesi yaratıkları RP sendromunun devamı bir politika olduğu bilinmektedir.

Hükümet senaryoları

Yukarıdaki gerçek bir yana, kompradorlar ve büyük toprak ağaları öncelikle ANAYOL veya ANASOLYOL dedikleri ucube formüllerle dayandırıldıkları hükümet modellerine daha sıcak bakmaktadır. Ancak bu formüllerden herhangi birinin uygulamaya konulabilmesi bile önemli oranda problem içermektedir. Parlametoda grubu bulunan 5 parti, üç ayrı bloka bölünmüş durumdadır. Birinci blok ise; ANAP, DYP ile oluşturacağı olası bir koalisyonda, DSP için ısrarı olacaktır. İkinci blok ise; DYP ve CHP'nin seçim öncesinden günümüze taşındıkları ortak kader birlikteliktir. DYP'de, ANAP ile gireceği muhtemel bir koalisyonda, DSP yerine CHP'yi tercih etmektedir. Bu tercihlerdeki ortak nedene gelince, ANAP ve DYP yedeklerine aldıkları bu iki parti (CHP ve DSP) ile birbirlerinin etkilerini sınırlamayı tasarlamaktadırlar. Öyle ya, Mesut Yılmaz, her konuşmasında ANAP milletvekili sayısına, DSP'nin milletvekillerinin de eklenmesi gerektiğini boşuna söylememektedir. Bu durumda, ANASOLYOL formüllerinden DSP ile olanı gerçekleştirmeden ANAP+DSP=207 milletvekili. Buna karşılık, DYP'nin 135 milletvekili bulunmaktadır. Dolayısıyla böylece bir koalisyonda 207 milletvekiline sahip olan ANAP+DSP'nin yaptırım gücü, DYP'ye oranla daha fazla olacaktır. İşte bu nedenle DYP, DSP'ye karşı çıkarken, aynı nedende ANAP, CHP'ye karşı çıkmaktadır. Ayrıca, bu zorluklara bir de başbakanlık koltuğunun ağır sevdiği eklenmelidir. Tabii 23 Aralık'a kadar milyonlarca insanın gözleri önünde birbirlerini hisizlikle, kökü dışarda olmakla, vurgunculukla suçlayanların, koltuk uğruna 24 Aralık'tan sonra, "aslında yok birbirimizden farkımız" dedirtircesine bütün iddialarını üzerine sünger çekmeleri de son derece anlaşılır bir durumdur. Çünkü önce söyleyenlerin tümü, tamamen halkı aldatıp, oy alabilmek içindi. Üçüncü bloka gelince; RP ve RP'nin ANAP ve DYP içindeki (özellikle de ANAP) gizli Refahçılar diyebileceğimiz kesimlerden olmaktadır.

Egemenlerin sıkıntıları büyük

Hiç kuşkusuz bu formüller hayata geçirilmeye çalışılırken, RP'yi de "kontrol" altında tutmayı ihmal edemezler. Aynı şekilde, RP'nin tek başına muhalefette kalmasının da engellenmesi düşüncesinde oldukları için, sistemin cisi "sol" larından birinin de muhalefette kalmasını sağlayacak düzenlemeler düşünülmekte ve planlanmaktadır. Ancak, RP ile koalisyon ortaklığı yapmak "istemeyen" burjuva partileri için ciddi bir tehlike vardır. ANAP başta olmak üzere, ANAP ve DYP'den RP'ye geçebilecek bir dizi milletvekilinin olduğu bilinmektedir.

ANAYOL'lu, ANASOLYOL'lu komedi ve dram yüklü hükümet formüllerinin yanı sıra, azınlık hükümeti tasarılarının da bazı partilerin gönlünde yatan aslan olduğu da ortaya çıkmaktadır.

Hiçbir düzen partisi seçimlerden umduğunu bilmedi. Dolayısıyla, sözcüleri oldukları sermaye çevreleri de aynı akıbeti paylaşmak durumunda kaldılar. Sıkıntıları büyük. İşte bu nedenle, henüz, resmi sonuçlar bile açıklanmadan müdahale ve yönlendirmeler başlamış durumdadır. TUSİAD'ın çağrısını, İSO'nun açıklaması izledi. Hemen ardından diğer büyük sermaye örgütleri üzerlerine çöken karabasanın kurtulabilmek için hareketlendirdi. Şimdilik son halkayı MGK toplantısı oluşturmakta. Ama bunun da son halka olmayacağı açık. Kısacası, komprador burjuvazi ve büyük

toprak ağaları dünyasında aylarca öncesinde başlayan şiddetli deprem halen devam etmektedir.

Ama bütün bunların, burjuvazinin üzerine çöken karabasanın kurtulma çabaları olduğunu halk bilmek durumundadır. Yine halkın bilmek zorunda olduğu diğer bir gerçek ise, hangi partilerle ve hangi formüller sonucunda oluşacaksa oluşsun, hiçbir hükümetin, halk hükümeti olmayacağıdır.

24 Aralık seçimlerinde hezimete uğrayanlar sadece burjuva partileri değil, bunların yanı sıra, kartopu gibi yuvarlandıkça büyüyen devrimci muhalefeti parlamento ahırına çeşerek sistem içinde, reformlara kurban etmeye çalışanlar da yadsınamaz oranda hezimete uğradılar.

Kimlerdi bunlar?

En iddialı olanlardan biri İçişleri Partisiydi. Atatürk Partisi ve gerçek anlamda Kemalist düşüncenin biricik savunucusu olmakla övünen bu partiyi ne yazık ki, ikinci 19 Mayıs atılım ruhu da kurtaramadı. Seçim öncesi yüzünü döndüğü komprador burjuva ve toprak ağalarının "sol" geçinen faşist partilerinden umduğunu bulamayan İP, 24 Aralık'ta layık olduğu değeri buldu.

İP gibi iddialı olan diğer bir grup ise, Emek Partisi Girişimi idi. Bağımsız adaylarla yer yer seçime katılan Emek, Partisi Girişimi de kayda değer bir varlık gösteremeyecek, İP'nin akıbetini paylaşmak durumunda kaldı.

Bunların en iddiaları hiç kuşkusuz Emek, Barış ve Demokrasi Bloku'du. Bu grup da tıpkı diğerleri gibi büyük vaatler ve koca iddialarla seçim startı almıştı. 100 milletvekilliğini garanti gören Emek Barış ve Demokrasi Bloku, kendini iyiden iyine burjuva seçim atmosferine kapınca, hızını 100 milletvekilliği ile alamayarak, "tek başına iktidar olabilecekleri" galletine düşme talihisizliğine işi vardırdı.

Boycot tavırının, koşullara uyumlu, doğru bir politika olduğu kanıtlandı!

Bütün bunlar da gösterdi ki, halk, etiketinde hangi sıfatı taşırsa taşısun hiçbir düzen içi girişimin kendi yakıcı sorunlarına yanıt veremeyeceğini bilincinde. Ayrıca, parlamento ya girebilmek bile egemenlerce seçim adı altında, ülke barajı gibi bir dizi engelleyici faktörlerle halka kapatılmış durumdadır. Bekli de en önemlisi, ezen ile ezilenin, sömüren ile sömürülenin olduğu bir sistemde, sorunun çözüm adresinin parlamento olmadığı bir kez daha beyinlere kazınmış olduğudur.

Bütün bu dramatik deneyimden sonra "bizim amacımız zaten burjuva parlamentosundan sandalye kapmak değildir" gibi söylemlerde bulunmak, yaşanan bunca deneyimden sonra, bunun sadece kargaları göldürdüğü bilinmelidir.

Emperyalistler ve 24 Aralık seçimleri

24 Aralık seçimleri, başta Avrupa ve ABD olmak üzere, yabancı komuoyunda -özellikle 620 yıl kalmak kaydıyla- değişik tepkilerle karşılandı. Seçimlerdeki gelişmelere hemen hemen saat başı, dünyaya yaptığı haber programlarında geniş değinen Amerikan CNN kanalı, "RP, seçimlerden birinci parti olarak çıkmasına rağmen, yeni kurulacak hükümetin, diğer partilerin uzlaşmalarıyla ve RP'nin dışlanarak oluşturulacağı sanılıyor" diyerek, ABD emperyalizminin seçimlere ilişkin tavrını (yani, RP'ni ilk elden istemediğini) ortaya koyuyordu. Daha sonra Ecevit'in olası bir koalisyonda yer alabileceği söylentilerinin dolması üzerine, ABD Beyaz Saray Temsilciliği, "Ecevit'e pek sıcak bakmıyoruz" diyerek, Ecevit ile vatan çelişkilerini böylece dile getirmişti. Bunun altında yatan esas neden ise, Köröz Savaşı ve sonrası Kuzey Irak politikalarında Ecevit'in, ABD'nin o anki stratejisiyle göreceli olarak ters düşmüş olmasıdır. Bunun üzerinden daha kısa bir zaman geçmesine rağmen, Beyaz Saray Sözcüsü Brian Cullin, yine ABD medyasına yaptığı bir açıklamayla, "Türkiye, bizim ve NATO'nun en samimi bir dostudur. Yeni hükümet nasıl ve kimler tarafından oluşturulursa oluşturulsun, bu dostluğun bozulmayacağını umuyoruz" demiştir. Yani, "dostluk" olarak adlandırılan eferdi-üşak ilişkisi değiştirilmediği (ki, böyle birşey zaten beklenmiyor) sürece, Ecevit veya Erbakan da hükümette yer alsa, bizim için birşey farketmez demeye getirmektedir. Bu açıklamanın, seçim sonrası ortaya çıkan yeni belirsizlik ve hükümet krizi ortamının iyice kaosa yol açtığı bir gelişme anına rastlaması elbette ki tesadüf değildir. Çünkü, ABD emperyalizmi, zaten Ortadoğu'daki son olumsuz gelişmelerden itibaren, Türkiye gibi sadık bir "dostununu" (yani

uşağını), siyasi istikrarsızlığın daha fazla derinleşmesini istememektedir.

Avrupalı emperyalistlerin, seçimler karşısındaki tepkileri, ABD'ninkinden farklı olmaktadır. Her ne kadar "fundamentalistler (RP)'in birinci parti olmaları, Türkiye'nin üzerindeki kara bulutları artardı", "Türkiye nereye gidiyor", "Türkiye iyice bölünüyü", "Laiklik tehlike altında" vb. şekilde başlıklar ve duyurularla gündem oluşturmakta beraber, Avrupa medyası, "sağduyu hakim olacak ve Türkiye Avrupa'da kopmayacak", "Ordu RP'den oldukça rahatsız", "Laik ilkeler fundamentalistlere geçit veremeyecek" şeklindeki sonradan yaptıkları açıklamaları "yüklemlerine su serpmişlerdir". Özellikle Fransız medyasının bir bölümü bu sonucu, Cezayir'deki gelişmeye benzeterek, köktendinciliğin böyle güçlenmesinin beklendiğini, ancak, "laikliğe bağlı güçlerin, özellikle ordunun bu gelişmeye izin veremeyeceğini" vurgulayarak, gerekirse tıpkı Cezayir'de olduğu gibi, seçimleri iptal edilebileceğini veya ordu müdahalesiyle "kara tehlikenin" önlenilebileceğini ima etmektedir.

Kısacası, son seçimlerle, ABD'li ve Avrupalı emperyalistlerin bazı tepkilerine rağmen, kendi çıkarları açısından Türkiye'de pek fazla (yani, ciddi ve köklü) değişikliğin olmayacağı bir kez daha ortaya konmuştur. O halde, niçin bu kadar gürültü koparılmaktadır? Çünkü, seçim sonuçlarına da bakıldığında, 6 milyona yakın seçmenin oyunu kullanmadığı (protesto yoluyla veya diğer nedenlerle) açıkça belli olmakta ve kitlelerin düzene karşı hoşnutsuzluğunun bir göstergesi olarak ortaya çıkmaktadır. Öte yandan, yüzbinlere varan işçi, memur, öğrenci eylemliliği düzeni iyice silişmekte ve Kürt Ulusal Hareketini yarattığı istikrarsızlığı daha da derinleştirmektedir. İşte bütün bu gelişmeler gözönünde bulundurulacak, yapıp yapıp şekilde, ezilen kitlelerin dikkati, "kara tehlike, yaratılacak vb." şeklindeki adlandırılmalarla hedef tahtası haline getirilen RP'ne çekilmekte ve kitlelerin düzene yönelik başkaldırılarına yöneltisi değiştirilmek istenmektedir. Öte yandan, hakim sınıflar, RP'nin son hızlı gelişimini koz olarak kullanıp, emperyalist elendiklerinden daha fazla taviz koparmayı ve destek almaya amaçlamaktadırlar.

Özetle: Halk artık egemen sınıfların hiçbir kanadına güvenmiyor. Egemen sınıfların bütün partileri gibi, sol adına seçime katılanlar da büyük bir hezimete uğradılar. % 22 oranıyla halkın büyük bir kesimi, düzene tepkilerini, o veya bu partiyle değil, bizzat BOYKOT yoluyla ifade etti. Bu kesimi, ne düzen partileri ve ne de diğerleri bütün çabalara rağmen sandık başına çekemedi.

Egemen sınıflar açısından siyasal deprem henüz devam ediyor. Bu deprem ancak, öncünün ciddi müdahalesi olmazsa atlantılabilir. Aksi halde, yani öncünün ciddi müdahalesi durumunda devrim için yeni yeni mevziler elde edilir.

RP'ne karşı geliştirilen bütün söylemler öze ilişkin değil, sadece biçimseldir. Ayrıca RP'de düzenin, ANAP, CHP ve diğer partiler gibi iyi bir savunucusudur. Bu emperyalizm açısından da böyledir.

Hiçbir hükümet kurma senaryosu egemenlerin içinde buldukları krizi aşmalarına yetmeyecektir. Bu açıdan, durum iyidir. Egemenler cephesinde, ufukta yeni bir seçim görünmektedir. İsim değişikliğinden başka hiçbir burjuva partisi diğerlerinden farklı değildir.

Hangi isim altında olursa olsun koalisyonun uygulayacağı ekonomik politika ve siyaset, emperyalist kuruluşlar olan Dünya Bankası ve IMF'nin dayatmaları olacaktır. Buna göre; seçim sonrasında erlenen zamlar yağmur gibi yağmaya başlayacak, vergiler artırılarak yeni vergiler yürürlüğe konulacak. Özelleştirme devam ettirilecek, yüzbinlerce işçi, işsizler ordusuna katılacak. Yabancılaşma ve sendikasılaşma ile işçi sınıfı daha bir vahşice sömürülmeye devam edilecek. Sıfır zam, mezarada emeklilik, sosyal hakların gaspedilmesine devam edilecek, Kürt sorununda geleneksel şiddet politikası esas itibarıyla aynen sürdürülecektir. Toplumsal muhalefetin ezilmesinde şiddet esas unsur olarak kullanılmaya devam edilirken, işkence, yargısız infaz, failli meçhul cinayetler ve kayıplar artarak devam edecektir.

Sonuç itibarıyla, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza tek seçenek kalmaktadır. O da; Proletarya Partisi önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katılmak! ■

Ambar İşçilerine Polis ve Ülkücü Saldırısı

Partizan Sesi/İzmir: Ambarlar Sitesi'nde işten atıldıktan sonra Nak-Kargo önünde direnişe başlayan 45 işçiye polis ve sivil faşistler sık sık saldırıyor.

Pınarbaşı Ambarlar Sitesi'nde TÜMTİS örgütünde yaratılan sendikala mücadeleyle dağıtmak amacıyla, Ambarlar Sitesi'ndeki işyerlerini kapatarak sendikacı 45 işçinin hiç bir alacağını ödeme den kaçan faşist patronlar Katımerci Nakliyat ve Katımerci Güven Şark Ambarı sahibi Muammer Katımerci, Ankara'daki Adana Ekspres'in sahibi Nejat Boztepe, Özgür Nakliyat sahibi Tahsin Anılmış, Akyüz Ambarı sahipleri Çetin Akyüz, Erdiç Akyüz, Sefa Ambarı sahibi Yaşar Karaayvaz, Uşak Nakliyat Ambarı sahibi Tayyar Poyraz'ın ortaklığı kurdukları Nak-Kargo önünde, işlerine geri dönmek ve içerideki alacaklarının ödenmesi için direnişçi bulunan işçilere, MHP kökenli taşeron işçiler ve polisler tarafından düzenlenen saldırılar durmak bilmiyor.

21 Aralık akşamı rahatsızlığı nedeniyle tedavi olmak için patronlarının yanına vizite kağıdı almaya giden iki kişiye, patronların emri üzerine MHP kökenli taşeron işçiler tarafından saldırıldı. 22 Aralık günü saat 9.30'da işten atılmaları ve saldırıları protesto etmek için Pınarbaşı Ambarlar Sitesi'nde bulunan Nak-Kargo önünde, HADEP'ilerin de desteklediği, TÜMTİS'te örgütü 300 kadar işçinin katıldığı eyleme polis saldırdı. Saldırı sonucu TÜMTİS İzmir Şubesi başkanı Halil Dinç ağır biçimde yaralandı. Yaralı olduğu halde gözaltına alınmak istenen Halil Dinç, işçilerin müdahalesi ile hastahaneye kaldırıldı. Polisin çevik kuvvet desteğiyle yaptığı saldırı sonucunda Dinç'in yanısıra Veysel Işık, Osman Tetik ve Remzi Horasan adlı işçiler de ağır yaralı biçimde hastahaneye götürüldükten sonra gözaltına alındılar. Gözaltına alınan işçiler ertesi gün çıkarıldıkları mahkeme tarafından serbest bırakıldılar.

Sürekli polis kuşatması altında bulunan direnişçi işçiler, özellikle Çamdibi Karakolu Amiri tarafından sık sık tehdit edilip hakaret görürken, 25 Aralık günü de 300 kadar çevik kuvvet ve 1 panzer eşliğindeki polisin saldırısına uğradılar.

Direnişlerinden geri adım atılmakta kararlı olan işçiler, 26 Aralık sabahı direnişlerini sürdürmek amacıyla vanalarında eş ve çocuklarının da olduğu yaklaşık 100 kişiyle birlikte Nak-Kargo'nun önüne geldiler. Bu sırada orda bulunan polisler işçileri tehdit ederek dağılmalara ve buadan uzaklaşmalarını istedi. Vizite kağıdı almak için işyeri giren arkadaşlarını bekleyeceklerini söyleyen işçileri polis zorla dağıtmak istedi. Yaşanan gerginlik üzerine işçiler Nak-Kargo önünden polis zoruyla uzak-

laştırıldılar. Olayın ardından Nak-Kargo'nun içinde bekletilen 150'ye yakın MHP kökenli taşeron işçiler, ellerinde taş ve sopalarla, branda ile kapalı araçlarla direnişçi işçilere saldırımları için dışarı çıkarıldılar. Burada polisin gözü önünde direnişçi işçilere saklına faşistlerle, direnişçi işçilerin taşla karşılık vermesi üzerine olay çatışmaya dönüştü. Saldırı sonucu Muammer Katımerci adlı bir işçi ağır yaralı olarak hastahaneye kaldırıldı ve olayda birçok işçi yaralandı. Saldırıların ardından TÜMTİS İzmir Şubesi Başkanı Halil Dinç, Nazım Talı, Ah-

meği için haklı olarak bekliyor. Ama işveren bunu işine stantremiyor. Orada polisin himayesinde bir saldırı var. Saldırılara karşı koymaması polisin yanlı olduğunu gösteriyor. Ama mücadele devam edecektir" dedi. TÜMTİS Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Şükri Günseli ise, saldırının TÜMTİS işçisi yanında işçi sınıfına örgütlü gücüne yapıldığını belirterek, işçi sınıfını ve dayanışma sendikalarını, devrimci-demokrat kamuoyunu işçilerle dayanışmaya çağırarak, Saldırıyla ilgili görüşlerini açıklayan TÜMTİS İzmir Şubesi Mali Sek-

retarı: "Arkadaşlarımızın yağmurdan korunmak için yaptıkları sığınma yerini yaktılar. Bizi tartakladılar. Ara sokaklara dağılan arkadaşlarımızı bir süre hovaladılar." İşçi geri dönmeye kadar haklı ve meşru mücadelelerini sürdüreceklerini söyleyen Karakuş, işyerinin önüne giderek direnişlerine devam edeceklerini belirtti. TÜMTİS Yönetim Kurulu Üyesi Recep Ayer ise, olayla ilgili olarak şu açıklamayı yaptı: "Örgütü olduğumuz her yerde birçok saldırıyla karşı karşıya geldik. Bu saldırılarda TÜMTİS'in örgütlü gücü dağıtmak isteniyor. Bu saldırılar önünde emeğe, emekçilere yapılan topyekün saldırının bir parçasıdır. Bu yüzden emek ve demokrasi mücadelesinden yansıyan olan DKÖ'leri ve sendikaları yanımızda görmek istiyoruz. Bu saldırılarla hak arama mücadelemiz engellenmek isteniyor. Fakat biz her türlü saldırı karşısında direnme gücümüzü yitirmeden mücadelemize devam edeceğiz. Burada işçiler mücadeleyi direnerek öğreniyor. Bizler direneceğiz, direnerek kazanacağız."

Olayların gelişip büyümesi ve saldırıların sıklığı üzerine TÜMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu İzmir'e geldi. Son gelişen olaylarla ilgili olarak Nak-Kargo önünde basın açıklaması yapmak üzere 28 Aralık sabahı 10.30'da Türk İş Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı ve işçiler, işçilerin aileleri, Genel İş Şube başkanları, demokratik kitle örgütleri ve devrimci-demokrat insanlardan oluşan yaklaşık 700 kişilik bir kitle, Çarşamba İş Merkezi önünde toplanarak Nak-Kargo'ya doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "Emek yoksa, barışta yok", "Yaşamın iş emek özgürlük mücadelesidir", "Polis işveren işbirliğine son", "Haklıyı kazanacağız" sloganlarını atarak Nak-Kargo önüne geldi. Nak-Kargo önünde harikat kuram çelik kuvvet ve Çamdibi karakoluna bağlı polisler tehdit ve küfürler savurarak işçilerin dağılmasını istedi. Çevik kuvvet amiri Necdet Sarı, küfür ederek "Benim adım Necdet Sarı, giden istediğini vere şükayet eden, ben buranın allahının, sendikamız da yok edeceğiz" diyerek polislerin işçilere saldırması için emir verdi. Saldırı sonucunda sendika yöneticileri ve işçilerin yanısıra direnişçi işçilerden Nuru Kubilay'ın iki yarındaki çocuğuda polis oplarının darbeleri sonucu bağından ağır bir şekilde yaralanarak hastahaneye kaldırıldı. İşverene satılan ve uşaklık yapan polis, olayı görüntülemek, emekçilerin sesini halka duyurmak için olay yerinde bulunan devrimci, sosyalist basın mensuplarına saldırarak, basın mensuplarının çektiği negatiflere el koydu. Bununla yetinmeyen polis, basın mensuplarını tehdit ederek Alentez Gazetesi muhabirinin fotoğraf makinasını kıldı. Efendilerine yaranmak için her türlü yarıdaklığı yapan polis, Nak-Kargo'na çevresinde harikat kurarak işçilerin direnişlerine engel olmaya devam ediyor ■

Aylardır, onurları, emekleri için direnen ambar işçileri mücadeleyi öğreniyorlar.

met Çelebi, Nedim Yılmaz ve Teyfik Çelik adlı işçiler gözaltına alındılar.

Banan üzerine aynı gün (26 Aralık) İzmir TÜMTİS Şubesi, Türk-İş 3. Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı'nın da katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan basın açıklamasında saldırılardan faşist patronlar Muammer Katımerci, Nejat Boztepe, Tahsin Anılmış, Çetin Akyüz, Erdiç Akyüz, Yaşar Karaayvaz, Tayyar Poyraz ile Çamdibi Karakolu Amiri Salih Keser sorumlu tutuldular. Basın açıklaması yapıldığı sırada sendika binasına gelen polisler, arama yapmak bahanesiyle içeri girip basın açıklamasını engellemeye çalıştılar. Polisler sendika yönetiminin ve işçilerin kararlı tutumuna karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar. Basın açıklamasında söz alan Türk-İş 3. Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı; saldırının işverenin kiralık adamları tarafından yapıldığı halde polisin tek yanlı davranışını belirterek: "İşçiler işi geri dönmek için işyerinin önünde bekliyor. İş için, ob-

reteri Gazi Karakuş, işçilerin işyerinin önünde beklemesine polisin önce izin verdiğini belirterek, "İşten atılan arkadaşlarımız, sabah işi geri dönmek talebi ile işyerinin önüne gittiler. Bunun üzerine çok sayıda polis, panzerlerle birlikte işyerinin önüne geldi. Dağılıp, giden diyerek işçileri korkutmaya çalıştılar. Şube başkanımız ile yapılan görüşme sonucunda işi polis seft, atılan işçilerin fazla kalabalık olmasından kalabileceğini söyledi. Daha sonra gelen polis ekibi gitti." dedi. Karakuş, polisin 14.30 sularında tekrar Nak-Kargo önüne çok sayıda çevik kuvvet ekibiyle geldiğini belirterek olayın gelişimini şöyle anlattı: "Polisler önce işyerine girip yaklaşık 20 dakika işverene görüşte. Sonra yanımıza gelip; yeter artık sizin önünüzden çektiğimiz. Siz burada bekletmeyiz. Beş dakika içerisinde dağılmazsanız biz dağılıyoruz" diyerek tehdit ettiler. Bizde bunun üzerine müdahale ettik. Sayımızın az olmasını ve tahviye polis ekibinin gelmesini fırsat bilerek üzerimize saldır-

Kapatılma Sırası Eğitim-Sen'de

Haber Merkezi: Bilim emekçilerinin mücadeleleriyle kazanılan bir mevzi olan Eğitim-Sen, devlet tarafından mücadeleyi önlemek ve emekçileri edisizleştirmek amacıyla kapatılmaya çalışılıyor. Birçok üyesini, çeşitli basit gerekçeler ileri sürerek soruşturmalara, görevden almalarla, sürgünlerle cezalandıran devlet, bu cezalandırmalara doymadığından olacak ki, Tüm Haber-Sen'le başlatıldığı kapatmalar zincirine, Eğitim-Sen'i kapatarak yeni bir halka eklemek istiyor. Ankara Valiliği, "İç düzenleme yapılmadığı" gerekçesiyle Eğitim-Sen'e kapatma emriyle dava açtı. Ankara 28. Asli Ceza Mahkemesi'nde açılan dava 28 Aralık Perşembe günü görüldü. Eğitim emekçileri, kapatma istemli dava öncesi protesto yürüyüşü düzenledi. Abdi İpekçi Parkı'nda toplanan Eğitim-Sen'li, saat 10.00 sularında, polisin engellemelerine rağmen "Eğitim-Sen'i kapatamayacağız" pankartını açarak yürüyüşe geçtiler. Eğitim-Sen'li çeşitli sloganlar atarak, adliye binasına kadar yürüdüler. Kapatma istemiyle açılan dava, 13 Mart 1996 tarihine ertelendi. Eğitim-Sen Basın Yayın Genel Sekreteri Başyürek Altın, sendikalarının kapatılmasını istemeye açılan davanın, mücadelemizin ivme kazandırdığı bir döneme denk getirilmesinin tesadüf olmadığını belirterek, davayı, "genelde tüm kamu çalışanlarının örgüt-

Soruşturma, görevden alma ve sürgün politikalarından sonra Eğitim-Sen'de kapatılmak isteniyor.

jülüğüne yönelik bir saldırı" olarak değerlendirdi.

Eğitim-Sen'in kamu çalışanlarının en örgütlü ve güçlü sendikası olduğuna dikkat çeken Altın, kapatılma davasına karşı da güçlü bir tavır koyuşun örgütlenmesi gerektiğini söyledi.

EĞİTİM-SEN ÜYELERİNE SÜRGÜN

Eğitim-Sen üyesi bilim emekçileri hak alma mücadelesi ve sendikalarını meşru zemine oturtma mücadelesi sürecinde devlet tarafından sürekli cezalandırılıyorlar. Mücadeleleri sırasında joplmalara, gözaltılara, soruşturmalara ve sürgünlere maruz kalan emekçilere, yer yer aylıklarının kesilmesi cezası da uygulanıyor. İnsan haklarına, demokrasiye, kamu emekçilerinin grevli toplu sözleşmeli sendikalarına sahip çıkılardan için cezalandırılan öğretmenler, amaçlarının robotlaşmış, çirkinleşmiş eğitim sistemini ve kurumlarını kaldırıp, yerine bilimsel, demokratik ve çağdaş bir eğitim sistemi kurmak olduğunu, demokrasinin ve hakların be-deller ödenerek sağlanacağını belirttiler.

Sivas Eğitim-Sen üyelerine verilen cezaların ardı arkası kesilmiyor. Bir basın açıklaması veya Eğitim-Sen imzalı bildiri soruşturması için yeterli bir suç unsuru sayılıyor. En son Sivas 11 Milli Eğitim Müd. Disiplin Kurulu tarafından Eğitim-Sen üyesi 3 öğretmene verilen ceza banlarından bir tanesi Suçları ise 15 Mayıs 1994'te CHP 11 Binası'nda bir basın açıklaması yapmak ve yaptıkları basın açıklamasında, daha önce 5 öğretmen arkadaşları hakkında 11 Milli Eğitim Müd. tarafından açılan soruşturmayı kinamak.

Vedat Daşcan, Muzaffer Güçlü, Mustafa Özer adlı öğretmenler çeşitli şekillerde cezalandırılarak, bunlardan Muzaffer Güçlü'nün bugüne kadar 23 defa sürgün edildiği, en son olarak Kayseri'ye gönderildiği belirtildi.

Eğitim-Sen Reşadiye Temsilcisi Hasan Köse ise, Reşadiye Lisesi'ndeki görevinden eleman fuzlalığı gerekçesiyle alınarak Büğürim Ortaokulu'na tayin edildi. 10 yıllık eğitimci olduğunu belirten Köse, görev yaptığı lisede tüm derslerinin dolu olduğunu ve ders açığı bulunduğunda, öğrencisi olmayan okula gönderildiğini vurguladı.

Sivas'ta 37 aydınım yakulmasından sonra özellikle artan devlet terörü değişik biçimlerde sürüyor. Devrimci ve ilerici insanlara çeşitli araçlarla baskı uygulanıyor devlet, insanları yıldırarak istiyor. Devlet 23 kez değil, kaç kez sürgün ederse etsin ve diğer cezaları verirse versin, kurulu insanları yıldırılmayacaktır ■

DETUDAP'dan Tutsaklar İçin Eylemler

Cezaevinde saldırıya uğrayan tutsakların anaları evlatlarını yalnız bırakmıyorlar.

Partizan sesi/Kartak: Devrimci Tutsakların Dayanışma ve Mücadele Platformu (DETUDAP) ve tutsak yakınları tarafından, özeldir Ümraniye Cezaevinde, genelde Türkiye'deki tüm cezaevlerinde yürütülen faşist saldırıları protesto etmek amacıyla ve kamu oyunu saldırılara karşı duyarlı kılmak için çeşitli eylemler yapıldı.

DETUDAP ve tutsak yakınları tarafından 22 Aralık günü, cezaevlerinde ki faşist baskıları protesto eden ve "Tutsaklara af değil, Özgürlük" içerikli bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan basın açıklamasında "13-14 Aralık günü Ümraniye Cezaevi'ne yapılan katliam girişimi, devleti merkezi olan kontrgerilla tarafından planlanmış ve bu plan saldırı gününe kadar parça parça hayata geçirilmiştir. Burjuva basını, "Saldırı, isyana bastırma amaçlıdır" "Tutsaklar cezaevini harebeye çevirdiler gibi kontrollerle kaynaklı haberleriyle suçluları gizlemeye çalıştı. Halk düşmanlığı yapanlar bunların sonuçlarına da katlanmak zorundadır. Buca, Ümraniye ve diğer cezaevlerinde yapılan saldırı, isyana bastırma amaçlı değildir. Devletin cezaevlerinde devrimcileri, tutsaklık koşullarında fiziki ve iradi olarak teslim alma politikasına bağlı olarak, devrimci tutsakların direnişini geçmekten başka alternatifleri yoktur.

Düzen partileri kendilerini "halkçı" göstermek için bugün tutsaklara af sözü veriyorlar. Devletin seçim dönemlerinde "af" söylemini gündeme getirmesi, büyüklüğünden veya affediciliğinden değil, seçim aldatmacasının bir parçasıdır. Birlerce devrimci, demokrat, yurtsever, emekçi halkların hak, adalet ve onur davasında tutsak düşmanıdır. Devrimci tutsaklar onurlu ve haki bir mücadelenin tutsaklarıdır. Ümraniye Cezaevi'ndeki saldırının, Buca Cezaevi'ndeki katliamın, gö-

zaltında kaygıların sorumluları yargılanmalı, devlet kanlı ellerini Kürt halkının üzerinden çekmeli ve Kürt halkının talepleri kabul edilmelidir. Suçu olan bu dizendir" denildi.

Basın açıklamasından sonra toplu halde Üsküdar Savcısı M.Cemal Ünal ile görüşmeye giden tutsak yakınlarına ve DETUDAP üyelerine Savcı, "Sizden ancak 3 kişiyi kabul ederim" deyince gruptan 3 kişi savcıyla görüşmek üzere Adliye'ye gitti. Birbuçuk saat süren görüşmeden sonra, görüşmeye gidenler, savcının kendilerini iyi karşıladığını, olumsuzlukların çözümü noktasında, kendisinden ziyade Ümraniye Cezaevi'nde görevli sağlıkla görevli olan Al hay'la görüşmeleri gerektiğini, çünkü saldırıda kendisinin değil, dış güvenlikli sorumlu jandarmaların olduğunu belirttiğini söylediler. Görüşmeye gidenler, savcının, "bundan sonra ziyaretleriniz esnasında size insanca davranılacak. Bunun teminatını veriyorum" dediğini açıkladılar.

Bu arada DETUDAP üyeleri bir açıklama yaparak "Dün (21 Aralık) Ümraniye HADEP İçe Binası'nda direniş başlatmıştık. Fakat HADEP'in seçime endekslili çalışması, bizim orada başlatmış olduğumuz direniş eriteme niyetinde olup, eylemimiz HADEP'ilerin çalışmalarını aksatmaktaydı" dediler.

Tutsak yakınları ve DETUDAP üyeleri yaptıkları açıklamadan sonra sessizce dağıldılar.

Tutsak yakınları ve DETUDAP üyeleri 23 Aralık Cumartesi günü, Gala tasaray Lisesi önünde gözaltında kaybedilen devrimciler için her hafta yapılan oturma eylemine katıldılar. Oturma eyleminden sonra CHP'nin Kadıköy'deki mitingine katılan tutsak yakınları ve kayıp anaları, CHP yetkilileriyle yaptıkları konuşmalarda, gözaltında kaybedilen veya kaybedilmek istenen insanlar, cezaevlerindeki

katledilen tutsakların katillerinin yargılanması ve cezaevlerindeki koşulların düzeltilmesi için, kendisine demokratik diyen CHP'nin birşeyler yapması gerektiğini söylediler. Mitinge katılan Düzgün Tekin'in annesi yaptığı konuşmada, oğlunun devlet tarafından kaçırıldığını, herhangi bir durumdan devletin sorumlu olacağını, oğlunun sağ alındığını, oğlunu sağ olarak istediğini söyledi.

Tutsak yakınları ve DETUDAP üyeleri, Ümraniye Cezaevi'ne yapılan saldırıdan sonra bu cezaevinde gerginliğin halen devam etmesi nedeniyle, 29 Aralık günü avukatlarla beraber Üsküdar Savcısı M. Cemal Ünal ile tekrar görüştüler. 27 Aralık günü Ümraniye Cezaevi'nde gerginliğin yeniden yükselmesi, cezaevi idaresinin keyfi uygulamalarının artması üzerine tutsakların sayım vermediği ve cezaevi idaresinin, tünel bahanesiyle hergün arama yapmak istemesi nedeniyle tutsakların harikatlar kurduğu öğrenildi.

28 Aralık günü savcıyla görüşükten sonra, cezaevine giden avukatlar, tutsaklarla görüştüler. Yapılan görüşmede tutsaklar, cezaevi idaresinin keyfi uygulamalarını sürdürdüğünü, yeni bir katliam ortamı yaratmak için provokatif uygulamalarda bulunduğunu belirttiler.

Ümraniye Cezaevi'ndeki saldırılar Berlin'de Protesto edildi.

Berlin'de bulunan, TKP(ML)-MLSPB, DHKC ve MLKP taraftarları Ümraniye Cezaevi'nde devrimci tutsaklara yapılan saldırıyı protesto etmek için 18 Aralık günü korsan gösteriler yapılar. 40 kişinin katıldığı gösteride, saldırılara karşı sessiz kalınmayacağı ve eylemlerin bundan sonra da devam edeceği belirtildi.

Berlin Kreuzberg'de, trafiğin yola kapatılıp, ateş yakılarak gerçekleştirilen korsan gösteri, konuşmalardan sonra atılan sloganlarla sona erdi.

Sinan'ın Katillerinin "Yargılanmasına" Devam Edildi

Partizan Sesi/Elaç: Elaç Terörle Mücadele Müdürlüğü tarafından 7 Temmuz günü gözaltına alındıktan sonra 21 Temmuz'a kadar yapılan yoğun işkencelerle katledilen Sinan Demirbaş'ın katillerinin yargılanmasına devam edildi.

Sinan Demirbaş Elaç'da TKP(ML) operasyonlarında gözaltına alındıktan sonra görüldüğü işkenceler karşısında "Ser verip ar vermeme" ilkesini bir kez daha hayata geçiren işkenceli cellatları

kendi ellerinde yığılma uğratmıştı. Sinan Demirbaş'ın ölümünden sonra işkenceli faşist polisler tarafından hazırlanan senaryoların uydurmaya başladığı anlaşıldı. Sinan'ın babası tarafından cellatlar hakkında açılan dava devam etmektedir.

22 Aralık 1995 günü Elaç 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmesi beklenen dava adli raporu ve Sinan'la birlikte gözaltına alınan daha sonra ise tutuklanan ve şahit olarak dinlenecek

tutuklularında gelmemesi üzerine mahkeme tekrar 1-3-1996 gününe ertelendi.

Polislerin hakkında, katlettiği devrimcilerin ardından dava açılmasına rağmen, devlet, "görevleri başında suç işleseler dahi cezalandırılmayacaklardır" mantığıyla hareket ederek, polisleri beraset ettiriyor. Sinan'ın davasında da faşist katiller göstermelik olarak yargılanmasına rağmen, devletin, bu katillerde yine beraset ettireceği kesindir.

Öncü, nihai başarılar için, '96 yılını kazanmak zorundadır!

Yeni bir yıla girilmiş bulunuluyor. Her yönüyle önemli bir yıl. Adeta geleceğin mihenk taşı gibi... Dolayısıyla kazanılması gereken bir yıl.

Egemen sınıflar, buhranın kaldırılamaz boyutlara ulaşması sonucunda, önce seçimleri bir yıl kadar erkene aldılar. Ardından, 24 Aralık'ta seçim yapıldı. Seçimle amaçlanan, güçlü bir hükümetle mevcut buhranı birazcık aşabilmektir. Olmadı. Seçim sonuçları, egemenlerin suratına ağır bir çamur olarak indi. Mevcut krizi daha da derinleştirecek sonuçlarla karşı karşıya kaldılar. Sistem tamamen kilitlendi, daha doğrusu sisteme ve krizden çıkışın bütün kanallarına halk, deyim yerindeyse, kör düğüm attı... Dolayısıyla, egemenler 2000'li yılları kazanma hesabı yapılarak, '96'dan başlamak üzere geleceği, tartışmasız bir şekilde kaybettiler.

Elbette burada önemli olan, yukarıdaki saptamayı yapmak değil; bu krizden yararlanmasını bilmek ve kalıcı devrimci başarılar elde edebilmektir. Yoksa, devrimci mevziler elde etmek için bu uygun koşullardan yararlanacak bir öncünün olmayışı veya etkili müdahalede bulunmayışı demek, egemenlerin bu krizi de -zor da olsa- aşması anlamına gelir.

Türkiye'de müdahale edebilecek böyl bir öncünün olduğu biliniyor. Ve bu öncü, faşizmin bütün ağır saldırılarına karşı, 23 yıllık (24. yılına giriyor) mücadelesiyle yadsınamaz önemde bir büyüklük de elde etmiştir. Ancak bunun yetmediği ortada. Bu nedenle daha büyük olmak gerekir.

Öyleyse, genel program doğrultusunda en ileri bölgelerin yeniden güçlendirilmesi gerekir. 3000 metre yüksekten ovalara bakmanın gururunu daha fazla alanlara yaymalı. Bu asıl olandır, dolayısıyla bunun lami cimi olmaz. Atılacak her adım bu bilinçle olmalıdır. Ve bunda, ağır koşullara, faşizmin vahşi saldırılarına rağmen, her zamankinden daha fazla ısrarlı olunmalıdır. Çünkü bu alanlar öncünün akciğeridir. Öncüyü hayata bağlayan, yaşamını idame etmesini sağlayan nefes borularıdır.

Kuşkusuz buralarda başarı sağlamak ve yeni yeni 3000 metrelere ulaşmak sadece, doğruluğu pratik içinde defalarca kanıtlanmış genel programla olmaz. Bir de, daha fazla sayıda sağlam uygulayıcılara ihtiyaç vardır. Bu uygulayıcılar; bençillikten, gösterişten, tembellikten, pasiflikten, liberallikten ve kendini beğenmişlikten arınmış; planlı-programlı çalışan, araştıran, inceleyen, nesnel davranan, MLM teorisi aşarları oranda kavramış olan, çalışmada yetenekli, uzak görüşlü ve sorunları tek başına kalsa bile çözme yeteneğinde olan, güçlülük karşısında yılmayan, fedakarlık ruhuyla dolu, eleştiriyi, öncüyü sınıf mücadelesinde güçlendirmek, dahası, öncünün gücünü artırmak için kullanılan bir silah olarak gören ve eleştireli kişisel saldırı aracı olarak bakmayan özelliklere sahip olmalıdırlar.

Aynı zamanda, bu uygulayıcılar, aktif ideolojik mücadelenin yılmaz savunucuları olmalıdırlar. Bilinmelidir ki, ideolojik mücadele silahı, doğru üzerine inşa edilmiş bir birliğin yegane aracıdır. Keza, bireyciliğin yansımaları olan memurca tutumlarının amansız düşmanı olurlarken, demokratik merkezîyetçilik ve disiplinin en vazgeçilmez savunucuları durumunda da olmalıdırlar.

Uygulayıcılarda bulunması gereken özellikleri uzatmak mümkün. Ancak önemli olan ve bileneşmesi gereken, bu özelliklerin bütün alanlardaki aktivistlerde olması gerektiğidir. Belirtilen bu doğrulardan, şehirlerdeki veya başka alanlardaki hiçbir aktivist muaf tutulamaz. Öncü, bu konuda ısrarlı olmalıdır. Bu ısrar aynı şekilde, şehirler ve diğer alanlar için saptanmış politikanın uygulanması için de geçerli olmalıdır.

Çünkü geleceği kazanmanın teminatlarından biri de, şehirler için belirlenmiş politikanın hayata geçirilmesine bağlıdır. Hiçbir faaliyet alanı, bir diğerinden bağımsız ele alınamaz. Tam tersine, şehirlerin, esas alanı besleyen, destekleyen ve Demokratik Halk Devrimimizin, diğer, vazgeçilmez kaleler oldukları bilinciyle hareket edilmelidir.

Öncü, uygulayıcılarının olası zaafılarına karşı uzlaşmaz bir tutum takınırken, görülen eksikliklere alttan da aktif tavırlarla alınmalıdır. Elbette bu tavrı, anarşistçe değil, belli bir disiplin içinde olmalıdır. Ancak, hiçbir hataya karşı, kişisel imtiyaz kaygısıyla veya aymazca es geçilmemelidir. Bilinmelidir ki eriyi denetim; üstün astı, astın da üstü kontrol edebilmek yeteneğinde olabilmelidir.

Özetle denilebilir ki, komprador burjuvalar ve büyük toprak ağaları derin krizlerini aşabilmek için başvurdıkları seçim oyunundan da müsbet bir sonuç alamadılar. Tam tersine, gerek ülkedeki bütün gelişmeler ve gereksede seçim sonuçları egemenlere, geleceği kaybetmekle yüz-yüze olduklarını göstermektedir. Ancak, kimin kazanacağı henüz belli değil; bu tamamen öncüye bağlıdır. İşte bunun için, Öncü, ciddi müdahalelerde bulunmak ve geleceği kazanabilmek için '96 yılını proletaryanın lehine mutlaka başarılı bir faaliyetle değerlendirmelidir. Yani, sonraki yılların zaferlerle dolu olabilmesi için, '96 yılı kazanılmalıdır.

Seçim umutları bitti: Kriz Krizi Doğurdu

dılar. Onlar hüznü yaşarlarken, boykotçular, beklentileri sonucu alıyordular. İstanbul'dan bir iki örnek: Zeytinburnu: seçmen sayısı 125.800, sandık başına giden 95.543, Bağcılar: seçmen sayısı 228.955 sandık başına giden 156.485, Bahçelievler: seçmen sayısı 261.992, sandık başına giden 196.447, ve Silivri: seçmen sayısı 54.158, sandık başına giden 44.224 kişi. Türkiye'nin genelinde yaşanan tablo bundan aşağı değildir. Kitleler nezdinde yankı bulan seçimlere katılma değil, boykot taktiğidir. Yankı bulunan boykot taktiği olduğu seçim sonuçları net bir biçimde ortaya koymuştur. Bizim açımızdan seçim son noktayı koymuştur. Bu tartışmanın daha uzun süre çeşitli boyutlarda yaşanacağını ve yeni sorunlar doğuracağını ortaya koymaktadır.

KRİZİ AŞACAK SİYASİ KUDRET VAR MI?

Faşist hakim sınıflar tarafından büyük vaatlerle kitlelerin önüne konulan seçim sandığından çıkan kriz aşılammıştır, aksine yeni bir kriz doğmuştur. İkili koalisyonlar yerine üçlü ve dörtlü koalisyon hükümetleri gündeme gelmiştir. Seçim sonrası bütün kesimler "peki şimdi ne olacak?" sorusunu sormaya başladılar. Hakim sınıfların önünde duran en büyük handikapı bu soru oluşturmuyor.

Seçim çalışmalarında RP ve diğerleri birbirine

gündeme getiriyor. RP Genel Başkanı Necmettin Erbakan, 45 günlük süreyi sonuna kadar kullanarak yeni bir krizin doğmasına ve varolan krizin daha da derinleşmesine neden olmaktadır. Hoca'nın bu taktiği meclisin fesedilmesine neden olabilir. Eğer Hoca bu taktiği oynamaz ve normal sürenin dolmasından önce görevi Cumhurbaşkanlığına iletirse, ANAP, DYP ve DSP ortaklığına dayalı bir hükümet oluşumu gündeme gelebilir. Bunun önünde duran temel sorun ise, kimin başbakan olacağıdır. Yansu Mesut'tun, Mesut'ta Yansu'nun başbakan olmasına itiraz edecektir. Bu durumda dışardan bir başbakan alma ihtimali yüksektir.

Parlamentoda oluşan yeni tabloya baktığımızda ve yeni seçilenlerin siyasi nitelikleri hesaba katılıp bir değerlendirme yapıldığında, varolan durum, bütün projelerin büsbütün bütçeyle gerçeğini ortaya koyuyor. Birçok bunların krizi aşmaları, bunlar yeni krizlerle doğacağını müjdeliyorlar.

Hakim sınıflar, ölelerinde duran ve bir an önce çözümleri gereken Gümrük Birliği sürecinin tamamlanması, hukuk reformu, yeni dış politika, Oğlanüstü Hal ve Kürt sorununun çözümü noktalarında siyasi bir kudrete sahip değiller. Bu kadar geniş tabanlı bir hükümet, kendi içinde yeni sorunlar doğuracağı için, kısa sürede yeniden erken seçim gündeme gelecektir. Bu anlamda düzenin çözülme süreci hızlanacaktır.

Derinleşen ekonomik ve siyasi kriz geçici olarak durdurulmak veya geciktirmek için (çözülmeyle) ANAP, DYP, DSP ve CHP'nin kendi aralarında bir mutabakat sağlamaları söz konusudur. Fakat bu mutabakat uzun süreli olmayacaktır. Dolayısıyla en kısa zamanda seçim sistemine değişikliğe gidip, erken seçim kararı alınacaktır. İşte esas sorunda bundan sonra doğacaktır. Yani bu aşamada, devrim yapmak isteyenlerle umudu parlamentoya bağlayanların arasındaki ayrım çizgileri de netleşecektir. İyiye kan kaybına uğramış ve çözümsüzlük içinde debelenen sistemin içinde mi yer alacak, yoksa dışında kalıp sistemi yıkmak için bütün siyasi kudret ortaya mı konulacak?

Komünistler ve devrimciler saevut tabloyu değerlendirirken bu soruna da kafa yormak zorunladılar. Çünkü seçimleri şu veya bu nedenle boykot eden yüzde 30'luk kitleyi devrim cephesi içinde örgütlemek için, komünistler ve devrimciler kendi yollarını net bir biçimde belirlemek sorunuyla karşı karşıya kalmışlardır. Yani faşist devletin önünde duran sosyal sorunların çözümlerinde, kendi MLM politikalarını ve çözüm önerilerini kitlelere mal etmek sorumluluğunu taşımabildiler. Bu ancak, silahlı gerici güçlere karşı, silahlı devrim mücadelesini bir ve çehir diyalektikliği içinde yaşamın her alanında hayata geçirmekle mümkün olacaktır ■

Soyunlarla halkı aldatmaya çalışan düzen partileri seçimlerden umduklarını bulamadılar

Haber Merkezi: 1991 seçimlerinden sonra parlamentoda oluşan tablo ve bu tablonun ortaya çıkardığı koalisyon hükümeti, içinde duran yapısal sorunları çözemedi. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısından kaynaklanan yapısal sorunların parlamentolarla ve koalisyon hükümetleriyle çözüme kavuşturulması diyalektik yasasına aykırıdır. Türk devletinin önünde birikmiş ve devletin yapısında herhangi bir değişime gidilmeden, varolan sorunları geçici bir süre için ertelemek ve ikiyüzlüce gündemden çıkarıp, kitlelere sahte "umut"lar dağıtmak amacıyla MGK direktifiyle kurulan DYP-SHP (bu süreç içinde DYP ve CHP olarak devam etti) koalisyon hükümeti, umut yerine umutsuzluğu geliştirmişti.

Faşist devletin ve sömürücü düzenin bir beş yıl daha rahat nefes alması için, 24 Aralık erken genel seçim kararı hakim sınıflar açısından kaçınılmaz hale gelmişti. Çünkü hem koalisyon hükümeti yıpranmış, hem de meclis genel kurulu ömrünü doldurmuş ve hiç bir sorunu çözemeyen duruma düşmüştü. Yapılan seçim ve parlamentoda oluşan yeni tablo, krizin sandıkta kriz doğurduğunu ortaya koyuyor. Oluşan yeni tablo ve bu tablo içinde yer almayan, dışarda birakılan burjuva partilerinin yaratacağı rahatsızlık, diğer emekçi kesimlerin rahatsızlığıyla birleştiğinde çıkan sonuç, devletin içinde bulunduğu ve bundan sonra karşılaşılabileceği zorluğu özeltiyor.

24 Aralık seçimleri, bu anlamda varolan gerilimi yumuşatıp uzlaşma ortamı yaratma yerine, yeni kutuplaşmalara zemin yaratmıştır. Her ne kadar meclis tazelenmiş olarak görülsede, oluşan tablo varolan bunalmı çözmekten uzak görünüyor.

Seçim sonuçlarına baktığımızda; RP yüzde 21,32, ANAP yüzde 19,66, DYP yüzde 19,20, DSP yüzde 14 ve CHP yüzde 10 oyla mecliste temsil hakkı bularken, MHP yüzde 8 üzerinde oy alma

ına rağmen meclise giremedi. Kürt illerinde yer yer yüzde 70'lere varan oyuyla meclis dışında bırakılan HADEP, önümüzdeki kriz sürecinde yeni sorunlar yaratacağının sinyallerini veriyor. Alınan oy yüzdeleri ile meclise girenlerin ve girmeyenlerin, seçimlerden sonra gündeme getirilecek "seçimler adaletsiz ve ulusal baraj sistemi antidemokratik"tir söylemleri, bu durumu ortadan kaldırmıyor. Bunun yanında seçmenin yüzde 30'u sandık başına gitmedi. Bu oran hiçte küçümsemeyecek bir orandır. Bu sayı boykotçuları

Kürt sorununun siyasi yollarla çözülmesi gerektiğini söyleyen HADEP, "Türkiye barajına" tabanlı.

haklı çıkarmıştır. 24 Aralık seçimlerinin galibi burjuva partileri değil, boykotu savunan komünist ve devrimcilerdir.

Seçim sürecindeki tartışmalarda, boykotu savunanları politikasızlıkla suçlayan ve barajı açacaklarına kesin gözüyle bakanlar, seçim sonuçları açıklanmaya başlandığında hayal kırıklığına uğra-

yönelik saldırı politikası yürütürken, seçimlerden sonra yeni hükümet çalışmalarını için, çıkan sonuç bunları zorunlu olarak aynı merkezde birleştiriyor. Görünüşte hiç bir parti RP ile ortaklık kurmak istemiyor. Anayasaya göre, RP çoğunluğu sağladığı için hükümeti kurma görevinin, Cumhurbaşkanı tarafından RP'ye verilmesi gerekiyor. Bu görevin RP'ye verilmesi yeni sorunlar

Dikiş Tutturamayan Ekonominin Zam Yağmuru

Haber Merkezi: Türk ekonomisini yönlendiren IMF'nin (Uluslararası Para Fonu), sene başında bildirdiği enflasyon hedefini tutturamayınca, hükümetin, gideriyak her şeyi zam otomatizmine bağladı. Ülkenin seçim gündemine girmesinden dolayı altı aydır ertelenen KİT zamları, seçimden hemen sonra peş peşe straya girdi.

27 Aralık günü istifa eden, ancak yeni hükümet kuruluncaya kadar görevde kalması gereken 52. Hükümet, başta akaryakıt olmak üzere, PIT hizmetlerine ve Tekel ürünlerine zam yaptı. Akaryakıt ürünlerine yüzde 25'e, Tekel ürünlerine yüzde 14'e, posta ücretlerine de yüzde 100'e varan oranlarda zam yaptı. Önümüzdeki günlerde de Yöpgaz, demir-çelik, çeker, kağıt ve petrolünümü ürünlerine yüzde 20 ile yüzde 30 oranları arasında zam beklentisi var.

Seçim öncesi memur ve işçilere seçim yantımı olarak verilen ücret artışları, KİT ürünlerine yapılan yüzde 14 ile yüzde 25 oranında zamlarla geri alındı. Çalışan emekçi kesimlerin yaşam düzeyleri, yeni zamlarla birlikte daha da kötüleşecektir. Dikiş tutmayan ekonomi, gündün gündün artan iç ve dış borçların faizlerinin ödenmesi için yeni zamlarla birlikte, yeni ek vergi yasa-

larıyla, faturanın geniş emekçi kesime kesileceğini ortaya koyuyor.

1996 Ocak ayı içinde kurulacak olan (mahtemel) 53. Hükümet de, Hükümet programı verilen oyu alır almaz hemen yeni zamlara yönelecektir. Ve bu zamların 52. Hükümet'ten kaldığını halka açıklamaya çalışarak tepkilerin kusmen hafifletilmesi taktiğine başvuracaktır. Çünkü Türkiye'de bu hep böyle oldu.

Türkiye'nin içinde bulunduğu ve her gün trilyonların aktığı iç savaş, ekonomiyi felece uğratıyor. İç savaşın yanında ekonominin iç ve dış ihracat-ithalat dengesini tutturamayan hükümetin, sürekli borçlanma yoluna gitmesi, vergileri arttırması ve KİT ürünlerine zam yapması zorunlu hale geliyor. Tüm bunların yanında, 1995 sonlarına doğru başgösteren hükümet krizi ve seçim ekonomisi, dikiş tutturamayan ekonominin frenini patlatmıştır.

Yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkelerin ekonomisi, emperyalizmin dönemsel krizi ile birleştiğinde ekonomik bunalım gittikçe artıyor. Ekonomiyi düze çıkarmak için yapısal değişikliğe gitme yerine, zamana yötelen devlet, ekonomi bataklığından çıkamaz. Bu bataklık içinde debelenilince daha çok dibe

varacaktır. Devletin yaşadığı bunalımı sınıri karrlarla bertaraf etmesi söz konusu değildir.

53. Hükümet'in iktidar tarafından ve hangi programlar üzerine kurulacağını belirsizliğinin sürdüğü bugünlerde, borsa, döviz ve para piyasası tam bir kargaşa yaşıyor. Bu kargaşa ve ekonomik bunalım nedeniyle, ikinci bir "5 Nisan kararı" gibi devalüasyona dayalı bir ekonomik paket daha halka dayatılacaktır. Kitlelerden fedakarlık üzerine fedakarlık istenirken spekülatyoncu, vurguncu ve talancılar, kasalarına trilyonları aktıracak-

Zam yağmuru

Akaryakıt yüzde 25	TEKEL yüzde 15	Posta-telgraf yüzde 100
-----------------------	-------------------	----------------------------

TKP(ML)-TIKKO'dan Seçimlerde Oy Yerine Bomba

Haber Merkezi: Halkın sınıfların sömürücü düzeni, ekonomik ve siyasi kriz içinde debelendiği, emekçi kesimlerin ise düzene karşı güvenlerini yitirip devrimde çözüm aradığı bir ortamda, seçim sandığı, iki yüzlerce halkın tınısı konuldu. Seçim sandığından da düzenin savunucuları ve bu düzenin devamından yana olanlar beklemediklerini bulamadılar. Kendi kriterlerini geçire bir süre için de olsa aşareklerini sanan feodal-faşist partilerin hayalleri, sandıktan yine bunların çıkması tuza-buz aldı.

Düzen partilerinin seçim kararı alınmasından hemen sonra, TKP(ML) seçimlere yönelik tavrını açıkladı. Tavrı "Aktif boykot". Boykot tavrının kamuoyuna açıklanmasından sonra, TKP(ML) TIKKO-TMLGB, bu karar pratiğe geçirecek çeşitli eylemler gerçekleştirdi.

✓ Çorlu'da TKP(ML)-TIKKO militanlarınca 23 Aralık günü Sağlık Mahallesi Yeşiltepe mevzisinde bulunan MHP'nin öğütlenme ve seçim bürosu olarak kullandığı bir kahve ve atar salonunun gece 01:30 sularında mo-lotoflanarak tahrip edildiği öğrenildi.

Yine Sağlık Mahallesi'nde 23 Aralık günü saat 19:15 sularında bir in-saatün üzerinden telefon kablosuna, üzerinde "Düzen partilerine oy yok, sandık başına değil Halk savasına" TKP(ML)-TIKKO imzalı bomba sınısı yerleştirildi bir pankartın asıldığı, saat 01:30'da da Çorlu'nun en işlek caddesinden biri olan Hünfe Şekik Çelep İhtokulu yolunun dört yanına TKP(ML) bayrağının asıldığı ve yolun molotoflanarak ulaşıma kapatıldığı bildirildi.

✓ Karagörmük'te gerici-faşistlerin elinde bulunan muhtarlığın 22 Aralık günü TMLGB militanlarınca bomba-lanıldığı ve olay yemece, üzerinde "Çözüm sandıkta değil, Halk Sava-

şında" TKP(ML)-TMLGB imzalı bir pankartı asıldığı bildirildi. Aslan pankartın üç saat sonra polisler tarafından güçlükle indirildiği öğrenildi.

✓ TKP(ML)-TIKKO militanları tarafından Sultanbeyli ilçesine bağlı Turgut Reis, Akşemsütün ve Ahmet Yesevi Mahallelerinde yoğun şekilde yazılmalara ve kuşlamalar yapıldığı bildirildi. Yapılan yazılmalarda "Sandık başına değil, Halk Savaşı", "Sandık başına değil TKP(ML) savasına", "Yaşasın Halk Savaşı", "İktidar osmanlıın ucudadır" sloganlarının yazıldığı, ayrıca Turgut Reis, Ahmet Yesevi, Mevlana İhtokulları'nın çevresine "Çözüm Sandık başında değil Halk Savaşı", "Sandık başına değil, Halk Savaşı", "Yaşasın partimiz TKP(ML)-TIKKO-TMLGB", sloganlarının yazıldığı çok sayıda kuşlama yapıldığı bildirildi. Yazılmalardan ardından zorla, halktan insanları yastarı adüstüne çalışan faşist kolluk güçlerinin, bunda başarılı olamadıkları öğrenildi.

✓ Pendik'e bağlı Esenyali, Fatih, Orhangazi, Ahmet Yesevi ve Gözelyalı Mahallelerinde TKP(ML)-TMLGB militanlarınca yazılmalara yapıldığı öğrenildi. Yapılan yazılmalarda "Kurtuluş sandık başında değil, Halk Savaşı", "Kurtuluş sandık başında değil, Demokratik Halk Devrimindedir", "Yaşasın partimiz TKP(ML)-TIKKO-TMLGB" sloganlarının yazıldığı bildirildi. Yine TMLGB militanlarınca Gözelyalı ve Aydıntepe Tren İstasyonlarında geniş çapta kuşlamalar yapıldığı ve aynı gün CHP'nin seçim şöleninde de TKP(ML)-TMLGB imzalı kuşlamalar yapıldığı bildirildi.

İŞÇİ PARTİSİ'NDEN POLİSE DESTEK
İşçi Partisi'nin Nürtepe'deki Seçim İrtibat Bürosuna kimliği be-

lirsiz kişilerin molotoflu saldırıda bulunmasından sonra, İşçi Partileri devrimcileri polise şikayet ederek, deşifre ettiler. İrtibat bürosunda seçim çalışmalarını için bulunan Fetih Kışoğlu, 18 Aralık günü gerçekleştirilen saldırıdan sonra 23 Aralık günü polise giderek, Nürtepe'deki devrimcilerin isimlerini polise verdi. Polisler beraber Nürtepe'ye gelen Fetih Kışoğlu, ilerici insanlara ait işyerlerini, kahveleri polise göstererek, polise olan borcunu yerine getirdi. Gösterilen yerleri kameraya alan polis, Nürtepeden ayrıldıktan sonra, seçim irtibat bürosuna gelen Fetih Kışoğlu'na Alinteri okurları müdahale ederek, niçin polisi çağırdığını, yaptığını ihbarlık belirtti. Kışoğlu ile Alinteri okurları arasında kavga çıktı. Kavga-yı polise bildiren Gansel Kışoğlu, Şeref Avcı, Yusuf Kışoğlu'da devrimcileri yeniden polise ihbar ettiler. Çıkan kavgada Alinteri okurlarına destek veren Partizan Sesi ve Kurtuluş Gazetesi okurları olaya müdahale ettiler. Çıkan çatışmada Alinteri okurlarından 3 kişi yaralanırken 7 kişi de İşçi Partisi'nden yaralandı. Olayın ardından yaralılar hastaneye kaldırılırken, devrimciler çeşitli sloganlar atarak dağıldılar.

NÜRTEPE'DE OPERASYON
İşçi Partilerinin ihbarları ve insanları deşifre etmesi sonucu, 28 Aralık günü 20 eve operasyon düzenleyen polis, Yıldız Uygun, Müberra Yiğitdoğan, Hakan Yiğitdoğan, Hülya Yiğitdoğan ve Saadet Bayram'ı gözaltına aldı. Gözaltına alınmaların Aksaray Terörle Mücadele Şubesi'nde olabileceğini belirten yaralılar yapıldığı basırmının sonuçsuz kaldığını ve gözaltına alınmaların, gözaltında olduklarının kabul edilmediğini söylediler.

Adana'da TKP(ML)-TIKKO Operasyonu

Partizan Sesi/Adana: Gözaltına aldığı insanları önce yoğun ve sistemli işkencelerden geçiren, bu işkenceler sonucu bir çok insana düzmece ifadeler imzalandı, daha sonra da insanları yazılı ve görsel mehmetchik basının önüne çıkararak "..... örgüt elemanları yakalandı", "..... örgütüne büyük darbe", "..... İl sorumlusu yakalandı", "kahraman polisten büyük başarı" vb. haberlerle kiteller önünde büyük, sarımsız bir gücü olduğunu göstermeye çalışan ve örgüt üyesi olarak lanse ettiği insanların bir çoğunu ertesi gün savolığa dahi çıkarmadan serbest bırakan faşist kolluk güçlerinin, nasıl bir acmazın içinde olduğu emekçi halkımız tarafından çok iyi

bilinmektedir. Adana'da 5 Aralık gecesi saat 24:00'te Adana Terörle Mücadele Şubesi Ekiplerinin'te evlerine yapılan baskınlarla Havuzlabahçe İhtokulu Öğretmeni Mahir Öz, Cavit Çiftçi, Veli Çökik, Cemalettin Gürsoy, Efe'nin Özdemir, Aynur Özdemir, Taner Kılıç, Emin Özdemir, İhsan Soğan, Kemal Turemez, Enver İmli ve Osman Kartal gözaltına alındılar. Gözaltına alınan bu kişiler yoğun işkencelerden geçirdikten 15 gün sonra, mehmetchik basınının önüne çıkarılarak, aralarında TKP(ML) il sekreteri, semt sorumlusu, askeri kanat sorumlusu olduğunu iddia ettiği 13 kişiyi TKP(ML)-TIKKO üyesi olarak basına gösteren faşist kolluk güçleri, bu kişilerin seçimler nedeniyle eylem hazırlığı içinde olduklarını ve Adana'yı kan gölüne çevireceklerini söyleyerek, halkla bu insanları karşı karşıya getirmeye çalıştı. Bu kişilerin evlerine yapılan baskınlarda, 3 tabanca, bomba yapım malzemeleri, 1 bilgisayar, 4 daktilo, 2 tektir makinesi, 1 el tebezi, 25 adet yağmurluk ve çok sayıda örgütsel doküman (devrimci, sosyalist-yurtsever gazete ve dergiler) ele geçirildiğini ve çok sayıda molotoflama ve bombalama eylemi gerçekleştirildiğini iddia ederek, kendi düzmece senaryolarıyla açıklamalar yaptılar. Daha sonra mahkemeye çıkarılan 13 kişi tutuklanarak Adana Kültürler Cezaevi'ne gönderildiler.

Adana büromuz ise 27 Aralık Çarşamba günü saat 12:00 sularında polis tarafından basıldı. Büromuzda bulunan polisler büroda bir süre beklemeden sonra büroda bulunan gazetelerimiz ve diğer devrimci basına yolladığı protokollerde el koyarak bürodan ayrılmışlardır. Bizler her zaman tekrarlardık, gene tekrarlıyoruz. Baskınlarla toplandımlar, baskınlarla, gözaltılarla biz susturacağımızı sanıyorsanız, aldanyorsunuz. Çünkü bilersiz gdamızı MLM bölümünden alıyoruz.

Susmadık-Susturamayacak-sınız

Gazetemiz toplatıldı, Adana büromuz basıldı

Haber Merkezi: Gazetemiz Partizan Sesi'nin 31. sayısın hen İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi, hen de İstanbul 4. Sull Ceza Mahkemesi tarafından toplatıldı.

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi 16.31.1995 tarihli 31. sayımsız 2. sayıdaki "Devrim fetrasına hazır ol, devrim mücadelesi önünde engel olanları tepele", 7. sayıdaki "Demokrasi ve barış", 9. sayıdaki "Bir kan emici daha halkın adaletinden kurtulamadı", 9. sayıdaki "Hangi taktik", 18. sayıdaki "TKP(ML)-TMLGB den pankart asma ve yazılama", 21. sayıdaki "Dersimde hedef insanları

ile birlikte tarihsel ve kültürel biriktirildi", 13. sayıdaki "Devrimin önemli ihtiyaçlarından: Eylem biriktirleri", 23. sayıdaki "Ardımız firardır bizim", 23. sayıdaki "Devrimci-demokrat kamuoyuna" başlıklı yazılardan dolayı toplatılmıştır. Toplatılmaya gerekçe olarak sözkonusu yazılarda TKP(ML)-TIKKO-TMLGB'nin propagandası yapıldığı, halkın ırk, bölge, dil ve din farkı gözeterek açıkça tahrik edildiği, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef alan yazılı propaganda yapıldığı öne sürülmüştür.

İstanbul 4. Sull Ceza Mahkeme-

si'de aynı gerekçelerle gazetemizi toplatmıştır.

Adana büromuz ise 27 Aralık Çarşamba günü saat 12:00 sularında polis tarafından basıldı. Büromuzda bulunan polisler büroda bir süre beklemeden sonra büroda bulunan gazetelerimiz ve diğer devrimci basına yolladığı protokollerde el koyarak bürodan ayrılmışlardır. Bizler her zaman tekrarlardık, gene tekrarlıyoruz. Baskınlarla toplandımlar, baskınlarla, gözaltılarla biz susturacağımızı sanıyorsanız, aldanyorsunuz. Çünkü bilersiz gdamızı MLM bölümünden alıyoruz.

Susmadık-Susturamayacak-sınız

PARTIZANCA

A. Cebrail EKİ

"Seçim"le Değişen Birşey Yok

Bir burjuva seçim oyunu daha geride kaldı. Hakim sınıfların zürmüzlükleri seçimin hemen akabindeki gelişmelerde de görülmektedir. "Yeni seçim" tartışmaları dahi hemen başladı. Gerçi burjuva çözüm olmadığını bildikleri için gündemleştirmeyecekler, ama her biri diğerine karşı çıkarları temelinde bunu kullanmakta vazgeçmeyecekler.

Hakim sınıfların gündemi şimdi hükümet sorununda düğümlemektedir. Kurulacak hükümetin, ANAYOL merkezli CHP ve DSP'den herhangi birinde kapsayacak bileşimli olacağı görülmektedir. Bu hükümette eskisinin bir devamı olacaktır. Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadelesine karşı Haksız Savaş Hükümeti olacaktır. Seçim öncesi birbirine verip verişirenler, şimdi "zaten programımız vardı" diyerek, gerçeği istemeselerde teslim etmektedirler. Yürütülen program ve ilkelere Çiller'le bir ayrılıklarının bulunmadığını açıklayan etti. Çiller'de aynı düşüncede. Pekki diğerleri ile temele ilişkin ayrılıklar var mı? Hayır. Çünkü sistemin sürdürülmesi noktasında tümü hem fikir. Temel politikalarda da ortaklıklar. Halklarımızın Kurtuluş Mücadelesine karşı Haksız Savaşın sürdürülmesi hepsinin temel ortak noktasıdır. Yalnızca biçime ilişkin bazı tartışmalar yürütülmektedir. Ve tartışmalarının tümünün ortak hedefi, sisteme daha iyi hizmettir. Bu tartışmaları bazıları; egemenlerin bir bölümünün demokratik çıkarlarını arzusunda oldukları, Kürt sorununun çözümüne yakınlaştıkları biçiminde yorumlamaktadırlar.

Kendilerine umut bağlanan bazı egemen sınıf klik liderlerini açıklamalarıyla bu beklentilerin kolluğu açığa çıktı. ANAP, haksız savaşın daha profesyonel, daha güçlü bir istihbarat ve eğitilmiş öksüzlerle sürdürülmesi biçimindeki açıklamalarıyla çözümünün olduğunu ortaya koydu. Ecevit'in de aynı. Üniter devletin tartışılmazlığı tümünün ortak paydaları.

Çıkışsız sistemin, sözde düze çıkarılması amaçlı uygulama ve politikalara "siyasal çözüm" adına balıklama atılanların hülyaları bo-

Bunları söylerken, egemenler arası çelişki ve bundan kaynaklanan tartışmaları görmüyor muyuz? Sistemin sürdürülmesindeki temelde ortaklıklarına rağmen, farklılıklar yokmu? Elbette var. OHAL, Çarşamba, Cömürük Birliği, Kibes, Irak'la ilişkiler gibi konularda klik çıkarları gereği çatışmaktadır.

Ne varki, emperyalist dünya gerçeği ve onun uçakları olma karakterleri, kem-kum etselerde tümünü ortak zemine oturtmaktadır. Çelişki ve çatışmaları titizlikle incelemeliyiz. Bunu yaparken, egemen sınıfların tüm kliklerinin, düzenin birer parçası olduğu gerçeği asgirmekten gelinebilir. Evet, sistem dökülmektedir. Böyle gidilemez. Yecceğini görmektedirler. İdarı yapı reformu, demokratikleşme adımları bu çerçevede söylenen sözde adımlardır. Sistemin özü ve faşist biçimine dokunmadan yapılan bu şeylere bel bağlayan ahmaklık politikası adına düzene karşı yığınların bilincini çarpıtma misyonu olmaktadır. Egemenlerin yığınları aidaime ve kontrolde tutma çabalarına çanak tutmaya hizmet eden bu anlayışlar deşifre edilmelidir.

"Yeni Hükümet" daha kurulmadan, neyin nesil olacağını sesler geldi. Başka birşeyin gelmeyeceğini öteden beri söylemiştik. Zaten pul olan Türk parasının döviz kuru karşısındaki pozisyonu iyice rezilleşti. Faizler % 215'i buldu. Borçlar birkaç gün içinde katlandı. Döviz kuru artışları resmen ilan edilmesinde fiili bir devalüasyona yavaş açtı. 1 Ocak'ta başlayacak "Gümrük Birliği" uygulamasıyla dünya daha da büyük aleyhte parlamalara tanık olacak. Seçim dönemi de askıya alınan zamalar şimdi peşpeşe patlayacak. Akaryakıtta yapılabileceği açıklanan % 80'lik zam, diğer alanlarda ne olabileceğinin işaretini vermektedir. TÜSİAD-İSO'nun ANAYOL merkezli Mutabakat Hükümeti diye bağırması, çıkmazı derinleşen ekonomik-siyasi durumu ilişkin almıdır. Halkımız yeni bir yıla çok daha büyük sıkıntılarla giriyor. Faşist diktatörlüğün halkımıza dayattığı imha amaçlı, topyekün seferberliğe dayanan haksız savaşın pervasızlaşarak sürecine hazır olmalıyız.

Yeni 24 Ocak, 5 Nisan paketleriyle emekçilerden yine utanmadan fedakarlık isteyeceklerdir. Tablonun bir yönü bu. Ya diğeri!

1996'ya girerken kimleri ne bekliyoruz? Egemen güçleri; derinleşecek çıkmaz, kangren halini alan ve çözmeleri imkansız muazzam bir ekonomik ve siyasi kriz bekliyor. 1995'te belirgin bir yükseliş içindeki devrimci durumun daha etkili bir tımanış içinde olacağını söylemek için falcı olmaya hiçte gerek yok. Sistemin ekonomik-siyasi gerçeğinin anlatıldığı budur. Bu durum, devrimci dalga ve devrimci hareketin daha da yükselmesini göstermektedir. Yığınların düzenden kopuş süreci hızlanacaktır. Tecrübeleriyle öğrendikleri gerçekler, "Yeni Hükümet"le de değişen birşeyin olmadığını durumuyla daha da pekişecektir. Reformist hayallerle avutulmak istenen yığınlar, yaşadıkları ve yaşayacaklarıyla daha yoğun bir şekilde devrimci kanallara yönelmektedirler.

Kısacası 1996 yılına daha da artan büyük devrimci fırsatlarla giriyoruz. Geleceğe ilişkin umutlar boş değil, hayatin ispatladığı gerçeklerdir. Büyük İleri atılımlar yapmamak için hiçbir sebep yoktur. Durum muazzamdır. Sorun bu muazzam fırsatları devrime dönüştürmek için gerekli olan öncülük misyonu oynayabilmektir. Maoizm rehberliğinde Halk Savaşına daha sıkı yüklenmektir. Büyük ustanın dediği gibi: "Yol Meşakati, Gelecek Parlaktır" ■

Yeni Maras katliamlarını engellemek için, Örgütlü Mücadeleyi Yükselt

Maras katliamından sonra göç etmek zorunda bırakılan bir grup insan

Haber Merkezi: İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri, Maslak Kampüsü'nde düzenledikleri bir forumla, Maras katliamını kınadılar.

22 Aralık 1978 yılında Maras'ta Çiçek Sineması'nda oynanan ve anti-komünist propaganda üzerine kurulu "Güneş Ne Zaman Doğacak" filminin ortasında, kontrgerillanın tezgahlandığı ve piyon Okkes Kenger (Şendilce) tarafından tahrip günü küçük bombanın, sinemanın arka sıralarında patlatılmasıyla katliamın ilk adımı atılmıştı. Bombanın patlamasından sonra yaşanan kısa bir panikten sonra, sinemaya hazırlıklı gelen faşist provokatörler "Kanımız Aksada Zafer İslamın" sloganını haykırdılar.

Maras katliamına giden yolun ikinci adımı ise, faşistler tarafından, sinemaya saklıları komünistlerle Alevlerin ortaklaşa düzenlediği yo-

lundaki propagandanın kentlinin her köşesinde yapılmasıydı. 23 ve 24 Aralık günlerinde de oyunun üçüncü aşaması olan katliamı gerçekleştirildi. Maras'ın her sokağını insan kanı ve cesedyle doldurdular. Hamile kadınlar, yaşlı dedeler ve çocuklar faşist katillerin hedefleriyle anık. Zevk için ve insan kanının tufana susmuş olan faşist caniler, devletin resmi güçlerinin gövcesinde, katliamın son kertesine kadar vardılar. 25 Aralık günü geride 111 ölü olduğu, 210 ev ve 70 işyerinin tahrip edildiği resmi makamlara açıklandı. CHP, TOB-DEM, POL-DEM ve Sağlık Müdürlüğü'nün binaları da tahrip edilmişler arasındaydı. Olaylardan sonra 11 ilde sığınmacı ilan edilirken, Alevlerin yüzde 80'ini kentli gözyaşları arasında terk etmek zorunda bıraktılar.

Maras'ta kontrgerilla tarafından tezgahlanan ve MHP'li faşist piyonlarca gerçekleştirilen insanlık dışı katliamı faşist devlet, AleviSünni çar-

tuşması olarak lanse etti. Maras'ta ortaya konulan bu faşist oyun, bir Alevi-Sünni çatışması değildi, saf mücadelesinin aldığı boyutun ürünü olarak ve mücadelenin önüne geçmek için planlanmış bilinçli bir katliamdı. 12 Eylül Askeri Faşist Darbesine hazırlığın ta kendisiydi.

Maras'ta kontrgerilla ve faşist caniler, emekçileri katlederken, Ankara'da Başbakanlık koluğunda güvercin postuna bürünmüş bir şekilde oturan akbaba Ecevit, kılıcı bile kısırdanmadı. 25 Aralık akşamı T1 ile sığınmacı ilan edildiğini açıklamakla yetindi. Tapık Sivas'da Madımak Oteli ateşe verildiğinde insan çığlıklarına kulaklarını kapatan SHP'li Bakanlar gibi, Ecevit'de, Maras'ta kulakları yarıtan insan çığlıklarına kulaklarını sıkıca kapatmıştı.

Aradan 17 yıl geçmesine karşın, Maras'ta yükselen çığlık, kulakları tırmalamaya devam ediyor. Olayın canlı tanıkları, Maras'ta yaşanan insanlık dramını anlatıyorlar. Aydınlık ve demokratlar her yıl kınama bildiriini yayınlıyorlar. Duyarlı kesimler, kınama eylemleri düzenliyorlar. Bunun bir örneği de 26 Aralık günü İstanbul Teknik Üniversitesi Öğrencileri'nin Maslak Kampüsü'nde düzenledikleri forumdur.

Yaklaşık 150 öğrenci tarafından gerçekleştirilen forumda konuşan bazı öğrenciler, 1978 yılında gerçekleştirilen Maras katliamının, mezhap çatışmasından kaynaklanmadığını, katliamın esas amacının solfa darbe vurarak perilemek ve sığınmacıların ilan edilmesini sağlamak olduğunu belirttiler.

Forumda, Maras katliamının, o dönemde tezgahlanan diğer saldırı katliamlarıyla bir bütünlük arzettiğini ifade eden öğrenciler, "Faşist saldırılar aynı zamanda Prof. Bedri Karafaki oğlu, Prof. Bedrettin Çimeri, Prof. Cahit Orhan Tütengil gibi aydınları da hedef almıştır" dediler.

Bir başka öğrenci ise, "Faşist hareket kirlili-

yüzünü gizlemeye çalışıyor, ama kesinlikle asıl misyonu değişmemiştir. O da, bu düzeni korumaktır" dedi.

"Maras'ın Hesabı Sorulacak" pankartının açıldığı forum eyleminde sık sık, "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Faşizmi Döktüğü Kanda Bogacağız" sloganları atıldı. Forum toplu atılan sloganlardan sonra olaysız bir şekilde sona erdi.

Ote yandan, Pir Sultan Abdal Canlar Derneği de Maras katliamını kınadı. Pir Sultan Abdal Canlar Derneği Yönetim Kurulu adına Genel Sekreter İhsan Deniz yaptığı yazılı açıklamada, Maras katliamının emekçi ve yoksul halka karşı yapılan faşist saldırılardan biri olduğunu belirttikçe: "24 Aralık 1978, yüzlerce devrimci, demokrat ve Alevinin şehit edildiği gündür" dedikten sonra, Maras'ın yaraları sarılmadan Sivaslıların, Gazilerin yaralandığı ve sistemin kendi anlayışına boyun eğmeyeceği yok etmeye devam edeceğini söyledi.

Açıklamanın devamında da "Hakim sınıflar Kocgöçerlerden, Dersimlerden, Maraslılardan, Sivaslılardan, yargısız infazlardan, gözaltı kayıplarından, kamu kurumlarını Gazilerden sorumlu değilmişcesine baskıcı laetvânı gizlemekten Esenyurt ve Okmeydanı Şubelerimize baskı yapmakta ve üyelerimizi, yönetim kurulu üyelerimizi hepsi olarak tutuklamakta, örgütümüzü güncelleme engellemek istemektedir. Bu haksızlıkların bizleri yıldırmayacağını hatırlatıyor, devrimcileri, aydınları, Alevilere yapılan haksızlıkları kınıyor. ŞEHİTLERİMİZİ SELAMLİYORUZ" dedi.

Maraslıların, Sivaslıların ve Gazilerin yaşamaması için, düzene muhalif olan, değişim ve değişiklik isteyen çeşitli milliyetlerden emekçilerin kendi öncü partisinin safılarında örgüdenerek Demokratik Halk Devrimi kavgasını yükseltmeleri gerekiyor. Katliamları durdurmak ve faşist saldırılara karşı direniş cephelelerini yaratması, ancak örgütlü bir gücün yaratılmasında yatıyor. Bu güç, bugün ülkenin bozukluğunu kendine esas almış proletarya partisidir. Kendi kurtuluşumuz için, proletarya partisinin safılarına katılıp örgütlenmediğimiz sürece daha çok gözyaşları içimize akıtacağız ■

Faşist Türk devleti katliamlara doymuyor

Haber Merkezi: Somun ve zorbalık temelleri üzerine kurulu olan faşist diktatörlük, gün geçtikçe artan katliamlarına bir türlü doymak bilmiyor. Her gün yeni yeni katliam planları yapılıyor ve bu planları yaptıkça da maras kanı omzuya devam eden devlet, yükselen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında aldığı yenilginin faturasını emekçi yoksul halka kesiyor. Halihazırda mücadele için, hiçbir feda-karlıktan kaçınmayan, her ne pahasına olursa olsun düşüncelerinden ödün vermeyen ve faşist devletin sorguhanelelerinde ve zindanlarında boyun eğdiremediği devrimci-demokrat-tarafsız insanları katlediyor. Aynı yöntemlerle apolitik, adli suçlardan dolayı gözaltına alınan insanları da aynı şekilde katlediyorlar.

Artık gözaltında katledilen insanların yakınları kaybolan insanları ya morglarda, ya da kınasızlar mezarlığında arar oldular.

Faşist devlet gözaltına aldığı ve gözaltında kışkırttığı insanlar için hep aynı senaryoları yazıyor. Yok "intihar etti", yok "kendini balkondan aşağıya attı", "sabaha bastı ayağı kaydı, öldü" bu ve buna benzer senaryolara ne biz ne de diğer ülkeler yabancı. Arjantin, Uruguay, Hitler Almanya'sı daha sayamayacağımız bir çok ülke. Proletarya Partisi'nin kurucusu Önder İbrahim Kaypaklıya, Sinan Demirtaş ve daha nice yiğit insan içinde aynı şeyler söylenmiş miydi?

Gözaltında katledilen insanlara son zamanlar-

da adli davalardan dolayı ceza alanlarda eklenmeye başlanıyor. Faşist devlet gün be gün yediği darbeler ve düştüğü ekonomik krizden kurtulamadıkça, politik hatta apolitik insanlara azgınca saldırıyor. Aslında bu saldırılar, çembere alınmış bir köpeğin kaçacak yeri olmadığı için etrafındakilere saldırmasına benziyor. Mao ustasının dediği gibi, "Düşman saldırıyorsa iyidir, daha çok saldırıyorsa daha da iyidir. Çünkü bu düşmanın ne kadar acizliğini gösterir". Evet düşman saldırıyor, her kese saldırıyor.

Faşist diktatörlük tarafından gözaltında katledilerek, kaybedilenlere Abdülmennaf Zengi ve Zehra Baysal'da eklendi.

ABDÜLMENNAF ZENGİ GÖZALTIINDA KATLEDİLDİ.

Polisler tarafından 18 Aralık günü misafir olarak bulunduğu evden gözaltına alınan Abdülmennaf Zengi'nin cesedi morgda bulundu. Ailesi Zengi'nin işkence edilerek öldürüldüğünü söylerken, polisler ise her zamanki gibi "intihar" olduğunu iddia ettiler. Zengi'nin cesedinin Mersin Devlet Hastanesi'nde bekletildiği ve cesete darp ve sigara yangınına rastlandığı halde Adli Tıp'ın "intihar" raporu verdiği öğrenildi. Ailesi

tan ise Zengi'nin akıbeti hakkında ancak 25 Aralık'ta haberi oldu.

Ceset morga 21 Aralık'ta teslim edildiği halde, seçimler dönemine rastlamasından dolayı 25 Aralık'ta ailesine haber verildiği bildirildi. Öğünün akrabalarına ziyaretleri sırasında evde bulunanlarla birlikte gözaltına alındığını belirten baba Ömer Zengin, "Oğlum gözaltına alındıktan sonra akrabam Cemil Ertonya emniyete bir kaç kez başvurarak bilgi almak istemiş, ancak her defasında 'burada yok' demişler. Ben oğlumun hayatından endişe etmeye başlamıştım" dedi. 24 Aralık günü Adana Emniyet Müdürlüğü'nden kendisini aradıklarını ve "Oğlunuz Mersin'de kendini karaklıktan atarak intihar etmiş, cesedini gölm alm" dediklerini ama oğlunun cesedinin 21 Aralık günü Mersin Devlet Hastanesi'ne teslim edildiğine dair belgeden hatta oğlunun cesedini gördüğünü belirten Ömer Zengin "Oğlumun cesedini gördüm. Çok ağır işkenceler yapılmıştı. Oğlumun Mersin polisi öldürdü." dedi.

Aynı günlerde seçimler dolayısıyla Mersin'de bulunan İHD Genel Başkanı Akın Birdal, İHD Mersin yöneticileri ve HADEP, THV yetkilileriyle birlikte Zengi'nin akıbetini araştırmak amacıyla Mersin Devlet Hastanesi Morgu'na giderek incelemeler yaptı ve polis tarafından hazırlanmış otopsiyi inandırıcı bulmadığını belirtti. İHD Mersin yöneticilerinin ve Zengi'nin ailesinin ikinci bir otopsi için savcıya başvurduğu ancak Mersin Savcılığının buna izin vermediği öğrenildi. Daha sonra Abdülmennaf Zengi'nin defnedilmek üzere Batman'a gönderildi.

Olayla ilgili bir basın açıklaması yapan İHD Genel Başkanı Akın Birdal, ülkenin kayıplar ülkesi haline geldiğini belirterek, Zengi'nin Adli Tıp

Raporu'na ve cesedinin tekrar otopsisini istediklerini söyledi.

ZEHRA BAYSAL'DA İŞKENCEDE KATLEDİLDİ.

Uyusturucu hap kullandığı iddiasıyla gözaltına alınan ve feci şekilde dövülen Zehra Baysal, tutuklandıktan sonra fenalığına hastahaneye kaldırıldı ve kısa bir süre sonra da öldü. Cansız bedeni "kimliği meçhul kişi" olarak Adli Tıp'taki morgda kimliği belirsiz cesetlerin yanına bırakıldı.

İstanbul Narkotik Şube Ekspertince 6 Aralık günü evi basılarak gözaltına alınan 6 çocuk annesi Zehra Baysal'ın gözaltı sürecinde yoğun işkence göndüğü ve fenalığa uğradığı öğrenildi.

Yoğun işkenceye maruz kalan Zehra Baysal'ın oğlu Sadrettin Baysal, annesinin iki gün gözaltında kaldıktan sonra mahkemeye çıkarıldığını, ancak daha öncece benzer davaların dolayı hakkında gıyabi tutuklama kararı olduğu için tutuklanarak Bayrampaşa Özel Tıp-Cezaevi'ne konulduğunu, daha sonra da fenalığa uğradığı Bakırköy Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığını öğrendiğini belirtti. Annesinin öldüğünü öğrenen öğrenmez cezaevine gittiğini ve buradan annesinin Adli Tıp'a kaldırıldığını öğrendiğini söyleyen Sadrettin Baysal, "Hastaneden bana annemin öldüğünü ve cesedinin Adli Tıp Morgu'na kaldırıldığını söylediler. Adli Tıp'a gittiğimizde ise 'Zehra Baysal adında bir ceset yok' denildi. Annem, kimliği meçhul kişilerden biri olarak işlem görmüş ve otopsi yapılmamıştı." dedi. İHD İstanbul Şubesi avukatlarından Mercan Güllü ve Gülşar Yüncer ile birlikte cesedi teşhis etmeye Adli Tıp morguna giden Sadrettin Baysal, "Annemin yüzünde ve vücudunda çürükler vardı. Başında da çökme olduğunu gördüm." dedi ■

Devrimci öğrenciler, Yalnızlaştırılmak İsteniyor

Partizan Sesi/İzmir: Polis, idare ve sivil faşistlerin organize olarak saldırılarına maruz kalan öğrenciler, gerçeküstü olarak gözaltına alınıyor, işbirliği teklifi ve insanlık dışı uygulamalarla sindirilmeye, mücadelede uzaklaştırılmaya çalışılıyor.

İzmir Ege Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi'nde okuyan Mustafa Kaya ve Kenan Taşlı'ya 22 Aralık 1995 tarihinde, sabah saat 11:00 sıralarında okul kampüsüne girerken polis tarafından şüphe üzerine kimlik soruluyor ve dövülecek gözaltına alınıyorlar. Gözaltına alınan öğrenciler; gözaltı süresi boyunca elektrikle, tazyikli suya ve psikolojik işkenceye maruz kaldılar. Daha sonra polis tarafından tehdit edilen öğrencilere yine polis tarafından işbirliği teklifi ediliyor. Ege Kültür Sanat Merkezi çalışanları ve bazı insanlar hakkında sorular soran polisler, sorulara cevap vermeyen ve işbirliğini kabul etmeyen öğrencileri "hayatınıza karartacağız" diyerek tehdit ettiler. Aynı gün gece 00:30 sıralarında serbest bırakılan öğrenciler, gözaltı ile ilgili bilgi vermek için İzmir İHD

Şubesi'nde 28 Aralık 1995 günü basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında; "Son günlerde polis ve özel güvenlik birimlerinin öğrenciler üzerinde uyguladıkları baskı gözle görülür bir şekilde artmıştır. Daha önce de şüphe üzerine bazı öğrenciler gözaltına alınıp tehdit edilmişti. Tüm bunlar öğrenci gençliğin mücadelesini bastırarak amacıyla yapılmaktadır. Kumpüs içinde parasız bir şekilde gözaltına alındık. Bunlar polis ve idarenin ortak hareket ettiğini göstermektedir." diyen öğrenciler, hayatlarından endişe duyduklarını belirterek "Bundan sonra başımıza gelebilecek her şeyden devletin emniyet güçleri sorumludur. Aynı olayların başka insanlarımızın başına gelmesini istemiyoruz. Bu konuda tüm devrimci demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz" dediler.

Öte yandan; Manisa Celal Bayar Üniversitesi'ndeki devrimci demokrat öğrenciler polis tarafından son dönemde sık sık gözaltına alınarak, tehdit ediliyor. Son iki, üç hafta içerisinde Beden Eğitimi ve Spor Bölü-

münden iki öğrenci ile İktisadi İdari Bilimler Fakültesi'nden bir öğrenci polis tarafından gözaltına alındılar. İki gün boyunca yoğun işkence altında tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

Polisin gözaltındaki öğrencilere, özellikle üniversitedeki devrimci-demokrat öğrencilerin fotoğraflarını göstererek bu öğrencileri tanıyıp tanımadıklarını, tanıyorlarsa nasıl tanıştıklarını ve üniversitedeki ilişkilerinin ne düzeyde olduğunu sorarak bu öğrenciler hakkında bilgi almaya çalışıyor. Daha sonra üniversitede devrimci-demokrat öğrencilerle görüşmelerini, onlardan uzak durmalarının gerektiği, eğer aksi tutum için girilirse yani devrimci-demokrat öğrencilerle ilişkilerini kesmezlerse kendilerine farklı davranacaklarını söylüyorlar. Polisler, bu süreçte gözaltına alınan öğrencileri iki gün boyunca aç bırakarak, kaba dayaktan ve psikolojik işkenceye geçirecek, bir daha şüpheye gelmemeleri konusunda tehditler ederek serbest bırakıyorlar.

İzmir'de Özgür Eğitim Platformu Kuruldu

Partizan Sesi/İzmir: Hakim sınıflar her alanda olduğu gibi eğitim alanlarında da baskı ve sömürsünü gün be gün artırıyor. İlkokullardan üniversiteye kadar tüm okullardaki öğrencilerin üstünde ekonomik baskı kurarak onların akademik ve siyasi yönden gelişmelerini engellemek amacıyla araştırmayan, incelemeyen, sorgulamayan bir insan tipi yaratmaya çalışmaktadır. Faşist devletin nasıl bir insan tipi yaratmak istediğinin farkına varan ve bunu engellemeye çalışarak araştıran, sorgulayan yani akademik-demokratik mücadele veren öğrencilerin ise okullarda sivil-faşist, polis-idare baskılarıyla yıldırılmaya çalışıldığı ortada.

Öğrenciler ekonomik-akademik-demokratik sorunlarını tüm kamuoyuna duyurma çabasında. Son günlerde çeşitli eylem biçimleri geliştirerek kamuoyunun ilgisini bu konuya çekmeyi amaçlayan öğrenciler, değişik isimler altında platformlar oluşturuyorlar.

Son olarak İzmir'de lise ve üniversite gençliği 20 Aralık günü Ege

Üniversitesi Ziraat Fakültesi önünde bir basın açıklaması yaparak "Özgür Eğitim Platformu"nu oluşturduklarını duyurdular. Lise ve üniversite öğrencilerinin oluşturduğu bu oluşumun amacının seslerini daha gur ve kitlesel bir biçimde duyurmak olduğu açıklandı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı ve "Paralı Eğitime Son", "Harç paralarını ödemiyoruz" yazılı pankartların "Yaşasın Demokratik Üniversite Mücadelemiz", "Çekin ellerinizi cebimizden" yazılı dövizlerin açıldığı basın açıklamasında, öğrenci gençliğin "Paralı üniversite ve YÖK'e hayır" eylemleriyle birlikte güçlü bir çıkış yapmaya başladığını belirtilerek şöyle denildi:

"Yıllardan beri devletin özelleştirme politikalarının bir yansıması olarak paralı eğitim ve eğitimin özelleşmesi saldırılarına maruz kalan liseli ve üniversiteli gençlik baskı cenderesi altında sıkışmış ve düzenledikleri çeşitli protesto eylemleriyle bu baskılardan kurtulmaya çalışmıştır. Bununla birlikte burjuvazi ve sermaye, paralı eğitimi öncelikle mesrulaştırmaya

çalışmış ve bu amaçla birçok yalan ve demagoji ile sözde eğitimi kabileli hale getirme, Avrupa standartlarına yükseltme gibi yutturmacı yollara başvurarak devletin temel görevinin herkese parasız, eşit, bilimsel eğitim görevinin üzerine örtme çabası içerisine girmiştir.

Hakları kazanmak için bizleri gerçekten yorucu bir süreç beklemektedir. Ancak öğrenci gençlik bu mücadelesinde haklı ve meşrudur. Bu amaçla Özgür Eğitim Platformumuz liseliler, üniversitelliler ve eğitim emekçileriyle ortak mücadele hattında yürüme hedeflerine, paralı eğitime karşı sürekli bir kampanyayı bugün başlatmaktadır." Ve öğrenciler bu konularda tüm kamuoyunun duyarlı olmasını istedikler. Basın açıklaması sırasında öğrenciler sık sık "Fransa'nın izinden mücadeleye", "Yaşasın demokratik üniversite mücadelemiz", "Paralı eğitim kaldırıl-sın" sloganlarını attılar ve çeşitli türküler ve marşları söyledikten sonra olaysız bir şekilde dağıldılar.

KIRIL YOL

Onur DERSİM

"Yeni Hükümet!"

Seçim oyunu sonuçları egemenlere yine çözümsüzlükler armağan etti. Sistemin yapısal çözümsüzlüğüne yeni belalar daha eklendi.

TÜSIAD laşıyor. Gazetelere verdikleri "çağrı" ilanları ile sistem için çalan işçilere alarmlarına işaret ediyor. Seçimlerin klidi açmadığını açıkça itiraf ediyor. Diğer tüm sorunlar gibi, Kürt sorununda sistem açısından daha da içinden çıkılmaz bir hal aldığı vurguluyor. Çare değişikinde, hiç olmazsa "merkez sağ" eksikli, "sol"da kapsayacak bir koalisyonun kollarını gerektiğini emrediyorlar. Ortuda buna benzer şartlar vermektedir.

Seçimlerde hakim sınıf kitlelerinin hiçbirinin yeterli çoğunluğu sağlayamaması, işlerini daha da zorlaştırılmaktadır. Refah Partisi, beklendiği gibi çok açık bir farkla olmamışta, İ. Parti çıktı. Tereddütler olsada ve hükümeti kurması mümkün görünmeside, görev ilkin Erbakan'a verilecektir. Aslında egemenlerin diğer kesimlerinin RP ile özde bir farkları yoktur. İ. dalındaki söylemlerle kendilerini bağlamış olmaları, hareket kabiliyetlerini sınırlamaktadır. Farklı çıkarlar ve bunun ifadesi olarak ayrı ayrı bazı siyasi yönelimler başka bir faktör olsada gerçek budur. ANAP-BSP, Çiller-Tari-katlar ittifaki bunu yeterince ifade etmektedir. Emperyalist emellerin beklentileri, ordunun emelleri gereği, egemenlerin diğer kitlelerini Refah'la koalisyonu, şimdiki konjektörde pek olası görülmemektedir. Kendide emperyalizmi uşağı olan Refah Partisinin, hükümet olması şimdiki durumda sistemin pek işine gelmemektedir. Ancak kullanılmak üzere hazır bekletilecektir. Diğer kilitlere "gelin sizin programınızı uygulayacak bir koalisyon yapalım, seçimde birbirlerimize söyledikleriniz propagandayı, bunları unutalım, falz-maiz gibi şeylerde yanlış anlıyoruz. Adil düzen dediğimiziz sızden özde farkı yok. Söylediğimiz "Batıl" İslamında fazla takmayın" diyen Erbakan'ın itirafını, Refah Partisi'nin sisteme bağlılığı görüşünü anlamaktadır. Sisteme bunu bilmesine rağmen, şimdiki durumda Refah'lı bir hükümet istememektedir. Kartlar yine her zamanki gibi, emperyalist beylerin, Ordunun-Millî Güvenlik Kurulunun istemleri doğrultusunda açıldı. Yürürlükteki asil hükümet planı, ANA YOI-SOI biçiminde tabir edilir.

Olası en büyük ihtimal, 3'lü koalisyondur. (ANAP-DYP-DSP veya ANAP-DYP-CHP). Başlayan turların anlatıldığı budur. Belli sorunlara rağmen, egemenlerin mevcut tabloya elverişli bir anlamında da olsa, uygun göndükleri bu projedir. Çiller, Yılmaz özellikle Fazıl ya da başka bir başkanlığında, böyle bir hükümetin kurulması çabaları resmi olmada ıslen başlamıştır. Çillerin, Refah'ın şimdiki "muhalefet" partisi olarak kalacağıdır. Sistemin tünden ıslasına tedbir açısından, muhalefet Refah'la sınırlandırılmayacak. DSP veya büyük ittifakla CHP'ye de muhalefet görevi verilecektir. Zira bu hükümetinde çözümlenmediği, hay-dustların kendisinde çok iyi bilmektedirler. Ve zaten egemenler arası bir mutabakat olarak böyle bir hükümetin bilimsini, gelecekte tanımayla kar-sız kalmamak için tüm kilitleri kapsayacak tarzda düzenlemeyeceklerdir. Sistemi daha fazla riske etmemek, her şeyi hükümete endeksil ele alma için kelimelerin tanı anlamıyla her zamanki gibi yine oyun oynamaktadırlar. Ortada, "Yeni" demecek bir şey yok. Hükümetlerinde, eskinin bir de varını olacaktır. Çözüm olamayacağı ortada olan bu gerçeği bildikleri içindir ki, ayağa kalkarak yığınları, yeniden düzen kontrolüne alınmaya çalışıyorlar. Çözümü sistemlerinin işleri çok zor. Çıkış olanakları, Efsak olan; düzene karşı insan eden yığınların olmaması değil, evkafade güçlü olan devrim potansiyelini koruyup edip-selerber edecek on-delik meselesidir. Bu gerçeği, burjuva-feodal seçim oyununun sonuçlarında ispatladı.

Basına yansıdığı gibi, çeşitli yerleşim birimleri, seçimleri kendiliğinden toplu olarak boykot ettiler. Devletin tüm imkanlarıyla yürüttüğü "Haydi Sandık Başına" kampanyalarına, baskılara, caza tehditlerine rağmen, yığınların küçümsenmeyecek önemli bir bölümü sandığa gitmedi. Çarpıştı edenlerin sayısında az olmadığı geçersiz oylar dökülmesinde görülebilmektedir. Seçimlere Kürt ulusal hareketinin ve kendine sol diyen çevrelerin ezici çoğunluğunun katıldığı gözönüne alınırsa, seçimlere katılmama oranının hiçte küçümsenmeyeceği görülecektir. Türkiye Kürdistanı başta olmak üzere, diğer bölgelerdeki boykot dinamikleri, izlenen yanlış çizgi sonucu heba edildi.

Bu güçlerin, sosyal kurtuluş ve ulusal hareketin ve diğer devrimci güçlerin eylem birliğinin sağlanması devrimci temelde serber edilmesi durumunda, boykot siyasetinin kazanımlarını ne olabileceğini, sistemin ne ölçüde genişletilebileceğini kestirmek hiçte zor değildir. Bazı bölgelerde % 60'ı bulan HADEP oyları kazanım değil, devrimci potansiyelin burjuva seçim oyunlarına bulgularla etkisizleştirilmesidir. Tanımayla haksız olan bu sistemin ve oyunlarının ağa çikanlık, yığınların devrim için serber edilmesinin darbelenmesidir. Sızlanmaya gerek yok. "Baskın seçimdir", "Zor ve tehdit dayatıldı", "Önemli bir kesim kütüklere kayıt edilmedi", "Medya yığınlara ulaşmamıza ambargo koydu" gerekçelerine sığınmanın hiçbir anlamı yok. Başka ne olacaktır ki? Bunlarında ötesinde, seçimcilerin asil yanılgısı; burjuva-feodal parlamento ve seçimlere yanlış görüşleri itibarıyla biçtikleri misyonudur.

Parlamentarist zeminde olan akrabalığın yol açtığı zararlı sonuçları se-bepleriyle birlikte kavramak zor değildir.

Şimdiki egemenlerin önemli bir kesimi, baraj uygulamasını HADEP'in ta-kılmasının yarattığı tehlikelere işaret etmektedirler. Dertleri, Kürt ulusunun iradesimidir? Hayır hayır! Planları hareketi parlamento ahırına çekip, etkisizleştirmektedir. Ve şimdiki daha çok yapıp tutuşmaktadırlar. Gerçek böyle iken, halen sandık başı çağrısı yapmış olmalarını ne kadar büyük bir siyaset oldığının ispatıyla uğraşmaktadır. Her sınıf bildiği gibi savaşmaktadır. Yolumuz bellidir. Maoizm'in rehberliğinde, Kaypakaya güzergahında kazanmak için Halk Savaşına yüklenmek. Gerisi ham hayal. "Yeni Dünya Düzeni" gibi bu "Yeni Hükümet"te eskidir, köhnedir. Yeniyi ye-zetmek için, komünizm perspektifiyle eskinin dünyasına her cepheaden is-yan için ileri! Burjuva liberal "sol"un akilliğine hayır, bir onların anlaya-mayacağı "delilik"e evet diyoruz. Düzenin ıslandırıp, evcilleştirme proje-sine hayır, komünizm için "asillik"e evet diyoruz.

HELSEKAM'da İşçi Kıyımı

Partizan Sesi/Kartal: Kartal Kavacık'ta bulunan, Alman firmasına ait HELSEKAM Tekstil fabrikasında, "Üretim fazla" olması gerekçe gösteren işveren, 40 işçiyi işten attı. 22 Aralık günü işten atılan işçiler, işlerine geri dönmek ve gaspedilen haklarını alabilmek için fabrikanın önünde direnişe başladılar.

İşten atılan işçiler, işten atılmaları için asıl gerekçesinin "Üretim fazla" olması değil, işçilerin sendikal faaliyeti yürütmesi olduğunu söylediler. Fabrikadaki çalışma koşullarının ağırlığına dikkat çeken işçiler; "Çoğumuz 5-6 milyon maaşla çalışıyorduk. Çoğu zaman yemek ve çay molalarında malları yetiştirmek için çalışmak zorunda bırakılıyorduk. Çalışmak istemediğimizi söylediğimizde işletme müdürü ve usta başı; 'Eşek gibi çalışacaksınız. Beğenmeyen çeker gider' diye hakaret ederek bizi işten almakla tehdit ediyorlardı. Bizler ağır çalışma koşullarını ve işverenin sözde verdiği sosyal hakları beğenmeyip, onun yerine sendikalaşmayı istediğimiz için işten atıldık. Ama işveren bu işin burada bileceğini sanıyorsa yanlıştır. İşimize geri dönene kadar ve haklarımızı alana kadar mücadelemize devam edeceğiz" dediler.

Fabrikada Ülkücülere Eğitim

Haber Merkezi:Kırklareli Lüleburgaz'da bulunan Afşin ve Şahin tekstil fabrikalarında çalışan işçilere, MHP'li patron Zeki Balcı tarafından MHP'li olmaları için baskı yapılıyor.

Kendisiyle beraber cezaevinde 12 yıl yatan MHP'li Yunus Merali fabrikasına müdür olarak atan Balcı, fabrikada çalışan çoğunluğunu kadın ve çocukların oluşturduğu işçilere, silah yoluyla baskı yaparak cinsel tacizde ve MHP'ye yardım yapmaları için zorlamalarda bulunuyor. Balcı tarafından oluşturulan ve hepsinin de ülkücü olduğu tespit edilen silahlı adamlar, fabrikada gelişebilecek herhangi bir hak isteme talebini şiddetle bastırmak için bekliyorlar.

Afşin tekstil fabrikasına özellikle dışarıdan ülkücülerin geldiğini söyleyen bir işçi, gelen ülkücülerin fabrika içinde bulunan özel silah atış poligonunda, atış eğitimi yaptıklarını, eğitimlerin Edirne Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı "Terörle Mücadele Şubesi C Timi"nde görevli sivil polislerin denetiminde yapıldığını belirtti.

Trakya Üniversitesi'nde okuyan bir öğrenci de, Edirne Öğrenci Yurdu Müdürü Mevlüt Turhan'ın silah eğitimi ve teorik eğitim almaları için ülkücü öğrencileri Afşin tekstil fabrikasına gönderdiğini belirterek, Mevlüt Turhan'ın koyduğu bir MHP'li olduğunu, yurtta ülkücü öğrencilere Zeki Balcı ve Yunus Merali ile işbirliği yaparak sol görüşlü öğrencilere saldırımları için emir verdiğini söyledi. Öte yandan Şahinler Tekstil'in patronları Ahmet ve Kemal Şahin kardeşlerin de; Afşin Tekstil'de çalışan işçilere yapılan baskı ve sindirme politikalarının bir benzerini kendi fabrikalarında özel güvenlik birimleri ve işbirliği ağını oluşturarak işçiler üzerinde uygulamaya çalıştıkları öğrenildi.

Gazi Katliamının Psikolojik Sonuçları Araştırılıyor

Gazi Katliamında ölümlerle kucaklaşan insanların psikolojik durumu

İnsan Hakları Vakfı ve İstanbul Tabip Odası adına Gazi Mahallesi olaylarının psikolojik sonuçları üzerine bir araştırma yapan Dr. Doğan Şahin'in bu konudaki görüşleri şöyle:

"İşkence, Türkiye'deki en önemli insan hakları sorunlarından biridir. Ancak, son zamanlarda insan hakları ihlallerinin yeni bir boyutu ile karşı karşıyayız. Bu yeni insan hakları sorunu, topluca şiddete maruz kalmak olarak adlandırılabilir.

Artık, insanları tek tek gözaltına alıp, gözden uzak yerlerde işkence yapmanın yanı sıra, herkesin, hatta bütün dünyanın gözü önünde Sivas'taki gibi topluca yakmak, Gazi Mahallesi'ndeki gibi kurşuna dizmek veya çeşitli toplumsal gösteri ve işçiler memur eylemlerinde toplu dayak şeklindeki yöntemler kullanılmaktadır.

İnsan hakları ihlallerine karşı politik ve hukuki mücadelenin öncemi yadsınamaz. Bu alanlarda yoğun bir mücadele verilmesine karşın; bilimsel araştırmalara yeterli destek sağlanamamaktadır. Bir çok bilim dalı, insan hakları mücadelesinde önemli katkılar sağlayabilecek olmasına karşın, çok az sayıdaki bilimsel kurum ve bilim

adamları, insan hakları sorunlarıyla ilgilenmektedir.

İşkence ve baskılara karşı mücadelede önemli unsurlardan biri, işkencenin ve baskıların yol açtığı tıbbi ve psikolojik yaraların sarılması ve tedavi edilmesidir. Ancak, işkencenin ve toplumsal baskı yöntemlerinin bu kadar yoğun ve yaygın; ruh sağlığı çalışanlarının da bu kadar deneyimsiz ve ilgisiz olduğu bir ortamda insanların tek tek tedavi edilme-

si, sorunun çözümü yolunda ciddi bir katkı sağlasa da yeterli olmayacaktır.

İşkence ve şiddet kurbanlarının bireysel tedavileri yanında, işkence ve baskı yöntemlerinden ruhsal olarak etkilenmeyi azaltacak ya da önleyecek yollar bulunması, artık şiddet kitlere uygulanır olduğundan daha da önem kazanmış ve zorunlu hale gelmiştir.

İşkencenin yol açtığı psikolojik ve tıbbi sorunlar ve bunların tedavisi konusunda, dünya üzerinde çok sayıda araştırma yapılmaktadır. Türkiye'de de son beş yıldır araştırmalar başlamıştır. Dolayısıyla işkencenin yol açtığı sorunlar ve tedavileri konusunda araştırmalar yeterli olmasa da bilgi birikimi mevcuttur. Ancak bu yeni "toplulara işkence" yönteminin yol açabileceği psikolojik ve tıbbi sorunlarla ilgili henüz hem ülkemizde, hemde dünyada çok az sayıda araştırma yapılabilmektedir.

Bizler, İstanbul Tabip Odası'nın görevleri olarak İnsan Hakları Vakfı adına topluca şiddete maruz kalmanın psikolojik etkilerini ve psikolojik sorunların gelişmesini hangi faktörlerin belirlediğini araştırmayı ve araştırma sırasında olaylar sonucunda

gelişmiş psikolojik sorunları olan yetişkin ve çocukların tedavisini amaçlamaktayız.

Araştırmanın iki temel konusu bulunmaktadır.

1. Gazi Mahallesi olaylarından insanlar nasıl etkilenmiştir?

2. Psikolojik sorunların ortaya çıkmasında hangi etmenler rol oynamıştır?

Ağustos 1995 tarihinden itibaren yürütmekte olduğumuz bu araştırmanın;

1. Kamuoyunun ve bilim çevrelerinin duyarlılığının artırılması,

2. İnsan hakları mücadelesinin diğer boyutlarında çalışan insanlara destek olacak bilgiler sağlanması,

3. Baskı ve şiddete maruz kalmaya bağlı psikolojik sorunların gelişmesini azaltılması ve önlenmesi,

4. Şiddete maruz kalmış insanların, tedavileriyle ilgili yeni bilgiler edinilmesi konularında önemli katkılar sağlayacağını umuyoruz.

Bu amaçlarla,

1- Gazi Mahallesi olayları sırasında yaralanan veya yanında bir yakını öldürülmüş,

2- Olaylar sırasında orada bulunan ancak kendisi yaralanmamış veya yanında bir yakını öldürülmemiş,

3- İlk iki grupta yaş, cinsiyet, eğitim ve etnik köken açısından ayrıntılı gösteren ancak bu olaylar sırasında orada bulunmamış, aynı ya da benzer semtlerde yaşayan,

4- İlk üç grupta yaş, cinsiyet ve eğitim açısından aynı, ancak farklı etnik kökenlerden ve başka semtlerde yaşayan, olaylar sırasında orada bulunmayan,

50'şer kişilik 4 grupta görüşmeyi planladık.

Araştırmaya katılmak, yardımcı olmak, daha ayrıntılı bilgi almak veya kendilerine ulaşabilmemiz için telefon numaralarını bırakmak isteyenler aşağıdaki telefon numaralarını arayabilirler.

Dr. Doğan Şahin: (212) 259 00 46
İnsan Hakları Vakfı: (212) 249 30 92

İstanbul Tabip Odası: (212) 514 02 92" ■

Kalender Kayapınar'ın Ölümüne İzin Vermeyelim

Haber Merkezi: Faşist diktatörlük, halkın kurtuluşu ve özgürlüğü için savaşanları yok etmek amacıyla her türlü insanlık dışı yöntemleri kullanıyor. Özgürlük mücadelesi veren insanları sokak ortalarında, dağlarda, ev baskınlarında kurşuna dizerek, yakaladıklarını da darağaçlarında, işkencelerde, cezaevlerinde katletiyor. Cezaevlerindeki tutsakları bedenlen cesir alsada, iradi olarak teslim alamadığı için, çareyi özgür tutsakları saldırlarla katletmekte, kalanları da sağlık koşullarını çekilmez hale getirip, tutsakların tedavilerini engelliyerek ölmelerini sağlamakta buluyor. Bu uygulamalar, devletin, özgür tutsakların mücadelesi ve özgürlük savaşçılarının karşısındaki yenilgisinin ve acizliğinin açık göstergesidir.

Evet, devlet acizleştiğe saldırmıyor. İşçiyi, yoksul köylüye, emekçiye, öğrenciyi... kısacası kendisine muhalif olan ve kendisi gibi düşünmeyen herkese.

12 Eylül'ün faşist cuntası ve ANAP iktidarı tarafından, yurtdışına çıkış ve tedavi hakkı engellenen devrimci ozan Ruhi Su gibi, bugünkü iktidar tarafından siyasi tutsakların tedavileri engelleniyor ve sağlam insanları dahi elverişsiz yaşam koşullarıyla

çürüten cezaevlerinde, siyasi tutsaklar ölümle başbaşa bırakılıyor. İnkılap Dalı ve Hamdullah Erbil'in surf tedavileri geciktirildiği için öldükleri henüz unutulmamıştır. Bu tutsaklar kamuoyunun yoğun baskısı sonucu tahliye edildikleri halde, tedavileri geciktirildiği için yaşama döndürülemediler. Benzer uygulamalara maruz kalan, PKK davası tutsağı Bedran Önen Bucca Cezaevi'nde şehit düşerken, Buca Cezaevi'ne yapılan katliam saldırısı sırasında yaralanan, daha sonra Aydın Cezaevi'ne nakledilen ve tedavisi yapılmayan DHKP-C davası tutsağı Ümit Doğan Gönül'de geçtiğimiz günlerde şehit oldu.

Bu faşizan uygulamalara bir yenisini daha eklemek isteyen faşist cehaletler, göz göre göre DHKP-C tutsağı Kalender Kayapınar'ı da aynı yöntemlerle katletmek istiyor. Çanakkale E Tipi Cezaevi'nde kalan Kalender Kayapınar, artan rahatsızlığı nedeniyle Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi'ne gönderildi. Hiçbir şey yemediği ve ağır acılar çektiği halde kendisiyle ciddi olarak ilgilenilmiyor. Bayrampaşa Hastanesi yetersiz olduğu halde, Kayapınar'ın başka hastanelere sevk edilmesi gerekirken, sevk işlemi yapılmayıp, uzun bir süre geciktirildi. Devrimci tutsakların yoğun

baskısı sonucu tahlil ve teşhis işlemleri için Çapa Tıp Fakültesi'ne gönderilen Kayapınar'ın tahlilleri yapılmadı. Haftalardır tekrarlanan Çapa'ya gidip gelişlerden bir sonuç alınmadığı gibi, rahatsız olan Kayapınar'ın acıları gidip-gelişler ve sevk araçlarının sağlıksızlığı yüzünden daha da artmıştır. Tüm bu sıkıntılardan sonra yapılan tahlil sonuçlarına göre, Kalender Kayapınar prostat kanseridir ve teşhis için kaybedilen zamandan dolayı kanser, vücudun büyük bölümünü etkisi altına almıştır. Kalender Kayapınar'ın yaşama döndürülme ihtimali varsa da, cezaevleri koşullarında ve hastanelerdeki yetersizlik yüzünden bu mümkün değil. Kalender Kayapınar'ın özgürlüğüne kavuşturulması ve yurtdışında tedavi olanaklarının sağlanması gerekmektedir.

Bütün demokratik kurum ve kuruluşlar, kendisine insanım diyen herkes, Kayapınar'ın ölümüne izin vermemelidir. Gereken yerlere başvurmalı, ilgili kurumları zorlamalıdır. Kayapınar'ın yaşaması bizim yapacağımız ısrarlara ve baskılara bağlıdır. Kayapınar'ın yaşamasını sağlamak için herkesi duyarlı davranmaya çağırıyoruz ■

Katillere Ceza Yerine Ödül

Haber Merkezi: Ankara Keçiören'de Erdal Yıldırım'ı öldürmekten yargılanan sanıklardan birine 15 yıl değerine de bir ay 7 gün ceza verilmesine tepkiler sürüyor.

Yıldırım ailesinin avukatlarından ÇHD Genel Başkanı Şenol Sarıhan, savuşturma kararı olarak karara katılmadıklarını ve temyiz için yargıtaya başvuracaklarını belirtti. Cezanın az olmasına tepki gösteren Yıldırım ailesi Çevik Kuvvet'in saldırısına uğrarken, 7 sanıktan Abdülkadir Yaşartürk'e 15 yıl ceza verilip, diğer sanıkların tahliye ve beraat etmesi devrimci-demokrat çevrelerce de tepkiyle karşılandı.

Avukatlar tarafından yapılan açıklamada, en az 5 tanığın Erdal Yıldırım'a öldürücü ateşi Hakkı Şener'in açtığı söylemesi, 7 tanığın planlı programlı olarak ve birlikte hareket ederek Erdal Yıldırım'ın öldürülmesini ifade etmesine rağmen mahkemenin, sanıklardan Abdülkadir Yaşartürk'e "Adi tahrik altında adam öldürmek", Hakkı Şener'e "Kavgı sırasında havaya silah boşaltmak" suçundan ceza vermesi, diğer beş tanığın olaya katılmadığına karar vermesi, hukukun işlenmemesi olarak değerlendirildi.

Öte yandan Erdal Yıldırım'ın babası Haydar Yıldırım ise, Keçiören Belediyesine ait şantiye binasının yakıldığı idiasıyla açılan davadan beraat etti.

Ankara 8. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 27 Aralık Çarşamba günü görülen duruşmaya sanık Haydar Yıldırım ve Avukatı Şerif Vural katıldı. 8. Ağır Ceza Mahkemesi hakimi, Keçiören şantiye binasının kimin tarafından yakıldığına dair hiçbir delil eklenmediğini, bu nedenle Haydar Yıldırım'ın beraatine karar verildiğini açıkladı.

Gelenin Gideni Arattığı Bir Ülke

Haber Merkezi: 12 Eylül askeri faşist darbisini gerçekleştiren Beşli Genareller Çetesi, uniformalarının üzerine sivil simokini geçirip kenara çekilmeden önce, kendi yerlerini dolduracak ve onları aratmayacak aşağılık kişilerin devletin kilit noktalarına gelmelerini sağlayan yasal düzenlemelerde yapmışlardı. Bu düzenlemelerden biri de Devlet Güvenlik Mahkemeleri'dir.

DGM, çağdaş hukuk ve demokratik devlet anlayışıyla gelişen bir durum olmasına karşın, düzenin, sömürü ve baskının devamından yana olan hakim sınıflar, geniş emekçi kitlelerinin gelişen ve gelişebilecek her türlü demokratik muhalefetini hukuk adına, baskınsız yargı organları ve demokrasi kışfesi altında susturacak olan DGM siyasetini kullanıyor. Bu tehdit aracını elinde bulandıran faşist düzen, DGM Başkanlığı'na ve Başsavcılığı'na da en faşist elemanlarını getiriyor. Bunun en son örneği, MHP'li faşist Nusrat Demiral'ın yerine atanan ve Demiral'ında "gözüm arkamda kalmayacak" diyerek sevinçle karşıladığı Cevdet Volkan'ın Ankara DGM Başkanlığı'na getirilmesidir.

Bilindiği gibi Nusrat Demiral 31 Ekim'de yas haddinden emekli olmasıyla boşalan ADGM Başkanlığı'na, 3 aydır ve kaleten Talat Şalk bakıyordu. Nitekim geçtiğimiz günlerde bu görevi MGK'nın emriyle, 12 AFC tarafından 1982 yılında Adalet Başmüfettişliği yapan Cevdet Volkan MGK'nın emri üzerine ADGM Başsavcılığı'na atandı.

Ee ne diyelim; vatana millete hayırlı olsun(!) ■

Ah sizi gidi "SOSYALİSTLER"

Doğu PERİNÇEK

19 Aralık günü Show TV'de yayınlanan 32. Gün programında "solun solu konuşuyor" başlığı altında Doğu PERİNÇEK, Bulent ULUER, Ertuğrul KÜRKCÜ'nün katıldığı bir program sergiledi. Tartışma programı olarak sunulan bu program, sonucu itibarıyla bir kavga programına dönüştüğü gibi, bu durum programın yapımcısı olan M. Ali BRAND tarafından da sol içi çatışma olarak yansıtılmaya çalışıldı. Programın sonrasi günlerde ise kimi burjuva yazar ve gazetecileri de bu durumu sosyalist kültürümüz gibi vermeye çalıştılar. Bu yüzden sosyalizmin savunucusu olan bizlere de bir kaç satırlık cevap verme ve düşünce belirtme hakkı doğmuştur. Sol kimdir, solun solu kimdir? Yoksa hepsi de düzen cenahında yer alan, isminde "sosyalist" "sosyal demokrat", çeşitli reformist ve legalist güçler midir? Gerçekten de halka bir şey vermek istiyorsak, kavramları yerli yerine oturtmak ve herkeşe hak ettiği tarzda hitap etmek zorundayız. Oysa görüyoruz ki, "solun solu" diye yutturulmuş istenen ve keza son seçim sürecinde kendilerini bir kez daha ispat eden düzen içi gözümçülerdir. Ya da başka bir deyişle, düzenin sol muhalefeti ve sol tabanı törpülemek için kullandığı önemli piyon taslarıdır. Nitekim, seçim sürecinde halkın meclisten kesilen umudunu yeniden meclise çekmek bağlamındaki görevlerini yerine getiren bu piyonlar, televizyon ekranlarındaki dalaşmalarıyla da solu ve solculuğu halkın gözünden düşürmek için gerekeni yapmışlardır.

Ama biz biliyoruz ki, ülkemizde solculuk, öyle hiç bir rizikoya katılmayacak ve köşelerimizden ahkâm kesecek kadar basit değildir. Solcular da karşılıklı provokatorluk yapacak ve küfürler savuracak kadar ucuz insanlar değildir. İşte bu gerçek dahi oynanmak istenen oyunu desifre etmekte ve oyuncularını da gerçek niteliklerini ortaya sermektedir.

Oynanmak istenen oyun neydi? Bu soruyu doğru cevaplayabilmek için, ülke gerçekliğimizi iyi bilmemiz zorundayız. Ülkemizde yoğun şekilde gelişen devrimci bir muhalefet söz konusudur. Kendisini savaşa endeksleyen siyasi iktidarı, yaşadığı ekonomik ve siyasi krizden ötürü yönetememeye sancılı içerisindedir. Hakim sınıflar böylesi bir sancı içerisindeyken, geniş halk yığınları da açlık ve zulüm cenderesi içinde isyankar duruma gelmiştir. İşte böylesi bir dönemde, gerçeğin tam ifadesiyle gözünü budaktan esirgemeyen solcular, halkın sevgisini kazanırken, solculuk ta halka umut kaynağı olmaya başlamıştır. Bu durum, devlet açısından tehlikeli olduğu için, bertaraf edilmesi gereken bir durumdur. İşte bu işi en iyi becerecek olanlar ise, 32. Gün'ün "konuşa" olan figüranlardır.

Bu figüranları tek tek tanıdığımızda ve geçmişlerine şöyle bir baktığımızda, neden tercih edildiklerini çok daha iyi anlayabiliriz. Gerçekten de Doğu Perinçek, Bulent Uluer ve Ertuğrul Kürkcü'nün söylediği gibi Kemalizmden kopmuş, Kemalizme devrimcilik misyonu yükleyerek, her fırsatta

Ertuğrul KÜRKCÜ

Kemalizm hayranı olduğunu ifade etmiş, şoven devletçi karakterlerden ötürü dönem dönem devlete bilgiler sızdığını birisidir. Elbette ki, liderliğini yaptığı İP'de aynı pota içerisinde. Oysa Kemalizmin devrimcilikle uzaktan yakından alakası olmayan, katı bir faşist diktatörlük olduğunu bilmeyen kalmamıştır.

Bu, madalyonun bir yüzüdür. Diğer yüzünü de Uluer ve Kürkcü'nün durumu oluşturmaktadır. Nasıl ki, onlar, Perinçek'in durumunu anlatmışsa, Perinçek'te, bize söz bırakmadan, onların durumunu anlatmıştır. "dönckler". Evet, bir dönem Dev-Genç sorumluluğu ve THKP-C militanlığı yapmış bu ünlü "solcular", gelişen aşamada kendilerini düzene entegre etmiş, reformist çalışmalarla, her fırsatta düzene koltuk değnekliği yapmaya çalışan dönckler olmaktan öte bir anlam ifade etmemektedirler. Yani onlar, bugün sadece barutu kalmamış eski ti-fektirler.

Rublarını Kemalizme ve yoldaşlarının şehadetinin yanbaşında iken, saman yağlarına teslim etmiş olan bu siki "devrimcilerin" teslimiyetten sonra yaptıkları tek şey salon "sosyalistliği" olup, başarıları da kendileri nezdinde solu ve solculuğu lekelemekten öteye gitmemiştir. Ki bu durum, düzene entegre olmuş tüm salon "sosyalistleri" ve dönckler için geçerlidir. Ama emekçiler şunun ayırındadır, solculuk, başka bir deyişle devrimcilik, bedel ödeme-yi gerektiren bir olgudur. Ülke, faşist bir diktatörlükle yönetilmektedir. Böylesi bir yönetimde, burakin devrimcilik, demokratiklik dahi bedel ödemeyi gerektirmektedir. Ve demokratın dahi bedel ödemesi gerektiği bir ülkede, birileri burnunu bile kanatmadan "Dev-Genç yumruğunu" kaldıramıyorsa, kimin, nasıl sözcüsü ve kaldırdığı yumruğun da kime ait olduğu açığa çıkmaktadır. Biz şu kadarını söyleyelim ki, solculuğa ait olmadıkları açıktır.

Bunların tek görevinin, kendileri somunda solu ve solculuğu lekelemek olduğunu belirtmiştik. 19 Aralık tarihli 32. Gün programında da bu görevlerini yerine getirmeye çalıştılar. Orada oynanmak istenen oyunun özeti şuydu; bu "seçime" unsurlar, sosyalizmin temsilcileriymiş gibi biraraya getirilecek, biraraya getirilen bu unsurlar birbirlerinin gerçekliğini anlatacak ve böylece halka sosyalizmin kötü olduğu imajı verilecekti. Nitekim, herkes üstlendiği rolü layıkıyla oynamaya çalıştı. Ancak kaçırıkları bir şey vardı, o da gerçek solun ve solcuların bu işin büyümesini bozacağıydı. Ki sol kendisini savunmayı bilmiş ve bunların sosyalizm temsilcisi ve sergiledikleri tabloda sosyalist kültür olmadığını açığa çıkarmıştır. Şayet orada bir kültür sergilenmişse, buda burjuvaziye ait olan en rezil kültürlerden bir tanesidir. Bu kültürün burjuvaziye ait olduğunu görmek için TBMM'nin her hangi bir oturumuna bakmak gerekir. O oturumlarda küfrün birini bin paradır. Ve bugün burjuvaziye koltuk değnekliği yapan bu Kemalist ve dönck şu-reka, sergiledikleri küfür ve kavga kültürlerini bunlardan başka bir yerden öğrenmiş olamazlar.

Bulent ULUER

Devrimci cepheye karşı sadece baskı ve şiddet politikasını tercih etmeyen burjuvazinin önemli silahlarından bir tanesini de, geçmişte solculuk yapmış olan zayıf karakterli yazar ve gazeteciler oluşturmaktadır. Bu unsurlar, her fırsatta bir takım değerlere saklamak için devreye girmekte gecikmezler. İşte bir örneği; Savaş Ay, 23 Aralık tarihli Yeni Yüzyıl gazetesinde, "hani o devirlerde birçok genç adam, bu adamlar öyle istiyor, öyle olması gerektiğini söylüyor diye can verip, can aldı da ordan biraz uyuzlandım yani" demektedir. Bu söylem tam da burjuvazinin "kandırılmış gençler" edebiyatına denk düşmektedir. Eğer biz "uyuzluktan" vazgeçip gerçekleri görmek istersek, can alıp, can verenlerin "bu insanlar söylüyor" diye yaptıklarını anlamakta zorlanmayız. Bugün de bir çok genç ve onbeş yıllara varan yaşamını dağlarda partizan savaşına adanmış ihtiyarlar can verip, can almaktadırlar. Oysa başlarında ne Doğu Perinçek vardı, ne de Bulent Uluer. Ve bedel ödeyen bu insanlar birileri söylüyor diye bu işi yapmıyor, yaptıkları gibi "uyuzlanarak" kuyruk sallama sıkıntısı da çekmiyorlar.

İkinci örneği ise, Hürriyet yazarlarından Hadi Ulengin'dir. Modern zamanların Ulengin'i Hadi, yine o kendisini allem-i cihan saian aptallığıyla bu konuda da yazı yazmaktan geri kalmamış. Bir "Maocu" televizyon ekranlarından "Puşt" diye küfür savurur da Hadi Ulengin durur mu? Ne de olsa eski "Maocu"lardın. Doğal olarak tüm eskimişler gibi, neyin ne olduğunu, geçmişte kendisinin ne olduğunu bilmeden sağa sola dil uzatıp kıvrırmakta ve bu arada müthiş bir entellik budalası olduğunu da bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Döncklik psikolojisi içerisinde her fırsatta devrimcilere, özellikle de Maoculara saldıran Hadi Ulengin faşisti, acaba şu gerçeki biliyor mu; gerçek Maocular meclis kapılarında dolaşıp salonlarda nutuk vererek değil, dağların doruklarında karakol surlarını döverek mücadele yürütenlerdir. Ve onlar, birakin televizyon ekranında her hangi bir dönckle küfür etmeyi, muharebe anında, düşman sobayına bile küfredmeye itibar göstermezler. Tabiki hay entellik budalası bu söylediklerini de, "ajitasyon-propaganda olarak adlandırılan bir üfürüklemeye yöntemi" diye değerlendirip inanmayacaktır. Ancak kendisini inandırmak gibi bir düşüncemiz de söz konusu değildir. Çünkü gerilla bölgelerindeki halk, yapılan teilsiz konuşmaları ve ortaklı sarılan silah seslerini konuşurken, o kendisinin ruhunu şeytana teslim etmiş bir "enayi" olduğunu çoktan ispatlamış bulunuyor.

Son olarak söyleyeceğimiz şudur ki, devrimciliğin halk içerisinde kazandığı itibar, baskı ve şiddet politikalarıyla boşa çıkarılmadığı gibi, bu tip Osmanlı oyunlarıyla da boşa çıkarılmaz. Burjuvazi şunu iyi bilir ki, geniş emekçi yığınları, kimin solcu olduğunu ayırındadır. Bu yüzden, yutturmaya çalıştığınız zokalara, ah sizi gidi "sosyalistler" diyerek gülümsemektedirler, gülümseyeceklerdir. ■

ATEŞKES VE REFO

Bilindiği üzere, PKK 11 Aralık günü ateşkes ilan etti. PKK'nın ateşkes ilan etmesi, bu ikinci kezdir. Hatırlanacağı gibi ilk kez '93 Mart ayının başlarında ateşkes ilan etmişti.

PKK Genel Başkanı A. ÖCALAN tarafından MED TV'yi aracılığıyla Türkiye ve dünya kamuoyuna duyurulan ateşkes ilanı ve ateşkes sürecinin pratik yansımaları, çeşitli sınıfl ve onların siyasal temsilcisi durumundaki örgüt ve partilerce, şu veya bu şekilde değerlendirilmeye tabi tutuldu. Kimileri ateşkesi ayakta alkışlarken, kimileri ya eleştirdi ya da hiç dikkate almadan geçiştirdi. Boylesine uzlaşmacı bir politika ve taktiği ayakta alkışlayanların başında, yasa dışı reformist parti, kurum ve kuruluşların geldiğide hemence belirtelim. Hiç kuşkusuz kendisine sosyalist, devrimci diyen bu yasalci, reformist parti ve grupları, ateşkesi böylesine şaşalı bir şekilde alkışlamalardaki asıl amaç, ne Kürt ulusunun gerçek anlamda özgürlüğe kavuşturulması, nede gerçek anlamda barışın sağlanması gerçekliği değil, tam tersine gerçek barış ve kurtuluşu sağlayacak devrimci silahlı savaşımdan korkmaları, ondan tedirgin olmaları, daha doğrusu uzlaşmacı-teslimiyetçi ve yasalci statülerinin bozulmasını istememeleridir. Daha açıkçası, bu alkışları sahtedir. Devrimci savaşa karşı reformizmi teşvik etme ve gelişimine alkışları ve destekleridir. Bu uzlaşmacı ve teslimiyetçi sefillerine gerek Kürt, gerekse Türk halkına vereceği zararları yazımızın akışı içerisinde değineceğimize geçiyoruz.

Biz MLM'ler '93 Mart'nda PKK'nın ilan ettiği ateşkes taktiğini ve pratik seyrini nasıllı o gün eleştirdik ve PKK'nın masa başı düzen içi uzlaşma tavırlarına karşı çıkıp silahlı mücadelede ısrar etmesini savunduk. Bugüne aynı şeyleri söylüyor ve çağırısını yapıyoruz: Savaşa yol açan toplumsal ve ulusal nedenler ortadayken, dolayısıyla düzenin temelinde dokunmadan, yani var olan sistemi değiştirilmeden ve onun sömürü sistemi içerisinde yaşamaya tercih ederek, ileri sürülecek hangi tür "siyasal çözüm" olursa olsun, bu çözümler düzeni hiçmeden değiştirmek yerine, sisteme hizmet ve onun ömrünü uzatmaktan başka bir amaca katkı etmeyecektir. Dahası ABD ve Avrupalı emperyalist haydutların, Türk devletiyle PKK arasında yapılan ateşkes aracı olmalarından rahatsızlık duymayan, tam tersine, PKK'nın bunları "yardımlarını" istemelerini aklayan ve alkışlayan bir devrimci grup ve parti, rengi ve kimliği ne olursa olsun, bu özgüldede objektif olarak, emperyalizm ve onların işbirlikçilerine hizmet ediyor demektir. Böyle bir tavırda, başta Kürt halkı olmak üzere bütün milliyetlerden ezilen tüm emekçilere ve onları gelecekte günlüklü birlik ve sınıf kardeşliği temelinde kuracakları bağımsız demokratik halk iktidarına ihanet olmaktadır. Bu, halkların gerçek kurtuluşunu sağlayacak temel mücadele araçlarından birisi olan silahlı mücadele ve onun örgütlenmesini yapan devrimcilere, arkadan hançer vurmaya veya bu hançeri vuranlara hizmet etmek demektir.

Gerçek barışı sağlayacak devrimci savaşı alkışlamak ve onu desteklemek yerine, sistemin çıkarlarına dokunmadan teslimiyetçi ve uzlaşmacı bir şekilde barış çığlıkları atanlar, gerçek barış yanlısı değil, sahte barışçılardır. Biz, devrimci savaşlarla gerçek barışı getirmek için savaşımları destekler ve alkışlarız. Bu nedenledir ki, PKK'nın ateşkes ilan etmesi ne Kürt halkını, ne de Türk halkını gerçek barışı götürmeyecektir. Bugünkü barış geçici ve sahtedir. Gerçekte verilecek devrimci savaşlara karşı "barış" söylemleri arkadan vurulmuş birer hançerdir. Dolayısıyla desteklemiyoruz ve desteklenmez bu ateşkes. Bu konuya ilişkin zırtlık değerlendirmelerimizi yazının akışı içerisindeki anlatım ve yorumlarımızla tekrar dile getireceğiz.

Her pratik tavrın, her düşünün, her eylemin belli bir sınıfa ve onun sınıf dokusundan kaynaklı ideolojik anlayışlara tekabül ettiğini Marksizm den şu veya bu şekilde anlayın herkes bilir.

Şunu ifade edelim ki, bugün her ne kadar ateşkesin tek tarafı ilan edildiği, yani yalnızca PKK tarafından pratiğe geçirildiği yönünde açıklamalar yapılmış olsada ve PKK bu yönünde açıklamalara ses çıkarmasada, gerçeklerin pek de böyle olmadığını vurgulayalım. Daha konumuzun başındayken şu rahatlıkla söyleyebiliriz: bir '93 ateşkesinin nasıl ki tek tarafı olmadığını daha sonraki gelişmeler ve çeşitli açıklamalar ortaya koyduysa, bugünde pratiğe geçirilen ateşkesin yalnızca PKK tarafı olmadığını; gerek bugün gözlemlediğimiz bazı gelişmeler ışığında, gerekse savaşımların genel yollarından hareketle ortaya koymak mümkün. Örneğin buna; HADEP'e karşı devletin bu seçim günlerinde izlediği ılımlı ve yumuşak politikayı gösterebiliriz. Bunu birazcıkta olsa açalım: Bilindiği üzere HADEP, '94 yerel seçimlerine katılmak üzere bir çok Kürt il ve ilçelerinde adaylar belirlemiş ve seçimlere yaklaşık yirmi gün kala ya kadar da çalışmalarını yürütmüştü. Bu seçim faaliyetleri döneminde devlet, HADEP'i seçimlere katılmak için yasal kılıflar bulamayınca, kontr-gerilla aracılığıyla HADEP'in seçim bürolarını bombaladı ve kimi adaylarını katletti. Ayrıca değişik tarzda entrika, hile, sabotaj ve provokatif eylemlerle HADEP'i bir fil olarak seçimde etkisiz kılmaya ve hatta çekilmeye zorladı. Geçmişte bayırulan bu terörist yöntemler hala da hafızalarda taze yaşamaktadır. Ki HADEP'de, bu baskı ve terörist uygulamalar sonucu seçimleri boykot ederek çekildi. Aynı taktiği PKK'nın da eş zamanlı bir şekilde ortaya koyduğunu hatırlatmaya gerek görmüyoruz. Oysa bugün HADEP'e karşı devletin izlediği politika tam bir teröristlik arz etmektedir.

Devletin, HADEP'i seçimlere katmasının ve varolan mevcut durumda HADEP'e karşı fiili sardınlara girmemesinin tek nedeni olarak, yukarıda aktardığımız PKK'nın uzlaşma tavrını gerekçe olarak göstermek yanlısı yaklaşım olur. Ayrıca devletin HADEP'i seçimlere katmadaki nedenlerinden başlıcalarını ortaya koymada yarar var. Öncelikle parmak basmak isteriz ki, devlet, var olan seçim sistemi, artı olarakta Kürdistan'daki güç vb. gelişmeler sonucu HADEP'in barajı aşamayacağını çok iyi bilmekteydi. Bu nedenle bir taşla bir çok kuş vurmak isteyen faşist Türk devleti, HADEP'i seçimlere sokmayı uygun buldu.

Birincisi; Kürt illerinin önemli bir kesiminde HADEP'in oy etkinliğinden faydalanarak, buralarda olsun, batıda olsun Kürt oylarının RP'ye akmasını önlemek ve bu vesileyle RP'nin daha güçlü yükselişine set çekmek.

İkincisi; HADEP nezdinde PKK'nın Kürtler üzerindeki nüfuzunun etkisizliğini bu vesileyle açığa çıkarmak. Böylece barajı aşamayan ve yaklaşık üç milyon oy dahi alamayan bir PKK'nın, Kürt halkını temsil etmediği, etmeyeceği imajını Kürtlere propaganda etmek ve bunun somutluğunda seçim sonuçlarıyla ortaya koymak içindir. Çünkü, bugün HADEP her ne kadar direkt PKK veya PKK'nın bir yan kuruluşu olarak resmiyet kazanmasada ve HADEP'i destekleyenlerin hepsi (parti ve örgütlerin) PKK'lı ve PKK'nın ideolojik şekillenmesi alanda hareket etmesede, yine de kamuoyunda HADEP için bilinen ve hakim olan düşünce, PKK'nın yasal platformdaki bir aynası/görüntüsü olmasıdır.

Üçüncüsü; devlet, HADEP'i seçime katmakla ve fiili bir engellemeye baş vurma-makla hem HADEP üzerinde baskıların olmadığını imajını kamuoyuna yansıtmak, hem bu yöntemle kendisini Kürt halkına girin göstermek, hem de gerek Türkiye ve gerekse dünya coğrafyasına seçimlerin demokratik normlar ışığında gerçekleştiği mesajını/imajını vermek içindir.

Devletin bu konularda amaçladığına ulaştığını, en azından kamuoyuna bu mesaj ve imajları ilettiğini söyleyelim. Evet, Kürdistan'ın il ve ilçelerinin bir kısmında zoraki göç ve yakıp yıkmalar sonucu binlerce Kürt seçmenin oy kullanması hakkı engellenmiş oldu. Devlet bu yöntemle, ya-

ni HADEP'e karşı takındığı yumuşak ve ılımlı yaklaşımlarla hem bu baskıcı anti-demokratik seçim sistemini örtüstürmeyi başardı, hemde HADEP'in Kürt kesli üzerindeki nüfuzunun (bu aynı zamanda PKK'nın nüfuzunda demektir) zayıf olduğu gerçekliğini Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden halklara ortanda diğer ülkelerin halklarına göstermeyi başardı.

Devlet, HADEP'i bu amaçlar doğrultusunda seçimlere kattı. Fakat bu amaçlarına ek olarak şu söyleyelim, eğer HADEP'i bir 27 Mart yerel seçimlerindeki gibi seçimlere katmaz ve PKK'da buna bağlı olarak boykota giderse, o zaman bu, ülkedeki boykot oranının yüksek olmasını getireceği gibi, PKK'nın seçimleri engellemek için askeri eylemlere baş vurmaya başlamaz olacaktır. Bununla devleti zor durumda bırakacağı açıktır. Bu tür eylemliliklerin, yeni bir seçim döneminde yığınları parlamento seçimlerini boykot için bir militanlaşma, bir bilinç, sızması yaratacağıda açıktır. Bu gibi gelişmelerin parlamento nezdinde de ota siyasal iktidarı sarsacağı, yıpratacağı gören devlet, elbetteki boykotu değil sandık başına gitmeyi ve gideleri tercih edecektir. PKK ise HADEP'in seçimlere katılmasını istedi ve o yönde çalışmalarını hızlandırdı. Dahası ateşkes kurallarına uyarak hiç bir askeri eyleme başvurmadı. Ancak, PKK'nın HADEP üzerinden parlamento için yaptığı hesaplar tutmadı. Gerek PKK, gerekse HADEP ülke barajını aşacaklarını sanıyorlardı, bu tahminlerinde ve beklentilerinde her ikisinde yanıldı.

PKK, HADEP'in barajı aşarak parlamento girmesi halinde hem kendisinin meyrutiyetini yasal ve daha güçlü bir şekilde gerek Kürt, gerek Türk ve gerekse dünya kamuoyuna yansıtmak, hemde bu kanal aracılığı ile siyasal çözüm olarak ileri sürdüğü masa başı çözüm yöntemlerinin alanını daha bir genişletmeyi düşünüyordu. Fakat seçim sonuçlarının da gösterdiği gibi, PKK'nın evde yaptığı hesap, seçim sonuçlarına uymadı. HADEP aracılığıyla emperyalist devletler ve Türk devleti üzerinde kanal ve basınç oluşturmak isteyen PKK'nın sözkonusu parlamento seçimlerine bel bağlaması, dahası yüzbinlerce ve milyonlarca Kürt devrimcisi ve yurtseverini bu seçimlerde sandık başına götürerek, barışı gerçek devrimci savaşa geçilde sandık başında aramasının, Kürt ulusal kurtuluş savaşının savaşı ruhuna ters düşen pasifist, uzlaşmacı, teslimiyetçi ve hedef şaşırtıcı bir pratik olduğunu bir kez daha vurgulayalım.

PKK'nın Türk devletiyle gizli anlaşmalara giderek ateşkes ilan etmesi olumsuz, uzlaşmacı bir pratik iken, Irak KDP'siyle ateşkes gitmesi olumludur.

PKK'nın ateşkes ilanı ve arkasından masa başı siyasal çözüm önerileri, PKK'nın ulusal burjuva sınıf niteliğinden ayrı ele alınamaz.

Bugüne kadar toplumsal kurtuluş mücadelesi yürüten ve ona önderlik eden komünist partisinin, ülkesin fiili işgale uğradığı koşullar dışında kalan dönemlerde, emperyalistler ve onların ülkedeki işbirlikçisi durumundaki egemen-sömürücü sınıf ve diktatörlerle, kendi ulusu ve ezilen halkı için masa başı pazarlığına oturduğu gösterilemez. Çünkü, sosyal kurtuluş mücadelesinde, mücadelenin sivr ucu devlet ve devleti elinde bulunduran egemen-sömürücü sınıflardır. Bu sınıflarla ve onların devletiyle bir işbirliğine otumak, sınıf işbirlikçiliğidir. Faşist diktatörlük ve onun temsilcisi durumundaki partilerle kim ve kimlere karşı işbirliği? Halka, ulusa ve sınıfa karşı mı? Proletarya, hiç bir zaman sınıf düşmanlarıyla kendi dostlarına karşı ne bir ittifak, nede bir uzlaşmaya girmez. Sınıf ve halkın düşmanlarıyla, halkın siyasal kurtuluş sorunları masa başında asla çözümlenmez. Bu, sorunları çözmek yerine sınıf düşmanlarını değerlendirmeye su taşımaktan ve onları halka şirin göstermekten başka bir amaca hizmet etmez.

Toplumsal üretici güçlerin onunde engel teşkil eden iktidarlar ve onların hizmet ettiği egemen-sömürücü sınıflar, hiç bir zaman o ülkenin ezilen halklarının dostu ola-

mayacağı gibi, tarihi ileri götürmede itici güçte olamazlar.

PKK'yı pratikte uzlaşmacılığa iten sınıf dokusu, ulusal burjuva niteliği ve bundan kaynaklı olan ideolojik düzlemdeki reformizmdir. Bir hareket ideolojik olarak reformizmi savunuyor veya ona yatkınsa, bu reformizmin, bugün veya başka bir süreçte sözkonusu hareketi pratik olarakta uzlaşmacılığa ve teslimiyetçiliğe götüreceği kaçınılmazdır. Çünkü bir hareketin önüne koyduğu hedefleri çözmeye ve bu sorunları değerlendirmede uygulayacağı ve uyguladığı yöntemlerine ışık tutan, o hareketin ve sınıfın doktrini, yani dünya görüşüdür, programıdır. Ve genel politikalara bağlı olarak izlediği güvnel politikalar ve taktiklerdir. Daha doğrusu pratikte atılan her adım, her davranış, her taktik, mensup olduğu sınıf ve onun anlayışları sonucudur.

Proletarya önderliğinde yürütülmeyen ulusal nitelikli savaşların tümünün önderliğini burjuva karakterli milliyetçi hareketler yürüttüğü için; bu sınıf dokulu hareketlerin kendi uzlaşmacı karakterinden ve kendi özgüçlerine güvenmelerinden dolayı, gerek emperyalist devletlerden, gerekse bunun dışındaki gerici, faşist devletlerden yardım isterler. Hatta daha ileri giderek, bu güçlerden, egemen ulus burjuvazisiyle kendi aralarında arabuluculuk yapmasını isterler. Hatta onlarla işbirliğine hazır olduklarının yeminlerini etmekte de geri durmazlar. Bu hareketlerin, sınıf yapılan gereği, tutarlı anti-emperyalist olmaları sözkonusu değildir. "Denize düşen yılanı sarılır" özdeyişinde olduğu gibi, ulusal burjuva önderlikli hareket sahipleri için o anda kim ve ya kimler kendisine yardım ediyorsa, onlar için en büyük dost odur. Onun için "yardım" eden gücün niteliği pek önemli değil, yeterli yardım etsin. Günü birlik politika gider. Bütün taktiklerini, bu günün birlik politika etrafında sürdürür. Onun politikasına ve taktikğine yön veren felsefesi "ne yararlıysa o doğrudur" pragmatist düşünüş tarzıdır. Uzun vadeli hesapları kısa vadeli hesaplara feda ederek, küçük hesaplar peşinde koşar. Bugün dost dediğine yarın düşman, yarın düşman dediğine ise bir gün savaşında dost diyebilir.

İşte PKK'nın '93 ve bugünkü ateşkes pratiğinin üzerinde şekillendiği ideoloji, bu pragmatist bakış açısı ve onun temsil ettiği ulusal burjuva karakteridir. Bir hareketin silahlı mücadele veya gerilla savaşı yürütmesi, o hareketin her konuda doğru politika güttüğü veya doğru bir ideoloji etrafında şekillendiği anlamına gelmez. Ideoloji bir fikir bilimidir. Bir düşünce sistematiğidir. Eğer bir hareket savunduğu program ve güttüğü siyasetle MLM ideolojinin bilimsel normları ışığında hareket etmiyor ve o doğrultuda örgütlenmiyorsa, o hareket ne kadar kendisini Marksist ilan ederse etsin, yinede Marksist olamaz. Olsa olsa Marksizmden etkilenmiş k.burjuva akım, grup ve kişi olur. Bugün PKK'nın MLM'i teorik düzlemde savunmasını bir kenara bırakalım, bu kavramları ağzına dahi adını söylesek, ne kadar ulusal burjuva nitelikli bir parlıduğu ortaya çıkar. Bir orak-çekiç amblemini kendi bayraklarından çıkarmaları her ne kılıfla savunulursa savunulsun, bu durum PKK'nın ne kadar da marksizmden uzaklaşıp, milliyetçi kimliğe daha fazla battığını somut göstergesidir.

PKK'nın geçmişten bugüne kadar vermiş olduğu silahlı mücadelelerin Marksizmden etkilenmiş bir çok k.burjuva devrimci, aydın, demokrat ve örgütü etkilediği açıktır. Hatta birçok k.burjuva örgütün, PKK'yı bu pratiğinden dolayı, olumsuz yönlere de olsa eleştirmede, PKK kötü yapsada iyi yapı diye alkışlayanların olduğunda söyleyelim. Sözkonusu pratiğinden dolayı bir çok örgütün, PKK'nın uzlaşmacı, reformist yanını görmeyerek pratiğine tapmış, geçmiş ateşkes ve sonraki süreçlerin gösterdiği gibi, bu günde aynı tavırlarını sürdürmektedirler. PKK'nın sözkonusu pratiği karşısında el-pence divan bir şekilde hazır ola geçip, onun ideolojik düzlemdeki reformizmini görmeyen bir çok k.burjuva kişi ve siyasal akım Türkiye coğrafyasında mevcuttur.

ORMIZMİN SEFALETİ

Oyleki birçok örgüt, PKK'nın özellikle '84 sonrası pratik olarak sergilediği birçok ciddi hatayı gözmezden geldiler. Bu ciddi hataları gözmezden geldikleri gibi, birde PKK'yi yanlışlarından dolayı eleştirenleri s.şoven olarak eleştirmekten de geri durmadılar. Dahası, PKK'nın karşı-devrime hizmet eden pratiğinin eleştirilmemesi, Türk devleti ve emperyalistlere Kürt sorununun çözümü için masa başı (barışçıl) çözüm önerilerinin altında yatan reformist-teslimiyetçi anlayışların eleştirilmesini yapmaması, PKK'nın vardığı sürece girmesini daha da hızlandırmıştır.

Zoraki çizilen "misak-ı milli sınırları" içerisinde Kürt ulusu tutularak gerçek ulusal özgürlüğüne kavuşturulabilir mi?

"Türki-Kürdi Federasyon" faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü bu sistemin kendisi devam ettiği müddetçe hiç gerçeklik haline gelir mi?

Onbinlerce Kürt emekçisi ve devrimcisinin kanını ve canını verdiği Kürt ulusal mücadelesinin kaderi, onu ve onları katleden, onun özgürlüğüne kurşun sıkarak yaşadığı toprakları kan gölüne ve zulüm hapishanesine çeviren kan emici devletin temsilcileriyle, aynı masa başında tartışılır mı? Bunun için pazarlık yapılır mı? Herde sistemin temel çıkarlarına dokunmadan...

İşte dün olduğu gibi, bugünde, PKK'yi bu olumsuz taktiğinden dolayı bir çok k.burjuva devrimci hareket, eleştirmedeği gibi alkışlamaktadır. Reformist k.burjuva devrimci akımlar ise; kendi uzlaşmacı ve teslimiyetçi fukaralıkları örtüşürmek ve kendilerine payanda bulmak için, PKK'nın bu ateşkes ilanını canı gönülden destekleyip, alkışlamaktalar. Bu konuda PKK'nın uzlaşmacılığı ile diğer k.burjuva akımların uzlaşma ve teslimiyetçi anlayışları çakışmakta olduğu için, bu seçimlerde olduğu gibi, bir seçim bloku oluşumadılar. Bu bloka da "emek-barış-özgürlük" bloğu demekten geri durmadılar. "Emek-Barış-Özgürlük", ne parlamento seçimlerine katılmakla, ne ahıra bir kaç milletvekili göndermekle, ne de sokaklarda, konferans salonlarında ve miting meydanlarında bu sloganları haykırarak yerine getirilemez. Bu sloganların somut gerçeklik haline dönüştürülmesi için bir ana mücadele yöntemi varsa, o da çetnli milliyetlerden içi sınıftan öncü örgütü olan Proletarya Partisi ve onun politik önderliğinde yürütülen Köylü Gerilla Savaşı'nın daha bir boyutlandırılması ve oradan da bu diktatörlüğün parça parça yıkılarak ve kırdan-şehirlere bir devrim hattı izlenerek Demokratik Halk Devriminin yapılmasıdır. Bu mücadele biçiminin (Halk Savaşı) esas olması, diğer mücadele biçimi ve araçlarını reddettiğimiz ve küçümsediğimiz anlamına gelmemelidir.

Yeri gelmişken, PKK önderliğinde yürütülen savaşın halk savaşı olmadığını, fakat gerilla savaşı olduğuna dikkatleri çekelim. Halk savaşıyla gerilla savaşı'nın farkı kavramlar ve farkı roller taşıdığını vurgulayalım. Halk savaşı bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal toplumsal yapıların değiştirilmesinde baş vurulması gereken temel mücadele yöntemi ve bu savaşın başından sonuna kadar proletaryanın öncü örgütü komünist partisi tarafından yürütülüp, yönlendirilmesi şartken, gerilla savaşı, başında bir komünist partisi olmadan da yürütülür. Halk savaşı uzun süreli köylü savaşı iken, gerilla savaşı, bütün ülkelerde başvurulması gereken bir savaş biçimidir. Halk savaşı, kendi içerisinde dönemsel (savunma, denge, saldırı) özellikler taşımasına karşın, gerilla savaşı dönemsel özellikler taşımaz. Her dönemde zayıf, küçük bir güçle kendisinden büyük ve hatta düzenli ordulara karşı vur-kaç taktiği üzerinde yürütülen bir savaştır.

PKK eğer halk savaşı üzerine mücadele biçimini ve örgütlenmesini oturtmuş olsaydı, o zaman bugün masa başı çağrılar yapamayacaktı. O, kızıl üşler kurmak ve kurulanmış bölgeler yaratıp genişletmek için uğraşır. Faşist Türk devleti ve emperyalizmi her yönüyle hedeflemeyen bir hareket ve savaş, ne halk hareketi, ne de o halkın

verdiği savaş olur. Bu hareket içerisinde binlerce, hatta yüzbinlerce emekçi insan ve proleter insanın yer alması, o hareketin niteliğinin halk ve proleter olduğunu göstermez. Bir hareketin niteliğini belirleyen, o hareketin güttüğü politika ve savunduğu ideoloji olduğuna yukarıda ortaya koymuştuk.

Bu gün PKK gibi ulusal bir hareketin safalarında onbinlerce Kürt emekçisinin yürümesi, PKK'nın proleter niteliğinden değil, Kürt emekçisinin sınıfsal baskının yanında aynı zamanda ulusal baskıya da birlikte yaşamından kaynaklı olan ulusal bilincin, tepkinin, PKK gibi burjuva nitelikli bir hareket tarafından "vatan, milliyet ve hürriyet" çığlıklarıyla etkileniyor olmasıdır. Bu güçlerin PKK'nın bayrağı altında safı geçmesinin en temel faktörü ise, hiç kuşkusuz ki komünist partisinin, bu ulus içerisinde yerli bir örgütülüğü sağlayamaması gerçekliğidir. Bir çok PKK etkileşimli, yani PKK'nın pratiğini (sadece silahlı yanını) görüp, diğer uzlaşmacı yanlarını göremeyen küçük burjuva örgüt ve anlayış sahipleri ya nıtan, gözlerini miyoplaraştırarak gerçekliğin kendisi tamda burasıdır. Daha doğrusu PKK'nın böylesine kitleselleşmesine haklı olarak doğru olduğu sonucuna gidilmektedir.

Oysaki; görülmeli ve kavranmalıdır ki, bugün PKK eğer silahlı mücadelede hala ısrar ediyorsa, burada tek bir amaç var, o da bu mücadele aracını Türk devletiyle ve emperyalist haydutlarla uzlaşmaya varmak için kullanıyor olmasıdır. Bu tavır, '93 ten bugüne daha bir alenice gözlemlenmektedir. Yoksa silahlı mücadeleyi, Kürt ulusal mücadelesini gerçek özgürlüğüne ulaştırıncaya dek bir ilkesel (ana) mücadele biçimi olarak kullanma anlayışında olduğundan değil.

"Biz silahlı mücadeleden yana değiliz, siyasi çözümden (masa başında barışçıl çözüm yöntemlerinden) yanayız" yönlü söylemleri, Türk devletini kandırmak veya kamuoyuna karşı PKK'yi barışçıl göstermek için ileri sürülen taktik politik manevralar değildir. Kendisini akıllı, başkasını hep aptal olarak ilan etme çüretini gösteren A.ÖCALAN'ın bu söylem ve taktikleriyle, silahlı mücadele yürüten savaşçı örgütleri karşı bir anti-savaşçı propaganda yaptığı ve mücadelenin geniş yığınlar tarafından ilgi ve sempatiyle karşılanmasını önüne geçmek için subjektif bir ektide bulunduğu açıktır.

"Biz bugüne kadar silahlı mücadele yürüttük, fakat gelinen aşamada silahlı mücadeleyle ulusun sorunlarının çözülmeyeceğinin farkına vardık, dolayısıyla bugün geçerli olan silahlı mücadelenin kendisi değil barışçıl çözüm ve barışçıl mücadele yönteminden başka hiç bir yöntem Kürt sorununu çözmez. Bunun dışında hareket eden yani silahlı mücadele yöntemi izleyenler teröristtir, sistem düşmanıdır" Bugün A.ÖCALAN her ne kadar bu söylem ve belitlemeleri aleni olarak devrimciler ve komünistler için kullanmasada, bu anlayışın, yalan gelecekte PKK'yi bu tanımlamalara götürüleceğide aşikardır. Çünkü, ezilen ulusun burjuvazisi kendi ulusal pazarı üzerinde pazar kapmak ve hakimiyet kurmak için her yolu denemeyi mübah görür. Özcesi, amacı ulaşmak için her yol mübahdır. Daha şimdiden komünist ve devrimciler için özellikle PKK'yi eleştirenler için) "politika yapmasını bilmiyorlar", "bir ANAP, YDH vb burjuva partileri gibi politika yapmasını öğrensiner" gibisinden söylemlerle öneri ve eleştirilerde bulunuyor. Burjuva politikaları öykünmeyi tavsiye ediyor. Bu politikacıların örnek alınmasını istiyor. Onları kendisine (PKK) daha yakın görüyor. Komünist ve devrimcileri küçümsüyor. Ona göre, her kim savaşmak istiyorsa, o kişi ve kurumlar devrimci politikadan anlamıyor demektir. PKK'ya göre burjuva politikacılar gibi halkın karşısında kıvrıp yalan söylerken halka nufuz edersen, burjuva politikacılığını tavsiye etmek veya onların "daha iyi politika yaptığını" söylemek ve bununla doğru olduğunu savunmak, iki yüzlülük, yalancılık ve demogoji üzerine yapılan politikacılığın savunmak demektir.

Proletarya bu gibi politikacılığı reddeder. Evet sınıf hilingli proletarya, burjuvazi gibi yalan ve demogojiye dayalı politika yapmaz. Bu gibi politikacılığın burjuvazi ve onun ideolojik ipliğinden dokunmuş k. burjuva unsur ve akımlara has bir tarz olduğunu vurgulamaktan ve bu gibi politikacıların gerçek yüzünü halka teşhir etmekten de sakınmaz. Bu görev proletaryanın vargeçilmez görevleri arasındadır. Burjuva politikacılığı yaparak ve ona özenerek ne halkın gerçek dostluğu, ne de bu tür politik kurnazlık ve söylemlerle halk özgürlüğe götürülemez. Onun kültürü dürüstlük ve doğruluk üzerine kuruludur. Onun doğasında burjuvaziye yamanmak, yalana, ve demogojiye yer yoktur. Çünkü o kendi öz gücüne güvenir. Düşmanlarıyla kapalı kapılar ardında yalan ve ikivüzlük üzerine yapılacak uzlaşmaları reddeder kendisine ve dostlarına karşı yapılmış bir ihanet olarak değerlendirir.

Bizim burjuva politikacılığını öğrenmeye ihtiyacımız yok. Biz bunun amansız düşmanımız. Bizim için dürüstlük geçerlidir. Biz dostlarımızı ve halkımızı küçümseyen, onu hakir karşılayan ben-merkezci burjuva, k.burjuva anlayış ve tavırları karşındayız. Bunu dün yapıpımız gibi gelecekte de yapacağız. APO, büyüklük kompleksiyi bu halkın kurtulacağını ve kendisini eleştirenleri küçümsemekle kalıcı başarılar elde edeceğini, doğru-devrimci dostane bir politika izlediğini sanıyorsa, büyük bir gaflet içindedir. Bu anlayış ve tavırları sonucudur ki, komünistler ve bir çok devrimci örgüt ve parti, PKK'ya yakın durmuyor PKK gerçektan, ama gerçektan Kürt ulusunun özgürlüğünü istiyorsa ve bunda varlığını kalıcı olarak devam ettirmek istiyorsa, onun gerçek dostları ne emperyalistler, ne bu güçlerin işbirlikçileri, ne de burjuvazinin idealist ipliğinden dokunmuş reformist k. burjuva örgütlerdir. Komünistler ve devrim için silah elde savasın devrimci-radikal örgütlerdir. Bunlarla dostluğu ve devrimci eylem birliklerini geliştirmek zorundadır, PKK. Bu örgütleri distaladığı, bunlardan uzak kaçtığı ve bu güçlerden gelen doğru-bilimsel eleştirilere burun kıvrarak geri çevirdiği müddetçe, PKK, devrimciliğini korumak yerine onu zayıflatıp-gücüsüzleştirir. Bu güçlerden uzaklaşınca daha reformist bir çizgi ve uzlaşmacılığa doğru PKK'nın yol aldığı açıktır. Çünkü, devrimci-radikal güçlerle olan ilişki ve bunlara olan güven zayıflamaya başladığı yerde, reformizm ve bununla ötesinde teslimiyetçiliğin rüzgarları ekilmeye ve boy vermeye başlamış demektir. Çünkü, MLM bilimini savunan, onun ışığında şekillenmiş ve ona yakın hareket eden komünist ve devrimci örgüt ve anlayış sahipleri reformizme yakın değil, devrimci çözüm ve yöntemlere yakındır. Uzlaşmacılığın ve teslimiyetçiliğin batağında olan reformistler, sistemi köklü olarak değiştirmediklerinden ve bu gibi anlayışların karşısında oldukları için her uzlaşmacı hareketi alkışlar ve bu uzlaşmacılığın daha bir gelişmesi için yoğun çaba sarf ederler. Onlar için "barış", "barışçılık" çağrılar her derde davadır. Çünkü onlar gerçek barışın devrimci savaşla elde edilebilirliğinin karşısındadırlar.

PKK, k.burjuva reformistlere güvenmek ve onlara bel bağlamakla kendi reformist çizgisinin geliştirmesini ya farkında değil, ya da bunu bilinçli olarak yapıyor. Bizce PKK bunu bilinçli olarak yapıyor. Çünkü, ideolojik düzlemdeki reformizmidir PKK'yi bu hatta kaydırın. Dahası, ulusal nitelikli hareketler, ilk başlarda ne kadar silahlı mücadele yanlısı olurlarsa olsunlar ve bu savaş yürütörlere yürütörlere, süreç içinde o burjuva düşüncelerin sonucu uzlaşmacılığa ve teslimiyetçiliğe girmesi kaçınılmazdır. PKK'nın da yukarıda belirttiğimiz üzere böylesine uzlaşmacı ve teslimiyetçi sürece doğru yönelmesi, tamamıyla sınıf dokusu ve bunun tezahürü olan milliyetçi burjuva çizgisi ve anlayışları sonucudur.

PKK'nın ANAP'a güvenerek Kürt sorunu konusunda bir beklenti içerisinde olması ve işi hadada ileri götürerek "ANAP'la bir anlaşmaya gideriz" yönlü açıklamalarında

bulunması, bu partinin Amerikancı, Kürt düşmanı faşist kimliğini gizlemeye hizmet ettiği gibi, ANAP'ın emperyalizmden ve Türk devletinden bağımsız hareket ettiğideceği anlayışında götürür. Bu anlayış ve tavırlarla ANAP'ı yığınlara şirin göstermeye çalışıyor PKK ANAP'ın başında olanların T.ÖZAL'ın ruhuna bağlı olarak hareket edebilecekleri söylemleri, ne Özal'ın ne de bugünkü takipçilerinin Kürt dostu olduğunu göstermez. ÖZAL bir numaralı Amerikancı olduğu gibi, onun Kürt sorununa ilişkin yaklaşımında ABD'nin çözüm önerilerinden başka bir şey değildir. ABD'nin dünya ezilen halkları ve ulusların dostu olduğu görülmüş mü? "Federasyon" vb. çözüm önerilerinin daha hangi çerçevede söylendiği belirsizken ve otada çerçevesi çizilmiş bizzat bir çözüm önerisi yokken, kalkıpta Özal ve onun takipçilerini iyi göstermeye ve onlara el uzatmaya kalkışmak, "Kürtlerden söz etsinlerde, onlara bir şey versinlerde" ne olursa olsun pek önemli değildir, anlayışından başka bir şey hizmet etmez.

Kürtlerin kendi dillerinde eğitim yapmaları ve kültürel özelliklerine kavuşmaları veya kavuşturulmaları, Kürt halkını zulüm ve sömürden kurtaramayacaktır. Burada sadece geri bir statükodan (ulusal) ileri bir statüye taşıma olacaktır, hepsi o kadar. Yoksa Kürt emekçilerinin sınıfsal olarak herhangi bir alanda ileri bir mevziye taşınması olmayacaktır. Keza bu tür hakları elde edilmesiyse Kürt ulusu gerçek bağımsızlığına ve özgürlüğüne kavuşamayacaktır. Çünkü Kürt ulusunun tam bir özgürlüğe kavuşması için ancak o ulusun ve halkın önünde engel teşkil eden ekonomik, siyasi ve kültürel faktörlerin ortadan kaldırılması zorunludur. İşte bunun içinde temel örgütlenme ve mücadele anlayışı, bütün milliyetlerden başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen emekçilerin, bir komünist partisi öncülüğünde örgütlenerek, Demokratik Halk Devriminin orandan da sosyalizmin inşasını devam ettirmesiyle mümkündür.

"Bütün Milliyetlerin Tam Halk Eşitliği" ilkesinin somut gerçeklik haline gelecek bir toplumsal sistem varsa, o da bu düzenin ayakta tutulup yaşatılması ve bunun sınırları içerisinde uzlaşıcı çözümler değil, sistemin kökten değiştirilip Demokratik Halk İktidarı kurmakla olacaktır.

Bizim, PKK'dan istediğimiz şudur: Bu yönlü uzlaşmacı taktik ve politikaların bir an önce vargeçilmedi. Onbinlerce Kürt emekçisinin kanı, masa başı çözümlere pazarlık konusu yapılamaz. Bunu pazarlık konusu yapmak, Kürt halkının isyancı geleneğine ters ve onların gerçek özgürlüklerine sakınmış birer kurşun gibidir. Gerçek barış ancak savaşlarla ve devrim yaparak sağlanır. Kürt ulusu ve halkının ulusal ve sınıfsal sorunları; emperyalist çözüm önerileri ve faşist diktatörlüğün temelinde dokunmadan yapılacak olan reformlarla asla çözümlenmez.

Halkın savaşın dinamikliğinden kopularak ateşkes ilan etmek, sahte barış yanlılarının değerlerine su taşımaktır. Silahlı halk savaşı yürüten anlayış ve hareketlere karşı varılmış bir darbedir. Bu, silahı bırak, teslim ol, uzlaş; "silahlı mücadeleyle bir yere varılmaz" yönlü burjuvazinin yaptığı demogoji ve yalan üzerine kurulu propagandalardan başka bir pratiğe hizmet etmez.

Biz, PKK'nın, Türk devletiyle uzlaşmasını hiç bir zaman istemedik; dün istemediğimiz gibi bugünde istemiyoruz. Her zaman devrimci kalmasını istiyor, silahlı mücadeleyi uzlaşmanın (masa başında) bir aracı olarak değil, Kürt ulusu ve halkının köklü bir şekilde bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşması için kullanmasını istiyoruz. En kalıcı ve iyi barış, devrimci savaşları sürdürmekle elde edilir.

Her zaman olduğu gibi, PKK'nın olumsuzluklarına karşı hayır, olumluluklarını desteklemeye evet. PKK'ya en büyük destek ve yardımı bundan başkası olamaz.

Reformizm; ihanet ve teslimiyet, DEVRİMCI SAVAŞTA SONUNA KADAR İSARCI OLMAK İSE ZAFİRE ÇÖTÜRÜR ■

Maoistlere Pervasızca Saldırının ve Milliyetçiliğe Yaranmanın Yeni Adı

"Yeni Öncü Tarz"

Ülkemizde Maoistleri tüm küçük burjuva, milliyetçi, şovenist akımlardan ayıran temel özelliklerden biri de ulusal soruna ve ulusal harekete karşı tutumdur. Ülkemiz de bilim-küçük burjuva akımlar, milliyetçiliğin ve şovenizmin etkilerini şu veya bu oranda bünyelerinde barındırmalarına rağmen, Maoistler, daha ilk çıkışlarında, elli yıl boyunca Türkiye devrimci hareketini sarmalayan milliyetçi ve sosyal şoven yaklaşımı param parça ederek, bu alanda da manifesto niteliğine haiz olan düşüncelerini açık ve net bir şekilde ortaya koydular. Bu gerçeği bu güne kadar teslim etmeyen tek bir akım görülmedi. Bağnaz Kürt milliyetçisi akımlar dahi çekingen de olsa bu gerçeği teslim etmek zorunda kaldılar.

Küçük burjuvazi, karakter olarak ikili bir özelliğe sahiptir. Birincisi; kendisini güçlü hissettiği dönemlerde kendi dışındaki yapılmalara hayal hakkı tanımamak iken ikincisi ise, kendisini nispeten zayıf gördüğü dönemlerde "güçlü"ün kanatlarının altına sığınma ve yaranma çabasıdır. Küçük burjuvazinin bu ikili karakterinden her biri zaman zaman öne çıkarak, sınıfının siyasal hattını belirlemede tayin edici olur. Güçlü bulunduğu alanlarda zora dayalı hakimiyetini sürdürmek için devrimci kanına girmekten bile sakınmazken, kendisine olan güvenizliği uç bryullara varınca da dalkavukluğun ve şakakçılığın en iğrenç örneklerini sergilemekten geri kalmaz. Ülkemizdeki küçük burjuvazinin yukarıda saydığımız özelliklerinden birincisi, bu sınıfın 12 Eylül öncesindeki yapısına damgasını vururken, ikinci özelliği ise (yani güçlüye tapma) son sürece öne çıkmış durumdadır. Bundan dolayı biz, bu makalede küçük burjuvazinin ikinci özelliğine vurgu yapmaya çalışacağız.

Güce tapmak, güçlü olanın şemsiyesi altında politika yapmak ve giderek gücünün bayrağı altında sata girmek, küçük burjuvazinin tipik özelliklerindedir. Toplumsal devrim gibi büyük bir alt-üst oluşu omuzlamaktan uzak olan küçük burjuvazi; kendisine olan güvenizliğinden dolayı bu süreç boyunca kuru bir yaprak gibi kendini rüzgarın kollarına bırakır. Uluslararası çapta esen tüm gerici yellerin büyüüne, en hızlı şekilde kapılma becerisinde, küçük burjuvaziye rakip olabilecek bir başka sınıf yoktur. Küçük burjuvazinin bu alandaki akrobatik ustalığı tartışmasızdır. Uluslararası alanda reformizm, parlamentarizm ve milliyetçilik gibi rüzgarlar esiyorsa, bu esintiye oportünist kıvraklıkla en iyi şekilde küçük burjuvazinin ayak uydurmasında şaşılacak pek bir şey yoktur. Ülkemizdeki şe-

hir küçük burjuvazisinin siyasal temsilcisi durumundaki grupların, uluslararası gelişmelerin de etkisiyle, 12 Eylül sürecinden sonra reformizme, parlamentarizme ve milliyetçiliğe doğru yol aldıkları bir gerçekliktir. Özellikle Devrimci Yol, TKEP, KURTULUŞ, İDKP, PKK vb. küçük burjuva ve milliyetçi örgütlerin, nispeten sahip oldukları radikal konumlarını terk ederek, reformizme ve parlamentarizme sapsmaları gerçeği, tüm çıplaklığıyla orta yerde durmaktadır. Bu grupların tipik ortak özelliklerinden biride; "güçlü" oldukları ve zora dayalı hakimiyet kurdukları alanlarda, başta Maoistler olmak üzere kendileri dışındaki devrimci gruplara, devrimci faaliyeti yasaklamak ve bu grupların "kendi bölgelerine" girmelerini engellemektir.

Bu anlayış nedeniyledir ki, geçmişe ilişkin çokça söylemi yapılan "sol içi çalışına"nın baş aktörlerinin bu hareketlerin olması, kaçınılmazdı. Bu gerçek hala halkımızın hafızalarından silinmiş değildir. Biraz gerilere gidildiğinde, bu grupların, "güçlü" oldukları dönemlerde birbirlerine üstünlük sağlamak için, kıyasıya bir şekilde şiddetle baş vurdıkları ve bu şiddet ortamı nedeniyle onlarca devrimci ve yurtseverin yaşamını yitirmesine sebep oldukları da bilinmektedir. PKK'yı saymazsak, sınıf savaşımının kızgın ateşinde erimeyle yüz yüze gelen bu gruplar, yuzlerini düzeniçileşmeye çoktan çevirdiler bile. Kürt ulusal burjuvazisinin temsilcisi durumundaki PKK ise, mevcut düzen içinde yer edinmek amacıyla, silahlı mücadeleyi, sadece bir pazarlık aracı niteliğinde de olsa halen sürdürmektedir. Bu silahlı mücadeleden (PKK'nın yapacağını söylediği son ateşkes çağrısı vb. yönelimlerini saymazsak) ve hareketin ulusal nitelikli olmasından dolayıdır ki, küçük burjuva akımların aksine, PKK, gücünü korumuş ve giderek büyümüştür. Geçmişte Maoistlerin, PKK'ya karşı silah kullanmamasını "milliyetçiliğe pirim verme"olarak algılayıp, yeri göğü ayağa kaldıranlar, bu gün "en kızıl" bayraklarını bir yana bırakarak, PKK bayraklarına ve hamiliğine soyunmaları, oportünist kıvraklığı niteliklerinin gereğidir. Ulusal hareketin öncü örgütü olan PKK ile kuruluşundan bu güne kadar dost kalmayı başaran ve bu dostluğu uzun erimli sürdürme azmine sahip yegane güç olan Maoistlerin, ulusal hareketin gerici yönünü teşhir etmesinden yola çıkan "yeni öncü tarz" sahipleri, provokatif söylemlerle, Maoistleri bir çırpıda "anti PKK"lıkla, dolayısıyla emperyalist cepheye yakınlaşmayla suçlama pervasızlığını gösterebilmektedirler.

25 yıldır "devrimci hareket sınıf hareketiyle bütünleşmeden parti kurulamaz" gerekçesiyle, ocuden korkar gibi parti kurmaktan korkan "yeni öncü tarz" sahipleri, 25 yıllık geçmişlerini sessiz sedasız geçiştirerek, (özeleştirme verme alçak gönüllülüğünü dahi göstermeden) bir çırpıda kendilerini parti olarak ilan ettikten sonra baş dönmesi hastalığına tutulmuşlardır. Kendilerine has 1978-79 yıllarının özneliliğine en uç boyutta dönüş yaparak, ne yaptığını bilmezlik içinde debelenen "yeni öncü tarz" sahipleri, 1990' lı yılların güçlü rüzgarı olan milliyetçiliğe secde ederek, Maoistlere salvo atışları yapmaya başladılar. Son bir yıldır hemen tüm taktik politikalarını milliyetçiliğe en-

deksleyen ve son seçim taktiğiyle de reformizmin ile devrimcilik arasında bocalayan "yeni öncü tarz" sahiplerinin, durup dururken Maoistlere "grupculuktan sosyal şovenizme giden tehlikeli yol" belirlemesiyle saldırması gerçekten ilgiye değerdir.

Aslında 2-9 Aralık tarihli Atılım Gazetesi'nin "Serhıldan" köşesini okuduğumuzda, öncelikle köşe yazısı olması nedeniyle, pervasızca saldırının, yayın kuruluşunun dikkatinden kaçmış olabileceğini düşünerek ve düzeltilmesi umuduyla, hemen yanıtlamayı uygun görmedik. Özellikle feodal-faşist diktatörlüğün devrimci hareket ve emekçi halk karşı başlattığı "topyekün yoketme" saldırısının püskürtülmesinde, dostlarla dayanışmanın gerekliliği ve son olarak cezaevlerindeki Genel Direnişin somut bir olguya dönüştürdüğü devrimci dostluk ve dayanışma ruhunun zedelememesi duyarlılığından hareketle, zamansız polemiklerden kaçındık. Atılım'ın bir sonraki sayısını okuduğumuzda, bu beklentinin yersizliği kendiliğinden ortaya çıktı. Birakalım düzeltmeyi, konuya ilişkin en ufak bir açıklama dahi yapma zahmetine girişilmediğine göre, Atılım'ın yayın kurulu söz konusu yazıyı sahiplenmişti. Sadece son iki yılda bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinde feodal-faşist güçlere karşı seksen civarında şehit veren Maoistler hakkında söylenenlerin, yeniler yutulur cinsten olmadığı dikkate alındığında, konuya ilişkin bir kaç söz söylemeyi zorunluluk olarak gördük.

Maoistlere saldırının çıkış noktası olarak, PKK'nın "Güney Atılımı"na ilişkin gazetemizde çıkan bir yazı temel alınıyor. "Güneyde" emperyalist cepheyle devrimci cephe karşı karşıya gelmiş tel Maoistler tavrını "korucu parti KDP" ve dolayısıyla emperyalist cepheye yana koymuşlar(!) Bu güne kadar Maoistlerin sayısız saldırılarına, ittirallerine karşı karşıya kaldığı herkesin malumudur. Ancak bugüne kadar hiç kimse Maoistleri emperyalizme "bir adım yaklaşmakla" suçlama cüretkarlığını gösteremedi. Sanıyoruz bu maharet ve cüretkarlık, sadece ne idüğü belirsiz bir şekilde piyasaya sürülen "yeni öncü tarz"a has bir özelliktir. Atılım'ın saldırılarına kısacada olsa toparlayarak yanıt vermeye çalışalım. Atılım yazarının, Maoistlere saldırısını ve bakış açısını üç temel noktada toparlamak mümkün.

Birincisi; Maoistler "grupculuktan sosyal şovenizme giden tehlikeli bir yol" dadır. İkincisi; "çok uzun süredir 'Maoistler' hemen tüm enerjilerini PKK eleştirilerine ayırmış bulunuyorlar", ve "hemen tüm politikalarını anti -PKK çizgisiyle ifadeleriyorlar." Üçüncüsü; "bir taraftan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin öncüsü konumunda bulunan ulusal küçük burjuva bir örgüt, öbür tarafta ise, faşist Türk devletinin ve emperyalist ABD'nin beğinci kolu (KDP kast ediliyor bn.) vardır." Maoistler emperyalist kamptan yana tavır takınarak, "KDP cephesine bir adım daha yaklaşmakla" safları belli etmişlerdir(!) Yazının tümü okunduğunda Maoistler için söylenenlerin hepsi bu belirlemele-re bağlı bir şekilde ortaya çıkıyor.

"GRUPCULUKTAN SOSYAL ŞOVENİZME GİDEN TEHLİKELİ YOL" MU? ULUSAL HAREKETE KARŞI MARKSİST-LENİNİST-MAOİST TUTUM MU?

Ülkemizde Maoistleri tüm küçük burjuva, milliyetçi şovenist akımlardan ayıran temel özelliklerden biri de ulusal soruna ve ulusal harekete karşı tutumdur. Ülkemiz de bilim-küçük burjuva akımlar, milliyetçiliğin ve şovenizmin etkilerini şu veya bu oranda bünyelerinde barındırmalarına rağmen, Maoistler, daha ilk çıkışlarında, elli yıl boyunca Türkiye devrimci hareketini sarmalayan milliyetçi ve sosyal şoven yaklaşımı param parça ederek, bu alanda da manifesto niteliğine haiz olan düşüncelerini açık ve net bir şekilde ortaya koydular. Bu gerçeği bu güne kadar teslim etmeyen tek bir akım görülmedi. Bağnaz Kürt milliyetçisi akımlar dahi çekingen de olsa bu gerçeği teslim etmek zorunda kaldılar.

Her ulusal hareketin ikili bir karakter taşıdığı gerçeği, Marksizmi birazcık bilen herkesin birleştiği ortak bir belirlemedir. Ezilen bağımlı ulusların, ezen egemen uluslardan ayrılıp, ayrı bir devlet kurma hakkını, Maoistler, ilk çıkışlarından beri kayıtsız şartsız savuna geldiler. Yine ezilen bağımlı ulusun, kendi burjuvazisi önderliğinde ayaklanarak, bağımsız devlet kurma eksenindeki mücadelesinin ilerici karakterinin desteklenmesi gerektiği, Marksist Leninist-Maoistler için tartışmasız bir gerçekliktir. Yani egemenlik altındaki ulusların, egemen ulustan ayrılıp ayrı bir bağımsız devlet kurma veya bu hakkı herhangi bir yönde kullanma hakkının savunulması, Maoistler için vaz geçilmezdir. Bir ulusun, bu hakkını, proleter önderlikten yoksun ve kendi burjuvazisi önderliğinde kullanmaya kalkışması durumunda bile bu yine böyledir. Ulusal hareketi desteklemeye gelince, yukarıdaki anlayışın ürünü olarak Marksist-Leninist-Maoistler, hareketin demokratik muhtevasını desteklerler. Ancak, hareketin, proletaryayı ulusal çitleme hapsedmesine, proletaryanın ulus içinde bağımsız politik hareketini engellemesine, hareketin anti emperyalist yönünün törpülenerek emperyalist dünyanın bir parçası durumuna getirilmesine karşı en tutarlı tavır, yine MLM'ler takınıdır. Yani MLM'ler, ulusal hareketin ilerici muhtevasını tartışmasız bir şekilde dekteklerken, gerici niteliğini de teşhir etmekten geri kalmazlar. MLM'ler bu politik teşhiri yaparken zor kullanmanın ve fildi tavrı takınmanında en tutarlı düşmanlardır. Yani, ulus, tercihini kötü yönde de kullansa, MLM'ler politik teşhir dışında asla zor kullanmaz ve zor kullananları da teşhirini yapmakta kendilerini görevli sayarlar.

Türkiye'de Maoistler, bu temel kriterlerden hareketle, Kürt ulusal hareketine başından beri en tutarlı tavır takınmış olmanın onurunu taşımaktadırlar. Sosyal şovenizmin ulusal harekete hemen her dönem aradığı "emperyalist parmağı", "emperyalist kıskırtma" vb. saplantılarına tavır alarak, "öyle bir olasılık olsa dahi" bu ulusal harekete karşı zor kullanılmasının gerekçesi olamaz. Geçmişteki Kürt ulusal hareketlerine (Şeyh Sait, Koçgiri, Dersim vb.) karşı bilim-küçük oportünist ve revizyonist, "harekette İngiliz parmağı var" ve Kürt soykırımını, "Kemalizm, feodalizmi tasfiye ediyor" gerekçeleriyle ifade edip sosyal şoven kampta yer alırken, MLM'ler, ilk çıkışlarında bu yüz karası tutumu mahkum ederek, emperyalistlerin belli amaçlarla ulusal harekete destek vermesinin, bir hareketin zorla bastırılmasının gerekçesi sayılamayacağını, yirmi beş yıl önce açık ve net bir şekilde or-

taya koydular. Kısacası bu tür durumlarda fiili zor kullanılması en tutarlı düşmanları da yine MLM'lerdir. Bu düşünceler ışığında, elli yıllık sovenist ka- buğun kırılmasının öncülüğünü Türki- ye'de Maoistlerin yaptığını, "yeni öncü tarz" sahipleri bile bugüne kadar gör- mezden gelme aymazlığını göstereme- diler. Bugüne kadar bu gerçeği olduğu gibi teslim eden "yeni öncü tarz" sahi- lerinin, Maoistleri bir çırpıda sosyal şo- ven ilan edivermelerinin mantığını an- lamak gerçekten mümkün değil. Bizim bildiğimiz, "yeni öncü tarz" sahipleri- nin, söylemde de olsa bu mirasa sahip- lendikleridir. Bugüne kadar bu mirasın en iyi "savunucuları" olmakla övüne geldiler. Anlaşılan o ki, kendilerine olan güvenizliklerinden dolayı, Kürt proletaryasının ve emekçi halkının kur- maylığını, Kürt ulusal burjuvazisine ha- valik etmelerinden sonra, milliyetçilik- ten araklanan söylemlerle politik arena- da tutunma çabaları, bu arkadaşların gözünü kör etmiş benziyor. Milliyetçi- liğin önünde diz çökerek, kendi geç- mişlerini dahi inkara çalışmaları da işin cabası.

Yakın geçmişimizi irdelediğimizde, "sosyal sovenizm yönelme" eleştirisi- nin kaynaklı zora dayalı tahakküm an- layışında devreye girmesinden sonra, başta TDKP ve "yeni öncü tarz" sahipleri olmak üzere bir çok küçük burjuva örgüt, kendisini güçlü hissettiği bu ke- site PKK ile silahlı çatışmalara girmişti. Onlarca devrimcinin yaşamını yitirdiği bu kör doğuşunda Maoistler, taraf ol- madıkları için her iki tarafın boy hedefi haline gelmişti. Bir yandan küçük bur- juva sovenistleriyle birlikte PKK'ya karşı şiddet kullanmadıkları için "milliyetçi- likle" suçlanırken, diğer yandan da kü- çük burjuva sovenistlerine karşı zor kul- lanmayı reddettikleri ve sadece politik teşhirle yetindikleri için de Maoistler "sosyal sovenizmle" suçlanmışlardı.

Dönemi bilen herkes, o günün Türki- ye'sinde sovenizm ile milliyetçiliğin, kendi aralarındaki kör doğuşlarında üst- lülük sağlamak amacıyla Maoistleri yanına çekmek için özel bir çaba har- cadıklarını bilir. Tüm çabalara rağmen Maoistler, devrimciler arası çatışmalara karışmamakta ısrar etmiş ve her iki tara- fı teşhir etmekle yetinmişlerdi. Çünkü ulusal sorun ve ulusal hareket sorunun- da yegane MLM tutuma Maoistler sahi- pti. Bu tutumdan dolayı, Maoistlerin, her türden revizyonist, oportünist, şo- venist ve milliyetçinin boy hedefi olma- sında şayılacak bir şey yoktu. Kısaca bu konumuz özgülünde, "yeni öncü tarz" sahiplerinin, Maoistleri sosyal şo- venizmle suçlamaları, güce tapmaktan ve PKK yaltakçılığı yapmaktan öte bir an- lam ifade etmiyor. Çünkü, "yeni öncü tarz" sahipleri, "bir güce" dayanma ihti- yacı duymaktadırlar. Dalkavukların, her zaman "kraldan çok kralcı" olduğunu bildiğimiz için, "yeni öncü tarz" sahi- lerinin bu konudaki "öncülüğüne", şapka çıkartmaktan başka bir şey yapı- mıyoruz.

"MAOİSTLER HEMEN TÜM ENERJİLERİNİ PKK'YA KARŞI MI KULLANIYOR?"

"Uzun süredir Maoistlerin hemen tüm enerjilerini" hangi alanda -alanlar- da- ve hangi amaçla kullandıkları dos- tun ve düşmanın bilmediği bir şey de- ğil. Bir hareketin tüm enerjisini bir nok- tada toplaması ile, bir hareketin ideolo- jik düzlemde bir anlayışı eleştirmesi farklı iki şeydir. Bu iki farklı şeyi birbiri- ne karıştırarak, toptancı bir mantıkla bir hareketi veya anlayışı bir çırpıda "tu ka- ka" olarak ilan etmek ise, "yeni öncü tarz"ın devrim tarihimize kattığı "yeni- lik" olsa gerek. Maoistleri uzaktan da olsa tanıyan sıradan politik bir kişilik

dahi, Maoistlerin enerjilerini ve dikkat- lerini hangi alana yönelttiklerini rahat- lıkla görebilir. Fazla gerilere gitmeden, son iki yıllık döneme baktığımızda, Maoistlerin faşist diktatörlükle kıyasıya bir savaşa tutuştuğunu görmemek için insa- nın kör olması gerekiyor. Gerilla alanla- rında başta PKK olmak üzere bir çok devrimci yapılanma ve grupla, siper ar- kadaşlığının en iyi örneklerini Maoistle- rin sergilediklerini inkar etmek müm- kün değil.

Yine Maoistlerin şehir varoşlarında, cezarverlerinde güçleri oranın da DHKP- C, TIKB, MLKP, TKEP/L vb. devrimci ör- gütlerle birlikte mücadele etmenin ve birlikte kazanmanın en güzel örnekleri- ni sunduğu gerçeğini hiç bir güç inkar edemez. Maoistler, birliğin ve dostlu- ğun mücadele alanlarında pekişmesinin biricik yönteminin BİRLİK ELEŞTİRİ- BİRLİK silahının açık ve samimi bir şe- kilde kullanılması olduğu görülmektedir. Bundan dolayıdır ki, dostlarının olum- suzluklarına karşı ideolojik düzlemde savaşım yürütmek, Maoistler için vaz- geçilmezdir. Maoistlerin, PKK'ya yöne- lik ideolojik düzlemdeki eleştirileri, tam da bu anlayışın ürünüdür. Maoist- ler, geçmişten beri, ulusal devrimci ha- reketin girdiği reformist rotadan geri çevrilmesine özel bir önem verirler. Eleştirilerin büyük bölümüne de bu an- lamı yüklemişlerdir. Ulusal devrimci hareketin gerillaları ile Maoistlerin önderliğindeki Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu gerillalarının eylem birliği temelinde en ileri mevzilerde, düşman çemberlerini kahramanca yarıdıkları ve birçok askeri hedefe birlikte saldırdıkları dönemde bile Maoistler, ulusal ha- reketin reformist hamlelerinin en kararlı eleştirilenleri olmaktan geri durmadılar. Çünkü Maoistler, ulusal hareketin reformizme edilip, düzeneçiliğe hapse- dilmesi durumunda, bunun başta Kürt halkı olmak üzere tüm Ortadoğu halk- larının zararına olacağı bilincindedirler.

Eleştirilerimizle ulusal hareketi uyarmak, reformizme yatmalarını önlemek farklı şey, "anti PKK'cılık" çok daha farklı şeydir. "Yeni öncü tarz"ın da an- lamadığı ve sapla samanı birbirine ka- nıştırdığı nokta tam da burasıdır. Ideolo- jik düzlemdeki eleştiriden yola çıkarak, Maoistlerin, "hemen tüm politikalarını anti PKK çizgisiyle ifadelendiriyorlar" saptamasıyla suçlanması, "yeni öncü tarz"ın dostluk kavrayışındaki cahilliği- ni sergilemekten öte hiç bir anlam taşı- mamaktadır. PKK'nın feodal faşist dikta- törlükle ve dolayısıyla emperyalizmle "barışma" çabasına omuz vermeyi, "en- ternasyonalist dayanışma" kisvesiyle desteklemeyi bir böbürlenme aracı ola- rak kullanan "yeni öncü tarz" sahipleri- nin dalkavukluğu daha da ileriye vardi- rarak, bu "barış" çabasının yanlışlığına işaret edenleri, PKK karşıtı cepheye oturtması, sadece dar ufuklu olmaları- na yorumlanabilir. Açıkça belirtmek gerekir ki, "yeni öncü tarz", dünyadaki milliyetçilik dalgasına kendisini öylesi- ne kaptırmıştır ki, söylediğini kulağı duymamaktadır. "Milliyetçiliğin kör et- tiği göz görmez." sözü tamda Atılım ve "yeni öncü tarz" sahiplerini tarif ediyor. Konuya ilişkin son olarak belirtelimki; birincisi: Maoistler, "anti PKK'cı" olma kompleksini hiç bir zaman taşımadılar. İkincisi: Maoistler, ulusal devrimci ha- reket olarak değerlendirdiği PKK ve önderlik ettiği hareketin devrimci demok- ratik muhtevasını desteklemiş ve des- teklemeye devam edecektir. Üçüncüsü: Maoistler, hareketin reformizme edile- rek "Yeni Dünya Düzeni" sınırları için- de hapsedilmesinin en amansız düş- manları olmaya devam edecektir. Dolayısıyla, bu hareketin, bu gerici özelliği- ni bırakmadan, usanmadan, fiili hiç bir davranışa girmeden, ideolojik düzlem- de teşhir etmeye devam etmektir. Dör-

düncüsü; Maoistler, bir bütün olarak ulusal hareketle ve onun politik örgütü konumundaki PKK ile dostluğun dalka- vukluktan değil, hatalarına eleştirel yak- laşımından geçeceğine ve dostluğun böy- le pekişeceğine inandıklarından dolayı, dön olduğu gibi bugün de bu temel kri- terlerden yola çıkarak hareket etmeye devam edeceklerdir.

KÜRTLERİN BİRBİRLERİNİ BOĞAZLAMALARINA KARŞI ÇIKMAK "EMPERYALİST CEPHEYE BİR ADIM DAHA YAKLAŞMAK" MI? YOKSA DALKAVUKLUK YAPARAK KÜRTLERİN BİRBİRİNİ BOĞAZLAMALARINA ALKIŞ TUTMAK MI?

Konuya ilişkin net belirlemelerimizi tekrarlayarak başlamak gerekirse:

1- Uluslararası mevcut statü içerisin- de yer edinmek için yapılan "Güney Atılım"ı Maoistler desteklemek zırın- da olmadığı gibi, ulusal hareketin yanlış tutumundan dolayı fiili davranışlara gir- meden, politik teşhir yapmakla yetinir.

2-Marksist-Leninist Maoistler, ezilen ulus önderliğinin uzlaşması, gericileş- mesi durumunda dahi böyle bir hareke- te karşı zor kullanılmasını savunmaz. Sadece bu gerici ve uzlaşmacı çizgiyi teşhirle yetinirken, bir başka milliyetçi hareketin böyle bir harekete saldırması- nı desteklemeyi ve bu saldırıya da teşhir eder.

3- MLM'ler, pazar dürtüsünün ulusal burjuvaziyi sürüklediği pazara hakim olma amaçlı her türden pazarlığa ve çözüme alet olmaktan itinayla kaçır- mır. MLM'lerin ulusal harekette destek- lediği yön, sadece ve sadece devrimci ulusal hareketlerin devrimci demokratik muhtevasıdır.

4- MLM'ler bir ulusal harekete karşı tavır belirlerken, o hareketin emperyalizm karşısında konumlanışını ve o öz- güldü hareketin emperyalizmi geriletip, geriletmediği noktasına özel bir önem verirler.

5- MLM'ler ulusal harekete karşı tutum belirlerken, komünistlerin bağımsız politik faaliyetleri önünde engel teşkil edip etmediklerine bakarlar.

İşte MLM'ler, PKK-KDP çatışmasına ilişkin tavır belirlerken bu kriterleri ken- dilerine temel aldılar.

Yukarıdaki belirlemelerden sonra, "yeni öncü tarz"ın PKK-KDP çatışması özgülünde Maoistlere bittiği "karşı devrimci bir adım daha yaklaşmak" zirvalı- ğına gelmiş bulunuyoruz. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, PKK'nın "Güney Atılım"ına ilişkin tavrımızı tespit eder- ken, söz konusu belirlemeler ışığında çatışmaya karşı çıkışımız ve çatışmanın hemen durdurulması çağrısını yapmış- tık. Bunu yaparken, geçmiş sayıları- mızda "Güney Atılım"ına ilişkin belir- lemelerimizi tüm yönüyle ortaya koy- muş, PKK'nın bu tehlikeli yöneliminden vaz geçmesi gerektiğini de ifade etmiş- tik. PKK'nın ulusal sorunun "çözümü- nü" Dublin Toplantılarında ve "Yeni Dünya Düzeni" içinde aramasının getireceği tehlikeli sonuçlara işaret etmiş- tik. Yaptığımız vurguların bir öngörü ol- maktan çıktığını ve somut bir olgu hale- ne geldiğini, gelişmeler bize göstermiş- tir. Ulusal hareketin önderi Abdullah ÖCALAN, son açıklamalarıyla bizim yaptığımız belirlemeleri tamamen doğ- rularına rağmen, "yeni öncü tarz" sahipleri halen tüm çığırtkanlıklarıyla "hayır Apo taktik yapıyor" diyerek, mil- liyetçiliğin kör ettiği gözlerini açma- maktaki ısrara devam ediyorlar. Ulusal hareketin değerlendirilmesi ve "Güney Atılım"ın niteliği, yazının konusu ol- madığı halde, Atılım'ın "anti PKK'cılık" olarak nitelendiği değerlendirilmeleri- zin, Abdullah ÖCALAN tarafından nasıl

doğrulandığını bir kaç örnekle göstere- rek, "yeni öncü tarz"ın kör olmuş gözle- rinin açılmasına yardımcı olmaya çalış- sacağız. Çalışacağız ki, mücadelenin gerilla alanları dışındaki tüm alanların- da siper arkadaşlığı yaptığımız "yeni öncü tarz"ın, biz Maoistlere pervasızca saldırılarının hiç te siper arkadaşlığına yakışmadığını anlamalarına yardımcı olalım.

Açıkça belirtiyoruz: PKK ve "yeni ön- cü tarz"ın atılım olarak nitelendiği Gü- ney saldırısının, PKK'nın "Yeni Dünya Düzeni"nde kendisine yer edinmesi amacına yönelik olduğu, Maoistler açı- sından tartışılmazdır. ABD önderliğinde organize edilen ve hakemliğini yine ABD'nin yaptığı Dublin Toplantısına katılmak için, PKK'yı harekete geçiren dürtüyü "Atılım" ve "yeni öncü tarz" sahipleri net şekilde açıklamalıdır. Çün- kü, PKK bunu çok net ve açık biçimde ifade ediyor: "Sadece bize dayatılan bu soykırımın ortadan kaldırılması, müm- künse TC sınırları dahilinde kültürel varlığımızı geliştirme, demokratik, si- yasi haklarımızı elde etme ve bunları özgürce kullanmak istiyoruz." (A. ÖCALAN)

PKK'nın geldiği aşamadaki temel iste- ği budur. Ve bu isteğini "Yeni Dünya Düzeni" sahiplerine kabul ettirerek, mevcut düzen içerisinde kendisine yer edinmeye çalışıyor. Bunu yaparken, elindeki bazı kozları kullanmasında bu politikanın gerçegidir. KDP ve PKK çatış- ması da bu politikanın ürünüdür. Yani ABD, KDP yerine PKK'yı Dublin'e taşı- saydı KDP-PKK çatışması olmayacak veya olacaksa bu saldırı muhtemelen KDP'den gelecekti. Böyle bir durumda merak konusu olan "yeni öncü tarz"ın ne yapacağıdır. Eğer mantığında tutarlı olmak istiyorsa, tek seçeneği vardır: "Dublin'e katılmayanın katilana saldırı- sı meşrudur" diyerek, "yeni öncü tarz"ın her saldırıyı mutlak bir şekilde desteklemek zorunda olduğunu kabul etmesi gerekir.

Yine yaptığımız belirlemelerden son- ra, PKK önderi Abdullah ÖCALAN, ABD Başkanına mektup yazarak, çözü- mü Amerika'da arama çabasını sürdür- müştür. Söz konusu mektuptaki; "şunu bir kez daha taahhüt ederim ki, parti- miz ideolojik anlamda klasik KP'lerden farklı olduğu gibi, Türkiye'nin mevcut sınırlarını değiştirme ve mutlak ayrılm- ma gibi ısrarlı bir çabamızın olmadığını belirtmek istiyorum... Ayrıca her türlü terör faaliyetini de reddediyoruz" söy- lemleri tam da Maoistlerin vurgu yaptı- ğı tehlikeli yönelime en iyi örnektir.

Bu söylemlere rağmen, PKK'nın mev- cut haliyle tutarlı ve sağlam bir anti-em- peryalist pratiğe sahip olduğu iddia edi- lebilir mi? Ulusal burjuvazinin sallantılı tavır takınması, doğası gereğidir. Sorun bu değil. Sorun, Marksistlerin bu duru- ma karşı takınacağı tavır sorunudur. İy- te, Maoistler, bu tehlikeli yönelime vur- gu yaparak, PKK'yı bu yönelimden alı- koymak için uyarı ve eleştiri hakkını kullanırken, "yeni öncü tarz" sahipleri ise şaşakçılık ve dalkavukçulukla ulu- sal harekete yardımcı oldukları yanlış- sının batağına batmışlardır. Maoistlerle "yeni öncü tarz"ı birbirinden ayıran (bu konu özgülünde) temel ayırım noktası tam da budur. Çelişkilerin bu kadar açık ve net olduğu bir ortamda, esra- rengiz hava yaratarak, ulusal hareketin gerici yanıyla birleşen "yeni öncü tarz" sahipleri, pusulasını şaşırarak, Maoistle- ri, PKK-KDP çatışmasında taraf olma- masını gerekçe göstererek, "karşı-devri- me (dolayısıyla emperyalist cepheye) bir adım daha yaklaşmakla" itham et- mesi, bu arkadaşların ne yaman "komü- nist" cüretkarlığına sahip olduklarının göstergesidir ■

Post-Modernizm: Yeni Dünya Düzeninin "Kuramı"

Tabiki bu felsefenin insanlığı vardıracağı yer, araştırmayan, incelemeyen, dünyayı tanımayan, anlamaya çalışmayan ve dolayısıyla değiştirmeyen ilerici, devrimci olmayan bir toplum. Daha açık bir deyimle, uyusuk, uşak, teslimiyetçi, kendi bireysel çıkarlarından ötesini düşünmeyen bireyler toplumu.

"Sayılan gittikçe artan ve örgütlenme güçlerini geliştiren işçi sınıfı, siyasal ve ekonomik özgürlüğümüzün gelişmesini durdurmaya yonelebilir. Bundan ötürü, emeğin hiçbir biçimde değer yaratmadığını ortaya koyan bir kuram geliştirmeliyiz".

Gerçekteki burjuvazi, bu tür "kuram"ları sürekli olarak piyasaya sürmeye çalışır. Bu "kuram"ların başlıca ortak yönlerini; "emeğin değer yaratmadığı", "sınıf ayrımının", "sömürünün" olmadığı ve "kapitalizmin son ve tek düzene olduğu" gibi söylemler oluşturmaktadır. 1700'ü yıllardan başlayarak günümüze kadar bu tür "kuram"ları yığınlarca örnek verebiliriz. Ve bu "kuram"ları savunan bir çok teoriyone rastlayabiliriz. W. Stuart Mill, A. Smith, Ricardo, J. Shumpeter ve I. Friedman bunlardan sadece bazılarıdır. Günümüzde de Derrida, Daniel Bell ve Francois Lyotard gibi isimler bu "aslı görevi" yerini getiriyorlar.

Post-modernizmin kelime anlamı: "moderî ötesi, sanayi toplumu ötesi" toplumdur. Buna göre, bir dönem modern çağdı, yada sanayi çağı vardı ve şimdi o çağı kapatanız bu lumaktadır.

Post-modernist görüşün ilk tohumlarını felsefi alanda Deleuze ve Jack Derrida 1960'lı yıllarda attılar. Fakat 70'li yıllardan sonra emperyalist burjuvazinin ekonomik çıkarları Yeni Liberalizm'i doğurmuştu. I. Friedman'ın formüle ettiği Monetarizm-isi para politikası; bu felsefi görüşü rahat görmeye başladı. Aynı yıllarda post-modernist görüşün ekonomik teorilerinde Daniel Bell tarafından formüle edildi. Bu kuram özellikle Friedman'ca politikalardan radikal bir biçimde havaya uçulayan Reagan ve Thatcher hükümetleri döneminde daha da güçlendi ve Francois Lyotard tarafından felsefi ve ekonomik görüşler birleştirilerek "Post-modernist durum" ilanı edildi.

Deleuze ve J. Derrida tarafından formüle edilen post-modernizmin felsefi yönünü inceleyerek yazımıza devam edelim.

Bu felsefenin en temel özelliği, gerçeği reddetmesidir. Bu felsefeye göre, gerçek diye bir şey yoktur. Bize gerçek gibi gelenler, bizim çıkarlarımızın ta kendisidir.

Bu idealist felsefenin diğer bir aygıtında bilinmezlik oluşturuyor. Buna göre; "dünya ve evren bilinemez ve açıklanamaz, dolayısıyla değiştirilemez. Akal ve gerçeklik yoktur. Bunlar sadece illüzyonlardır".

Tabiki bu felsefenin insanlığı vardıracağı yer, araştırmayan, incelemeyen, dünyayı tanımayan, anlamaya çalışmayan ve dolayısıyla değiştirmeyen ilerici, devrimci olmayan bir toplum. Daha açık bir deyimle, uyusuk, uşak, teslimiyetçi, kendi bireysel çıkarlarından ötesini düşünmeyen bireyler toplumu. Sonu her geçen gün yaklaşan, sömürü saltanatlarının yıkılacağını anlatan kokmuş gerici burjuvaziye nele uygun bir "kuram". Öyle ya, "kapitalizm ilahi bir düzendir", "aslı olan bireysel çıkarlar, bireyseldir ve bu değişmez, değişmemelidir.", "Düzenin doğru olup olmadığına yada değiştirileceğine kafa yormanın hiçbir anlamı yok.", "Gerçek olan, çıkarlarımız ve bunların dile getirilmesi ise, buna kafa yoralm".

Bu felsefi görüşe sahip post-modernizmin, doğal olarak tarihsel gelişimi açıklamaları da temel bazı saplantıları, vakat teorileri içerir. Post-modernizmin tarih görüşünü daha iyi açıklayabilmek için ilkin ekonomik öğretilerine göz atmalıyız.

Post-modernizmin ekonomik görüşlerini esas olarak Daniel Bell formüle etmiştir. Bu görüşün temel aygıtını "bulduğumuz dönem, endüstri sonrası toplum" tezi oluşturuyor. Bu endüstri sonrası toplumun ayır edici

bazı özelliklerini de şöyle sıralıyor. "Yeni dönemde ekonomik gelişmenin itici gücü; üretici güçlerin gelişmesi değil, bilgi ve bilimsel gelişmelerdir." Tabi bu görüşü presü sıra diğer tezlerle tamamlanıyor. Bilimsel gelişmeleri, buluşları, bilginin çıkışı ve gelişimini maddi üretimden, yani üretici güçlerden ayıran bu ekonomik öğreti doğal olarak ardından "sınıfları, sınıf çatışmasını, sömürüyü" yok sayıyor. Öyle ya üretici güçlerin itici güç olmadığı, bilimin, bilginin gelişiminin üretici güçlerden ve gelişmesinden, maddi üretimden koparıldığı yerde sınıfları, sınıf çatışmasının bir anlamı olmuyor. Hatta ekonominin gelişmesinin itici gücü bu maddi üretimden, üretici güçlerden koparılmış, soyutlanmış, hafızsız olarak ele alınmış, bir kaç teknoloji, profesör kısaca entellektüellerin eline verilmiş bilim ve bilgi olursa, bu bilgi gelişimini engelleyecek her türlü şey gerici dir!

Gerçekteki çağımız, artık endüstri ötesi çağı mı? Gerçekteki ekonomik gelişmenin itici gücü artık üretici güçlerden, maddi üretimden kopuk, bilimsel buluşlar, bilim (nasıl bir bilim isel ve bilgi midir? Dolayısıyla günümüzün "en devrimci kesimi" artık bu bilimsel gelişmeleri bize sağlayan (!) entellektüeller mi? Sınıflar ne zaman ve nasıl kalktı? Sınıflar yoksa, sömürü yoksa, emperyalizm sona erdiyse peki yaşadığımız yoksulluğu, gelirler arası uçurumu, fabrikada, tarlada çalışanları, çalıştırılan yarı-emperyalistleri, birikmiş artı-değerin kendisi olan sermayeyi, dev tekelleri, tazi, rant, spekülasyonları, vurgunları ve bilimsel emperyalist kapitalizmi nasıl anlatacağız? Ve ad takacağız? Aynı yasayan ve düşünen fabrikadaki işçi ile Hilton'daki burjuvazi, aralarındaki uzlaşmaz çelişkiyi nasıl uzlaştıracacağız, nasıl uzlaştırdınız? Ne oldu da çiviyü ancak büyük patlamalara gebe bu çelişki yok oldu?

Milyarı geçen bir işçi kütlesi, milyarlarca emekçiyi yok sayan bir "kuram"ın bilimselliği ne olabilir? Aynı iki kupa ta olan burjuva ve işçi ayrıştırmaların, aynı çıkarlar peşinde koşmanın imkanı olabilir mi? Birisi işçiyi sömürmenin, kanna kar katmanın hesabını yaparken, buna göre düzenini kurarken, sömürülen, metalet içinde yaşayan fakat geleceğin sahibi olan, en devrimci, ilerici sınıf olan proletaryanın gerici, yoz, bilim dünyanı ve geleceği olmayan burjuvazi ile ortak yönleri yoktur.

Toplumsal yaşamın temeli, maddi malların üretimidir. Bu maddi malların üretimidir ki, sürekli toplumsal yaşama ileriye taşıması, huda maddi üretim etkiye bulunması ve maddi üretim bir öncekinden üst seviyede yeniden örgütlenmiştir. Gelişimin motoru budur. Ekonominin gelişmesinin temeli burasıdır.

Üretimi, sadece maddi malların, belli bazı metallerin üretimi olarak göremeyiz. Zira bu üretimin sürecidir ki, toplumsal ilişkileri, bilimsel buluşları, bilginin gelişmeyi ve insanı sürekli yeniden yaratır. Pek çok organ olmanın, simdiden farklı olan insanın fiziksel değişimi dahi bu maddi malların üretimi sürecinde gerçekleşmiştir. Örneğin; ilk insanları başarması yok iken (daha doğrusu şimdiki kadar çok daha farklı iken); üretim süreci içerisinde değişmiş ve gelişmiştir. Aynı durum vücut yapısının, beyin yapısının değişim sürecinde de görülebilir. İnsanın fiziksel yapısının değişmesinde, gelişmesinde dahi belirleyici olan bu geliştirilmiş yeniden maddi üretim, elbetteki diline, beyinine ve düşünce yapısının gelişmesine de yansımıştır. Dilin durumunu, düşünce yapısının gelişimini bu üretim sürecinden, üretici güçlerin değişimi ve gelişiminden ayrı ele almak ne kadar bilimsel olabilir? Yada tarihsel aşkışın post-modernistlerce çarpıtılması ne kadar tutarlı? Bu gelişim süreci ve faktörler artık bilimde bir teorem olmaktan öte kabul edilmiş, benimsenmiş bilimsel bir gerçekliktir. Bu tarihsel gelişimi yeniden tarihinin yada çarpıtmanın hiç bir bilimsel tutarlılığı yoktur. İnsanı yaratan, geliştiren emeğin ta kendisidir. Emek üretim araçlarını geliştirirken, üretim araçlarının bu gelişimi de insan oğlunu değiştirir ve geliştirirken, üretim daha verimli ve nitelikli emeği, peşisıra bir üst basamakta, gelişen yeni üretim araçlarını doğurur.

Peki bu süreç günümüzde değişmiş midir? Günümüzde bilgi, bilimsel buluşlar, bilim, düşünce bu üretim sürecinden soyutlanmış mıdır? Yani bilimsel buluşları yapan, bilimi, dolayısıyla ekonomiyi ve tabi insanlığı, toplumsal ilişkileri geliştiren bilgiyi tekelinde bu-

lunduran entellektüeller midir? Herhangi bir bilimsel buluş yapan, yeni düşünceler üreten bir bilim adamı, bunu nasıl yapar. Dünyadan soyutlanıp, laboratuvarına kapanarak mı, yoksun münkün olduğunca gelişmelerden haberdar olarak, maddi üretimin ürettiği yeni deneyim ve bilgiden yola çıkarak mı yapar? Daha somutlaştırarak bu sorumuzu; bilgisayar, nükleer enerji yada radyo, televizyon nasıl icat edildi? Madde ve atom keşfedilmeden bunların parçalanabilirliği, atomun parçalanabilirliği keşfedilmeden de nükleer enerji bulunamaz. Bunlar birbirini izleyen gelişmelerdir. Tüm bu birbirini izleyen bilimsel buluşlar, keşifler birbirine bağlı zincir halkaları gibidir. Bunları makineyi bulanlar işçilerdir. Bununla maddi üretimin doğduğu deneyim ve bilgi birikiminden hareketle başarılmışlardır. Deneyim ve bilgi birikimini, maddi üretimden, toplumsal pratikten soyutlayarak ele almak mümkün değildir. Toplumsal gelişmelerin açıklanmasında da aynı durum geçerlidir. İşçi ve burjuva sınıfı olmadan, bunlar arasındaki üretim ilişkisi olmadan, bunlar gözününde bulundurulmaz, meta ekonomisi, kapitalist toplum açıklanamaz.

İşçi sınıfı, köylülük ve geniş halk yığınlarından kopuk bir entellektüelin yapabileceği tek şey ucube teoremler ileri sürmektir. Yaşanan toplumsal pratiği incelemeyen, bunun deneyimlerinden öğrenmeyen bir entellektüel'in bilimselliği de kalmaz. Kaldı ki, toplumsal pratik, madde direkt olarak yansımış olsaydı, türlü yönleriyle değil de aynı kendisini koruyarak yansımıştı bilimde gerek kalmazdı.

Son olarak Mao'nun sözleriyle bu konuyu noktalayalım. "Evet, doğru fikirler nereden gelir? Bunlar gökten mi inerler? Hayır. Bunlar zihinde doğuştan mı vardır? Hayır. Bunlar toplumsal pratikten gelir ve yalnız ondan gelir. Bunlar, üç çeşit toplumsal pratikten gelirler; üretim için savaşım, sınıf savaşımı ve bilimsel deneme. İnsanın düşüncesini, toplumsal varlığı belirler..." ("Doğru Fikirler Nereden Gelir?" Teori ve Pratik Mayıs 1963 Mao Zedung).

Hedefe varmak için herşey mübahdır

Post-modernizmin en belirgin özelliği liberalizmi son derece keskin savurucusu olmasıdır. Güncel ekonomik politikalarını bir bütün olarak Friedman'ca (Monetarizm) modelde bulabiliriz. Yeni Liberalizm'de denilen bu ekonomik modelin uygulanış tarihi 70'li yıllara kadar dayanıyor. IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla tüm sömürge, yarı-sömürge ülkelerde de hayata geçirilen bu emperyalist sömürü paketi, çeşitli isimler almıştır. Özellikle yarı-sömürgelemler daha çok sömür kalınma paketi olarak davatılan bu sömürü politikalarının belirgin özelliklerini sıralamaya çalışacağız. Bu sayede Friedman'ca modeli ve tabi post-modernizmin güncel ekonomik politikalarında tanımış olacağız.

Yarı-sömürge ülkelerde daha çok "İhracata yönelik sanayileşme", "IMF Yapısal Uyum Programları" vb. isimlerle bilinen monetarizm en belirgin özelliği tabiki liberalizmdir.

Liberalizm, kısaca "birakınız geçsinler, bırakınız yapınlar" söylemleri özeltilebiliriz. Buna göre kapitalist kazançın önündeki her türlü engel kaldırılmalıdır. Mesela, sendikal örgütlülük, kapitalist kazancı azaltır. Bu nedenle kesinlikle, kendilerinden mümkün olduğunca az pazarlığa girebilecek, yani pazarlık gücü olmayan bir sendikal model öneriler için doğrusu esastan sendikaya karşıdır. Fakat bunu başaramasalar da hiç olmazsa gücünü azaltmanın teorisini yaparlar. Şu an üniversitelerde okutulan pek çok ders kitabında bu yönlü konular ağırlıklıdır. Ki pek çok gazetede bu yönlü düşünceleri ve propagandaları bulabiliriz.

Liberalizmin dayandığı felsefe, pragmatizm (faydacılık)tır. Buna göre "hedefe varmak için her yol mübahdır". Bireyciliğin zaha kalktığı bu felsefeye göre, "insanoğlu doğasından bireycidir. Her birey kendi çıkarları için çalışır. Herkes kendi çıkarları için çalışsın toplumun genel çıkarlarında korunmuş olur." Öyleyse "toplumun refahının ilerlemesini istiyorsak, bireyin çıkarlarını elde etmesi doğrudur. Bu nasıl olursa olsun, engellenmemelidir. Bireyin bu çıkarları için mücadelesi engellenirse, toplumun genel çıkarında zede lenir".

Bu felsefenin getirdiği ekonomik yapılandırmanın karakteri, doğal olarak vahşidir. Zira her birici, kendi çıkarları için çalışırken, diğer

bireylerin çıkarları ile çatışacaktır. Bu çatışmada kazanan doğal olarak güçlü olacaktır.

Post-modernizmin bu felsefi ve ekonomik tezlerinin yanısıra, bilimden sanata ve toplumsal örgütlenmeye kadar ileri sürdüğü fikirler var. Tabi bunların, felsefi ve ekonomik tezleriyle yakından ilişkisinin olması da doğaldır.

Söyleki; "sınıf yok, sömürü yok, emperyalizm yok" gibi safsatalar ileri süren bir "tez" varolan çelişkileri ve bu çelişkilerin pratikteki yansımalarını gizlemek yada en azından çarpıtmak zorundadır. Örneğin, sınıf çelişkisi sonucu doğan çarpırmaları anlatan sanat yada bilimsel eserler onlara göre iyi değildir. Post-modernistlerde en makul sanat, emperyalizmi yada sınıf çelişkilerini anlatan eserlerden ziyade, bunları gizleyen seldir. Sınıf çelişkilerinin yerini artık kültürel, dinsel, toplumsal ayrıntılar almıştır. O halde bunları iyilemek bu ayrıntılar sermayenin çıkarları için ele almak (globalleşmeyi gözönünde bulundurursak bu kültürel farklılığı emperyalizmin çıkarları için nasıl işlenebileceğini anlayabiliriz.) en doğru sanatsal yaklaşımdır. Tabi aynı sanatsal tarz, tarihi açıklamada da geçerli olmalıdır. "İnsanlık tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir" gerçeğini anlatan tüm sanat ve bilim eserleri bu tarzımızı aleji eder. Felsefelerindeki "dünya anlaşılmaz ve değiştirilemez" anlayışı, direkt sanatsal yaklaşımlarında yansır.

İleri sürdükleri "sivil toplum örgütlenmelerini" sınıf ve sömürü ve emperyalizmi inkar anlayışlarına paraleldir. Üretim ve üretim gücü temelindeki örgütlenmelere kesinlikle karşıdır. Örneğin sınıf temelli yada üretim üzerinden örgütlenmeler olan sendika kooperatif gibi örgütlere karşı oldukları gibi "parasız eğitim" diyen öğrenci yada "devlet desteği" diyen köylü örgütlenmeleri gibi örgütlenmelerde karşıdır. Çünkü bu tür taleplerle yola çıkan örgütlenmeler, "serbest girişimcilik" önünde engeldir. Öyle ya özel okullar, paralı okullar pek çok burjuva için iyi kar getirici yatırım alanlarıdır, maliyeti arttırmak işi bozar!

Bu tür örgütlenmeleri reddetken, "örgütlü toplum" diye propagandasını yaptıkları örgütlenmelerde, üretimden, sınıf mücadelesinden koparılmış "papaya sevenler derneği", "avolar kulübü", "iş adamları derneği", "cemevi", "haysseverler derneği", "hayvanseverler derneği", gibi demek ve kuruluşlardır. Post-modernistlerinize göre "örgütlü toplum" budur. Ve bu "sivil toplum örgütleri" arasındaki "toplumsal uzlaşma" bursi getirecektir. Akıllarınca burjuvaziyle, işçiyi aynı demek altında birarada tutabilecek ve papaya sevgisiyle uzlaşacaklar. Aynı durum "kadın derneklerinde" de geçerlidir. Bu sorunun emekçi kadınları elinde çözümlenebileceği gerçeği o birikliliği daha başından dağıtacaktır. Sorunları, üretim ve sınıf bakiş açısıyla bakmayan her örgütlenme köf, içi boş, burjuva özüdür.

Tüm bunlardan sonra bizim tavrımız ne olmalıdır? Herşeyden önce, özellikle liberal ekonomik ve toplumsal politikalar hakkında bilgisizliğimiz ciddi bir tehlikedir. Çünkü bugün yaşadığımız tüm gelişmeler (ekonomik, toplumsal, kültürel, sanat, bilimsel vb.) bu burjuva politikaların damgasını taşımaktadır. Çepeçevre bizi saran bu kapitalist ideolojiden etkilenmemekte imkansızdır. Geniş halk yığınlarında bu politikaların oldukça fazla etkisinde kalmaktadır. Gerek kendimizi ve gerekse geniş halk yığınlarını arındırmanın, sosyalist politikaları kavratmanın yolu; burjuvaziyi, düzenini ve ideolojisini iyi tanımayı gerektirir. Öte yandan post-modernizmin hakkında da genel bilgi eksikliğimiz var. Bu eksiklik doğal olarak post-modernizmi önemsememizi doğuruyor. İşte asil tehlike budur. Çünkü daha şimdiden geniş kitleler bu burjuva ideolojii tartışmakta ve özellikle gençlik kesiminde taraflar bulabilmektedir. Halkımız bu ideolojinin kapsamlı propagandasından etkilenirken, en ileri unsurları olan bizler bundan haberdar bile olmuyoruz. Oysa zaferin ilk ayağı, düşmanı iyi tanımdır. Düşmanı ve anlık strateji ve taktiklerini, davranış tarzını tanıy, bilirse kendimizi tanıyır olunuz. Düşmanı ayrıntılı tanımayan kişi (yada parti) istediği kadar nitel güce sahip olsun yenilgiye mahkumdur. Bunun tersi olarak, düşmanı tanımayan kişi, nitel olarak zayıf olsada, zafere kazanabilir, kazanır ■

YÖNELELİM

Muzaffer ORUÇOĞLU

Roman

Hala kalın romanlar çıkıyor dünyada. Bu bana, Stendhal'ın, "zamanın olmadığı için sana uzun yazıyorum," sözünü anımsatıyor. Romanlara haksızlık ettiğimi sanmayın. Bir yığın yazar, insanları hala bilinen tarzda konuşuyor. Derinlik, değişim gücünden yoksun, beylik, uyutucu. Tek tek cümleler ve bir bütün olarak diyalog, bağıra bağıra ilan ediyor gereksizliğini. Bu diyaloglarda, hergün yaşadığımız basit gerçeği, bir kez daha yaşamış oluyoruz. Karakter ve doğa tasvirleri de aynı durumdadır. Okuyucuyu yenden yere vuran, uçurumdan düşüren, afallatan bir durum söz konusu değildir. Amacımız kuşkusuz, okuyucuyu, yarattığımız sanatsal gerçekliğe çekmek, ona o gerçekliği okurken yaşatmaktır. Bunu yaparken insanın iç çelişkilerini köntlelemiyoruz, ona yeni çelişkiler yüklemiyoruz, onun farkında olmadığı uyuyan çelişkilerini, onun başına bela etmiyoruz. Hal böyle olunca insan ruhen ve fiziken harekete geçmiyor. Şaşaal, yıkıntı bir suratla romanı kapatarak eşiniyor. Romanı bitirme mutluluğunun dışında, dişe dokunur bir yaşam belirtisinin olmayışı demektir bu.

Yaşanılan basit gerçeğe bağlılık tehlikelidir. Kalem kazma gibi kullanıp, gerçeğin dibinde yatan, görünmeyen çeliş-

kilerini açığa çıkarmak, sanatı bunların tayin edici ateşiyle yaratmak. Mesele budur. "Sanatçı eserini gerçeğe benzetmekten çok, benzetmemeye çalışır," der Malraux. Adam, kalemini ya da fırçasını, seferber edilmiş tüm bir yaratıcı yeteneğin, ruh ve kafa zenginliğinin desteğinden yoksun bırakıyor. Çıka çıka ortaya ne çıkıyor? Çöl çıkıyor. Deryayı yazarken kendi iç deryalarını harekete geçirmiyorlar. Hatta bu bir yana, "o mahaller ki derya içredir, deryayı bilmiyorlar," ama deryayı yazmaya kalkışıyorlar. Bu kervanın dışında tutmuyorum kendimi.

"Çiçek buram buram kokuyordu, toprak tütiyordu, ırmak köpürüyordu, boğa böğürüyordu, o şöyle diyordu, bu böyle bağırıyordu" yu, yani bu dörtüzdü, altyüzü sayılsak, basit yüzeysel uydurmalar silsilesini, insanlık daha kaç yüzyıl okuyacak kestiremiyorum. Tek bir cümlesi dahi gereksiz olmayan, derya derinliğinde, kaç roman var yüzünüzde? Basit, beylik, yüzeysel anlatan ama anlattığı olaylarla insanlığı etkileyen çok yazar var dünyada. Hem derin, hem de, akıllara durgunluk verecek dercedede yalın olanların sayısı azdır. Yeni düşüncelere ve yeni hayallerle ebelik eden imgelerle dokunmuş, uzun soluklu, kaliteli romanlar klasikleşti. Ama zaman, klasikleri de silkelemeye

devam ediyor.

Romanın, her türlü yeni biçime açık olması gerekiyor. Ortaya çıkan her romanın, yeni bir biçim ve yeni bir öze gülünmemesi gerekiyor. Tıkanmış bazı ünlülerin, "Şeyhül Muharrirler'in, kendilerini tekrarlamaktan kurtulmak amacıyla, okuyucunun güvenini kötüye kullanarak, dikkatini dumura uğratarak yaptıkları kuru biçim denemeleri ya da kandirmacalarıyla dolup taşıyor dünya piyasası. Felsefeden edebiyata iltica eden bu "Zenon kanıtı" nı eleştirmenler açığa çıkarıyorlar pek. İş, zamanın şaşmaz eleştirisine kapılıyor. Boku büyüğün, marifetindeki kokuyu zaman açığa vuruyor.

Biçimde ve öзде ortaya çıkan, kapımızcı çalan yeniliklere karşı açık olduğumuzu söyleyemeyiz. Devrimci edebiyat bu konuda tutucudur. Yeni biçimin kötü bir tarzda kullanımına karşı duyduğu tepkiyle cezalandırıyor yeni biçimi. Soyutlamada yoğunlaşmaktan korkuyor. Kitleler tarafından anlaşılmasına nedeniyele tabi. Soyutlamada devrimci ve cesur olmak, bununla birlikte yalınlığı, soyutlamanın iklimine uygun yeni bir biçimle konuşarak, kitlelerce anlaşılacak, pekala mümkündür. Yenilikleri kuşanmak ve inkarsız olan şeyleri anlatmak. Gerçek devrimci sanat budur. İmkansız olan şeyleri anlattığında, okuyucuda gerçeklik duygusu yaratamaz mısın? Yarattırın. Yeter ki cesur ol, kendine karşı devrim yap.

İnsanın değiştirilmesinde, yeniden yaratılmasında çok etkin bir araçtır roman. Kalemle diken ekmektir. Dikeninden gül filizlenen ekindir roman. Hızlı ulaşım ve iletişim. Hızlı üretim, hızlı tüketim. Hi-

zlin, çılgınlığı sevdiği bir çağ. Ki roman, hızlı ve zevkli tüketilen bir nesne değil. Roman, okuyucusunun yarısını yitirdi. Roman, hızla tüketilmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor. Toplumsal şartların ve insan karakterinin değişim serüvenine ayrıntılı bir tarzda kim tanıklık edecek? İnsanı ütopyalarla kim besleyecek? İnsanın yarattığı en kapsamlı edebi ateş sönmüyor mu? Romanın yarattığı kahramanlar, müdahale kudretlerini mi yitiriyorlar? Yer, zaman, olay ve karakter kavramından ayrılmış, başka bir alana geçerek, ömrünü uzatma şansını mı deniyor yoksa roman?

Milattan sonra, 1.y. yılda, öğrenci ödevlerinden ya da Miletos masallarından doğan roman, ortaçağın başlarında ölmüş, ölüsü gömülmüştü bile. XII.y. yılda nastı olduysa dirdi. Ortaçağı yaşarken, kefenini hiçbir zaman çıkarmadı sırtından. Burjuvazinin gelişmesine bağlı olarak, Gargantua ve Don Kişot'la, atılma geçti. Günümüze kadar bir gelişme seyriz izledi. Ve tıkanı. Önümüzdeki yüz yıllar içinde, hiç belli olmaz, ikinci bir ölüm ve dirim serüvenine girebilir. İnsanlık yeni Balzac'lara tanık olabilir.

Romanın, devrevi değil, gerçek ölümü, okuma zevkinin, hayalin ve ütopyanın ölümüne bağlıdır. Bilim, kendisini kuşkırtan, cesaretlendiren, özendirilen bu ak sakallı kahinin ölümünü hazırlayacak kadar aptal olabilir mi? İnsanlığın, koyun kermesi gibi kat kat kalın romanlara, kalın düşündüğü müddetçe ihtiyacı olacaktır. Yeter ki, kesilip kurutulmak için kömenden güneşe çıkanlar taze kermeler gibi kokmasın bu romanlar ■

Partizan Tanya

Çiğlik çılgınlığı çıkıyorlar sahneye oyuncular. Oyunu izlerken insan kendini bir anda ikinci Dünya Savaşı ve Bursa Cezaevi'nde hissediyor. Biri, İkinci Dünya Savaşı'nda sosyalist anayudur. Hitler faşizmine karşı savaşırken esir düşmüş bir partizan olan Tanya, diğeri ise, kendi yurdunu en az Tanya kadar seven ve en az Tanya kadar özgürlük aşığı olan bir şair; Nazım Hikmet. Ama oyunun oynandığı yer ne Moskova önleri ve ne de Bursa Cezaevi. Yer: Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi Tiyatro Salonu ve sahnedeki Babil Halk Sahnesi oyuncular. Hepsi amatör ve genç bir kadrodan oluşuyorlar. Oyuna kendi duygularını, sevinçlerini, hüznelerini de katmışlar. Oyunun ritmik temposu içinde ve rolleri gereği sağa-sola koşuşturularken, sanki kendi ülkelerindeki zulme karşı başkaldırmış ve aşağılık olan herşeye karşı isyan eden insanlarımızın, bir bir faşist diktatörlük tarafından kaçırılıp gözaltında kaybedilenlerin haykırışı ve çığlığı gibi yankılanıyor vesleri salonda.

Çiğlikler bitmiyor. Zülmün ve acının bütün tonları, oyuncuların şı sözlerinde kendini ifade ediyor: "Ormanlarımız, tarlalarımız yakıldı. /Toprağımız kan ve göz yaşıyla yoğruldu. /İnançımız ve yurt sevgimiz için milyonlar geride.../Açlıktan ölümler arttı. /Hayvanlarımızı el konuldu. /Savaşa... savaşa.../Onurumuzu korumaya...savaşa.../Partizanın yanında savaşa...özgürlüğe... geleceğe...savaşa..." Oyunda, insan bunları kendi ülkesinde yeniden ve hemde salonda yaşamayı korkunc. Evet anlatılan 2. Dünya Savaşı yılları değil, hemen biraz ilerimizde, dışarda yaşayan insanlarımızın yaşamları.

İnsan oyunu izlerken, Tanya, Bursa Cezaevi'nde şair Nazım Hikmet'in duvarında asılı duran badem gözlü ve saçları kısa kesilmiş birisi olarak görmüyor. İçimizden biri: Yaşamımızın bir parçası, ölümün ve acının çelikleşmiş simgesi. Direnişin, direncin, özgürlüğün ve karşı durmanın adı oluyor, Tanya. Bizde de Tanya'nın yaşanında kızlarımız, oğullarımız ve canlarımız zulmün çarkında par-

ça parça ezilip yok edilirken, "söylemem, bilmiyorum, hayır" diyen sesler yükseliyor.

Tanya, bir oyun değildir. Tanya yaşamın yeniden sorgulanmasıdır. Estetiğin, şiirselliğin doyumunda, yaşamın yeniden örgütlenmesi için, Tanya bir simgedir. Çünkü Nazım Hikmet'in Bursa Cezaevi'nde Hitler faşizmine karşı verdiği kahramanca mücadelesinin bir örneğini oluşturmuş Tanya şiiri, Babil Halk Sahnesi tarafından bugünkü yaşamla birleştirilerek çağdaşlaştırılmıştır.

"Moskova'dandı. / Gençti, partizandı. /sevdi, anladı, inandı /ve geçti harekete." Oyunda Tanya, Moskova önlerinde değil sadece, zulmün kol gezdiği her yerde inanan, seven, harekete geçenlerin ta kendisidir.

Yakalanması, sorgulanması ve ipe götürülmesi, bizi alıp 1972'lere, Denizlere götürüyor. 12 Mart ve 12 Eylül'ün acımasızlığına, işkenceye katledilen genç insanlarımızı götürüyor. Durmadan dönen ve döndükçe bizden bir parça koparıp götürün acının durması için, direnişin ve inancın ne olduğunu gösteriyor, Tanya.

Tanya oyununu izlerken, insan, dört kula ve yedi iklimi geziyor. Gerçek adı ZO'ydü, ama düşmana adım Tanya'dır diyen ses, içimizde bir çığlık gibidir. Derinden sarsan ve kendine getiren bir çığlık. "Bursa Cezaevi'nde karşımda resmin" diyen şiirin dizeleri salonda yankılanırken, Buca ve Umraniye Cezaevleri'nde faşizmin oynadığı çirkin oyun, gelip gözlerimizin önünde canlanıyor. Sahnenin ortasında sarkan iklimlerin ucunda biraz sonra sallanacak olan Sovyet Tanya değil, kimbilir dünyanın hangi köşesinde zulme baş kaldırdığı için sallanan bir halk çocuğu geliyor aklımıza.

Tanya deyip geçmeyin. Tanya: Afrika'da güneşten kavranan toprağın çocukları. Gün doğumunda kara elleriyle davula vurup, şafağı müjdeleyen bir deri, bir kemik kalmış kara Afrika çocuklarının yeni ismidir. Beyaz ölümün, ırk ayrımcılığının ortadan kaldırılması için mücadele eden adıdır. Kendi ülkesinde köle yaşayanların çığlığıdır kara Afrika'da Tanya!

Tanya Asya'da çekik gözlü insanın gün doğumuna merhaba diyen ve çocuk yaş-

ta kızlarını beyaz kadın tüccarlarına karşı direnenlerin yeni adidir. Latin Amerika'da, ABD emperyalizminin arka bahçesinde, özgürlükleri prangaya vurulmuşların, şafakta beyaz gelinlikleriyle kaçınıp Amazon nehrine atılan genç gelinlerin adıdır.

Tanya, kangurular ülkesi Avustralya kıtasında "kıtada insan yok" diyen İngiliz sömürgeciliğine karşı acının, horlanmışlığın ve zulmün karşısında güneşe yürüyenlerin adıdır. Sömürgeciliğin zavallılığını, yüreklerinin çelik potasında lanetlemlerinin kendisidir Tanya.

Tanya, Ortadoğu halkları için, umudun kendisidir. Kültürler mozağinin, Tanrılar diyarının ikilyüzlülüğüne meydan okuyanların yaşam sevincidir.

Tanya, Anadolu'nun Haran'ında doğup, batının çelik tarlalarında irgatlık yapanların ve sofralarına kan doğratanların ezgisini değiştirecek olanın ilk adıdır. Uyarılıklar beşiği, zulmün kol gezdiği, halkların yok sayıldığı bir yerde, silkinip yeniden ayağa kalkanların, kendi çocuklarına verdiği isimdir Tanya.

Tanya, ülkemizin dağlarında genç partizan kızlarının yeni adıdır. Güneşin sofrasında yoldaşlarıyla bağdaş kuran,

yarının müjdeleyicisi olan yeni yaşamın umududur Tanya.

Tanya, Peru'nun And dağlarında, Muzurlarda, Kaçkarlarda ve Toroslarda çirkinliğin, zulmün, sömürünün ve aşağılık olan her şeyin düşmanıdır. Bugün, dünyanın dört bir yanında kendi kurtuluşları için savaşan, yeni neslin adıdır Tanya.

Tanya oyununu anlamak için ve zulmün acımasızlığını kendi iliklerinde hissedip ileri atılmak isteyen her insanın, izlemesi gereken tarihi bir derstir.

Yüz Çiçek Açsın Tiyatro Topluluğu Babil Halk Sahnesi, Tanya'yı oynamaya devam ediyor ■

YÇKM ETKİNLİKLERİ

3 OCAK 1996, Çarşamba saat 19.00

Film.....Düşman (Yılmaz GÜNEY)

6 OCAK 1996, Cumartesi saat 15.00

Tiyatro....."Sel"

(Yapı Sanat Evi Köşe Başı Tiyatrosu)

7 OCAK 1996, Pazar saat 14.00

Dinleti.....Grup Koma Çiya

10 OCAK 1996, Çarşamba saat 19.00

Film..... "Misisipi Yanıyor"

13 OCAK 1996, Cumartesi saat 15.00

Dinleti.....Yenigün Müzik

Topluluğu

14 OCAK 1996, Pazar saat 14.00

Dinletl.....Serora Nat (Kürt Rock Müzik Topluluğu)

YÜZ ÇİÇEK AÇSIN KÜLTÜR MERKEZİ
Mahmut Şevket Paşa Mh. Mithat Paşa Cad. No:3/1
Okmeydanı/İstanbul
(Not: Anadolu Düşün Salonu Bilişimindeki İş Hanı)
Telfax (0212) 256 74 68 - 256 50 99

“Yeni Bir Heyula Kol Geziyor”

Simdi Değil Yarın Mutlaka...

Yerküremizde kapitalizmin propagandistlerini şaşkına çeviren olaylar yaşanıyor. Daha bir kaç yıl öncesine kadar, sözde de olsa sosyalist oldukları iddia edilen ülkelerin maskelerini sıyrıp gerçek yüzlerini teşhir etmesiyle, kalemlerini daha da bir parlatıp, gelmiş geçmiş en iyi toplum

kısa sürmüştür. Çünkü, doğruları anlatan gerçek öğretmen, burjuva sofrasında beslenen entellektüeller değil, yaşamın kendisidir.

Yerküremizde neler yaşanıyor ve bu yaşananlar dünya halklarına ne anlatıyor?

Bugün dünyaya egemen olan tek bir

düregelmiş ve bu dönemde kendine bağlı kukla devletçikler kurdurtmuştur.

Elbette bu politikaları uzun süre böyle rahat sürdürmesi beklenmezdi, ki bu toplumsal yasalara aykırı bir durum teşkil ederdi. Tarih defalarca göstermiştir ki zulüm, başkaldırı tohumlarında eker.

Sömürge ülkeler adeta kaynayan ka-

ABD'DE YAŞANAN KRİZ

ABD tarihinde ilk kez, bir başkan kongrenin hazırladığı bütçe tasarruflarını iki kez üst üste veto etmiş ve bundan dolayı kongre ile başkanlık sarayı arasında ciddi siyasi kriz yaşanmaktadır. Bu olayın burjuva medyasında ara başlık halinde geçiştirilmesi önemsiz olmasından değil, emperyalist efendinin birlikçilerine verdiği talimatların gereğidir.

ABD, Vietnam savaşından sonra en ağır ekonomik ve dolayısı ile siyasi bunalımını yaşamaktadır. İşsizlik görülmüş düzeylerde artış göstermiştir. Pek çok şirket iflas riskiyle karşı karşıya. ABD emperyalistlerini bu krizden sömürge ve yarı sömürgelerde elde ettikleri kar da kurtaramamış olacak ki, doğala gereği kendi halkına yönelmişlerdir. Bir kongrenin hazırladığı bütçede açık açılmaktadır.

Keza sağlık, eğitim vb. hizmetlere ayrılan ödeneklere %10 dolayında kısıtlama, çalışan kesimden alınan vergilere %5 oranında artış ve silahlanmaya ayrılan payın %10 artışı öngörülmüştür.

ABD başkanı bu bütçeyi sosyal patlamalara yol açacağı endişesi ile veto etmiş, kongrenin bu amaçla yeniden denendiği ikinci bütçeyi de aynı gerekçelerle bir kez daha veto etmiştir. Ancak bu vetoların ABD halkının tepkisini bırakmaz. ABD halkını düşürmek için olduğu bir başka gerçektir, ki sonuçta ABD başkanı daha fazla sömürme planına göz hazırlanmış, bu bütçenin onaylanması şansı düşüncülemez. Yakın zamanda ABD halkını, Fransa'da olduğu gibi sokaklar bekliyor demek kahinlik olmaz gerek.

RUSYA'DAKİ SON SEÇİMLER:

Daha dört yıl önce kapitalizmün dâcemi mimarlarını iktidardan alıp usta mimarları iktidara getiren Rus halkı 17 Aralık seçimlerinde, pişman olmucaasına eski efendilerini yeniden parlamentoya soktu. Rus halkına gözkaşırtıcı paket içinde sunulan batı demokrasisi, özelleştirme ve liberalizmin büyüdüğü bu paketin açılması ile birlikte ortada dört yıl gibi kısa bir sürede adeta yok olmuş gibi. Hertürlü medyatik araçlar dâma uğratılan ve uyuşan beyinler yavaş denenen öğretmen yeniden uyardı.

Sosyalizmin onuru ile tanışık Rus halkı, hiç te alışık olmadığı yeni değerlerle tanıştı. Geçen sürede nelerle mi tanıştı?

İşsizlik, açlık, fuhuş, hırsızlık, mafya işte gözkaşırtıcı paketten çıkanlar. Hepsi sadece bunlar da değil kuşkusuz bir avuç Rus burjuvazisi ile yüz milyonlarca Rus halkı arasında oluşan uçsuz bucaksız uçurum. Mağazalarda müştahisi adeta önceden belirlenmiş, bu yüzden de yüz milyonlarca insan için bir müze konumunda olan süpermarketler çocuklarını Özbekistan'da, Gürcistan'da, Çeçenistan'da patlayan bombalar arasında arayan yüzbinlerce Rus anası ve sokakları arşınlayan binlerce evi olmayan çocuk.

Ülkemiz halkları yüzyıllardır Rus halkının bu yeni tanıdıkları ile iç içe yaşadığı halde, neden Rus halkından daha fazla barışık? Kuşkusuz coğrafi, kültür, siyasal, dinsel farklılıkların sonuçları olarak pek çok neden sayılabilir. Ancak hiç kuşku yok ki en önemlisi Rus halkının insanlığın en güzel özlemlerinin verdiği sosyalist sistemi yaşamış olma-

Emperyalist efendilerine hizmet eden burjuva toplumbilimciler ve aydınlar varsın dünya halklarına YDD'nin propagandasını yapadursunlar. Varsın sınıf savaşmalarının bittiğini söylesinler. Ve hatta varsın “vahşi kapitalizm evcilleşti” diyerek, “evcilleşen” bu kapitalizme post-kapitalizm, post-modernizm diye adlar bulsunlar... Avrupa'yı sarsan olaylar, Rusya'daki seçimler, ABD'deki bütçe krizi, dünya halklarına çok şeyler anlatıyor. Proletaryanın gücünü ve gücündeki erdemi anlatıyor. Yerküremizin dört bir yanında süren ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin emperyalizmi nasıl krize boğduğunu anlatıyor. Kapitalizmin vahşiliğini, post-kapitalizm hırkasında gizleyemediğini ve onun insan kaniyla beslenen vahşi bir yaratık olduğunu anlatıyor. İşte bu yüzden dünyanın her tarafında halklar ayaklanıyor.

Fransa, işçi ve öğrenci eylemleriyle sarsıldı.

modelinin kapitalizm olduğunu savlayan bu kalemler, kaskatı bir sessizliğe gömülmüş vaziyettedir. Keza öylesine başdöndürücü olaylar yaşanmakta ki, burjuva toplumbilimcilerin o yere göge sığdıramadıkları “Yeni” buluşları olan “Yeni Dünya Düzeni”nin renkli balonu, içindeki barbarlığa daha fazla dayanamayıp patladı.

İnsan hakları, demokrasi, globalleşme renkleri ile boyanan bu balon neden ve nasıl patladı?

Herşeyden önce şu akıldan çıkarılmamalı ki; herhangi bir toplumsal üretimi uzun süre devam ettiren, sisteme atfedilen güzel sözler değil, insanlığın özlemlerinin bu sistem zemininde filizlenip, çiçek verip vermemesiyle ilintilidir. İşte bu gerçektir ki, emperyalist burjuvazinin tüm teknolojik imkanları kullanarak “Yeni Dünya Düzeni” diye atfedilen ve halkların beyinlerine adeta kazılarak sokulmaya çalışılan parlak sözlerin hüküm

sistem vardır. Emperyalist sistem. Oyleyse yerküremizde yaşanan sorunlar bu sistemden bağımsız düşünülebilir mi? Kuşkusuz ki hayır. Yani yaşanan sorunlara ilişkin bir sorumlu arayacak isek, bu sorumlu emperyalizmin ta kendisidir.

Tüm ülkelerde yaşanan açlık, işsizlik, sefalet, baskı, zulüm, çevre sorunları vs.; evet tüm bu olguların tek bir nedeni var, emperyalizm. Bundan dolayıdır ki emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişki baş çelişkidir.

Sözde sosyalist ülkelerin gerçek yüzlerini açığa çıkarmalarıyla moral bulan emperyalizm, bu morale dayanarak dünya halkları üzerindeki mevcut sömürsünü daha da fütursuzlaştırarak sürdürmektedir. Uzun süre fiili açık işgallere girişmeyen emperyalizm, son bir kaç yıldır bir yandan “barış” adı altında açık işgallere girişirken, bir yandan da bölgesel savaşlara neden olan politikasını sür-

zan görünümünü arz etmektedir. Bu ülkelerin emperyalist işbirlikçilerine karşı ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşları doruğa yükselmektedir.

Bir zamanlar şu veya bu şekilde sosyalist sistemle tanışmış halklar, bugün emperyalizmin “Yeni Dünya Düzeni” diye onlara dikte ettiği sistemin neme-nem birşey olduğunu görmüşlerdir. Doğu Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde en son yapılan seçimlerde sözde de olsa sosyalist ve komünist olan partilerin tercih edilmesi emperyalistleri bir hayli tedirgin etmektedir. Bunları uzun uzun anlatmak yerine, bizce önemli olan üç olgu üzerinde durmak istiyoruz.

Bunlardan birincisi; ABD'de yaşanan son siyasi kaos; ikincisi; Rusya'daki parlamento seçimleri; üçüncüsü; Fransa'da yaşanan son olaylar ve buna bağlı olarak Avrupalı emperyalistlerin kaygıları...

ridir.

Bugün için sosyalizmi en fazla Rus emekçileri özlemektedirler. Çünkü onlar, sosyalist sistemin erdemine bizzat tanıklık ettiler ve insanlık onurunun nasırlı boy verip büyüdüğünü gördüler. Bundan dolayıdır ki, 17 Aralık seçim sonuçları her ne kadar emperyalistlerce "sürpriz" olarak değerlendirilse de, bu tarihin ileri doğru giden doğal akışı olarak değerlendirilmelidir.

Kuşkusuz bu seçim sonuçları Rusya'ya sosyalizmi getirmede ve hatta seçimleri kazanan parti sadece sözde komünist partisidir. Böyle bile olsa bu durumu, Rusya'da yeni bir Ekim Devrimi yaratacak potansiyelin kanıtı olarak göstermek mümkündür.

OLAĞANÜSTÜ OLAYLARIN YAŞANDIĞI BİR BAŞKA EMPERYALİST GÜÇ OLAN FRANSA:

Gerçekte tüm Avrupa emperyalistlerini tedirgin eden sahneler yaşanmaktadır Fransa'da. Milyonlarca Fransız grevlerle, boykotlarla, iş yavaşlatmalarla Fransız hükümetine ve dolayısıyla Fransız emperyalistlerine meydan okurcasına sokaklardadır. Bir ay aşkın bir süredir devam edegelen eylemler, her geçen gün daha bir ivme kazanarak genişlemektedir. Pek çok siyaset bilimi ve toplumbilim uzmanı, Fransa sokaklarında yaşananları 68 gençlik eylemlerini kat kat aşan eylemler olarak değerlendirmektedir. Bunun sadece eyleme katılım sayısı olarak değil, eylemlerin radikal yönü itibarı ile de böyle olduğu kabul edilmektedir.

Fransa'yı bu olguların eşliğine hangi olaylar getirdi?

Bir emperyalist ülkenin iç krizi, sadece o ülkenin sınırları dahilinde gelişen olaylarla ilintili değildir. Aynı zamanda sömürge ve yarı sömürge topraklarında yaşanan olaylar ve olgular da bu krizin bir yanını ve hatta en önemli yanını oluşturmaktadır. Bu bağlamda, Fransa'nın sömürgeleri yada yarı sömürgelerinde en çok göze çarpan Cezayir'dir.

Bilindiği gibi çok değil beş yıl öncesine kadar Cezayir, Fransız emperyalistleri için ikinci bir yurt konumundaydı adeta. Her ne kadar II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında, Cezayir halkının kahramanca verdiği ulusal kurtuluş hareketi ile Fransa'nın sömürgesi olmaktan kurtulsa da, daha sonra gelen yöneticiler Fransız işbirlikçisi olmaktan kendini kurtaramamış ve Cezayir 65'lerden sonra yeniden Fransa'nın adeta sömürge si konumuna düşürülmüştür.

Denilebilir ki bugün, Cezayir'de yeniden ulusal kurtuluş mücadelesi verilmektedir. Mücadelenin eriştiği boyut öylesine ilerlemiştir ki, tüm Fransız yatırımları düğümlenmiş, üstüne üstlük emperyalist Fransa, işbirlikçilerini ayakta tutmak için her yıl milyonlarca dolar harcamaktadır.

Yine Ruanda'daki karışıklıkların Fransa'ya yüklediği askeri harcamalar, Fransız emperyalistlerinin bir başka çıkmazı olmuştur.

Kuşkusuz bu iki ülkedeki ekonomik ve siyasi istikrarsızlığın, Fransa'ya yansımaları mümkün değildi. Bunlara bağlı olarak Chirac-Juppe ikilisinin yeniden başlattıkları nükleer denemeler de Fransa'ya oldukça ağır ekonomik külfetler yüklemiştir. Tüm bunların sonucu olarak stagflasyon (ekonomik durgunluk) yaşanmaması mümkün değildi. Bu durum II. Emperyalist Paylaşım Savaşından sonra ki en yüksek işsizlik oranına (%15) ve beraberinde %10'lara varan bütçe açığına yol açtı.

Avrupa Birliğine üye ülkeler, 1999 yılının sonunda Maastricht Antlaşması gereği tek partili sistemine geçmeyi planlamışlardır. Ancak bu bazı koşullara bağ-

lanmıştır. Örneğin, her ülkenin bütçe açığının Gayrisafi Milli Hasılasının yüzde 3'ünün altında olmasını zorunlu kılmaktadır.

İşte sırf bu zorunluluk bile, Chirac ve A. Juppe ikilisinin ortak hazırladığı ve Juppe Planı olarak anılan planın yürürlüğe girmesi için yeterli nedendi. Plan, öz itibarı ile çalışanlardan alınan verginin yükseltilmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, eğitim, sağlık vb. kamu hizmetlerine ayrılan ödeneklerden kısıntıya gidilmesi ve kamudan işçi çıkartılmasıdır.

68'lerden sonraki sessizlik bu planın yürürlüğe sokulmak istenmesi ile bozuldu Fransa'da.

Önce üniversite öğrencileri hükümetin bütçeden eğitime ayrılan payı kısmasına karşı çıkarak sokaklara taşınmış, polislerle çatışmış. Juppe geri adım atarak kesintiyi kaldırdı. Ancak ok bir kez yaya çıkıştı. İşçilerin, memurların ve diğer çalışanların öfkeleri ile birleşti öğrenciler ve sayıları milyonları bulan eylemciler sokakları taşırdı. Zaman zaman polislerle dışa dış, göze göz çatıştılar.

Fransa Başbakanı Juppe, adeta Tansu Çiller taktiği uygulayarak grevleri kıracağını ve eylemi sona erdireceğini sandı. Bu iş için önce eyleme katılan kamu çalışanlarını Fransız halkına ilanlarla şikayet etme gibi bir faaliyete girişti. Juppe'nin bu faaliyeti Fransız halkında ters tepki yarattı ve tüm emekçiler, eylemci kamu çalışanlarına ve işçilere destek verdi.

Bunun üzerine çığına dönen Chirac-Juppe ikilisi, protestocuların eylemini kırmak için polise saldırı emrini verdi. Çıkan çatışmalar sırasında işçilerin polise karşı kararlı bir şekilde tavır alışı, Fransız emperyalistlerini tam bir handikap içerisinde sokmuştur.

Bu olaylar her ne kadar Fransa sınırları içerisinde cereyan ediyor olsa da, Avrupa'nın diğer emperyalistlerini kara kara düşündürmektedir. Keza her emperyalist ülkenin bir Juppe Planı vardı. Fransa, yaşadığı siyasal-ekonomik krizden kurtulmak için daha erken davranmak zorundaydı. Sonuç, diğer emperyalistler açısından hiç te iç açıcı değildir. Daha Fransa'daki olaylar sıcaklığını korurken, Belçika'da başlayan hava yolları işçilerinin grevi sıcak çatışmalara yol açmıştır. Yakın zamanda da tüm Avrupa emperyalist devletlerini bu gibi olayların sarsacağını söylemek bir yanlış olmasa gerek. Keza AB, AGİK vb. kurumlar etrafında birlikler kuran Avrupa emperyalistleri, benzer politikaları uygulamak durumundadırlar.

Burjuva toplumbilimciler, tüm bu olaylar karşısında adeta şaşkına dönmüşlerdir. Genel kanının aksine, bugün

siyasi ve ekonomik krizlerin sadece sömürge ve yarı sömürgelere özgü olmadığı gerçeği ile karşı karşıyadırlar.

Emperyalist ülkelere serbest rekabetçi kapitalizm döneminin mirası olarak kalan bazı burjuva demokratik haklar (ki bunlar sadece kırıntılardır) tümüyle rafa kaldırılmış, hükümetler faşizan uygulamalara geçmişlerdir.

Bugün Fransa'da yaşayan Cezayir asıllı Fransızlar, bu faşizan uygulamalardan nasibini almaktadır. Daha birkaç ay önce, bunun en somut örneği olarak bir Cezayir asıllı genç, Paris yakınlarındaki bir tren istasyonunda yüzlerce kişinin gözü önünde polisin yargısız infazına kurban gitmiştir. Yine polisin öğrencilere ve emekçilere vahşice saldırısı, bu faşizan uygulamaların en çarpıcı görünümleridir.

İşte bu görünümler, "Yeni Dünya Düzeni" denilen renkli balonun içinden çıkmışlardır. Bundan dolayıdır ki, emperyalist ülke halkları kendilerine sunulan şekerin içindeki zehirin farkındadırlar.

Bugün istisnasız tüm emperyalist / kapitalist ülkeler ciddi sorunlarla karşı karşıyadır. Bu sorunlar ciddi anlamda siyasal-ekonomik krizleri doğurmaktadır. Daha bir kaç yıl önce moral depolayan emperyalistler, bugün yoğun demoralizasyon yaşamaktadırlar.

Denilebilir ki emperyalistlerin "Yeni Dünya Düzeni" adı altında kendilerini yeniden pazarladıkları reklam kampanyalarının sonu gelmiştir. Bugün emperyalist ülkelerde, onlarca yıllık sessizliğini bozan proletarya, şimdilik, kuşkusuz ki mevcut kazanımlarını koruma çıkışındadır. Yarın bununla yetinmeyip, kendisi için sınıf olma bilinciyle geleceğini inşa etmek için daha geniş siyasal eylemlilikleri yaratmayacağını kim söyleyebilir?

Emperyalist-kapitalist ülkelerdeki kaos, tek başına hükümetlerin beceriksizliğine bağlanabilir mi? Hayır. Keza bu politikalar, niyetler üzerine değil emperyalizmin zorunlu yasaları üzerine kurulmuştur. Bundan dolayı, bu sorunları bir hükümet sorunu gibi algılamak, bilimsel olmayan bir yaklaşımdır.

Dünya çapında ivme kazanan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri, emperyalizme ağır darbeler vurmaktadır. Cezayir'deki işbirlikçi yönetime karşı mücadele eden FIS (İstami Selamet Cephesi)nin eylemleri Fransa'nın bu ülkedeki yatırımlarına önemli darbeler indirmiş ve bundan sonra yapacağı yatırımları da boşa çıkarmıştır. Bugün Fransız emperyalistlerinin yaşadıkları kaos, Cezayir'deki anti-emperyalist muhalefetten bağımsız düşünmek yanlış olacaktır. Yine emperyalistlerin meta ihracındaki tikanlıklar, oralarda yaşanan krizin bir başka nedenidir. Sömürge ve yarı sömürge toplumları adeta tüketim toplum-

larına dönüştürülmüş olmasına rağmen, bugün bu ülkelerde tüketim için gerekli para yoktur. Buda emperyalistlerin mal stoklarının bir türlü eritememesine yol açmaktadır.

ÖZETLEYECEK OLURSAK:

Bugün tek tek ülkelerde yaşanan siyasal ve ekonomik krizler, sanılan aksine sadece sömürge ve yarı sömürgelere özgü olmayıp, emperyalist / kapitalist devletleri de büyük oranda etkisi altına almıştır. Bunun en önemli nedeni, sömürge ve yarı sömürgelerde gerek ulusal temelde olsun, gerekse sınıfsal temelde olsun, her geçen gün güçlenerek varlığını hissettiren halk muhalefetleridir. Emperyalizm artık eskisi gibi rahat sömürme olanaklarından, sırf gelişen bu muhalefetin durumundan dolayı yoksundur. Bundan dolayıdır ki, ekonomik yasalarının bir sonucu olarak, kendi ülkesindeki emekçilere yönelmiştir. Onun bu yönelimi söz konusu ülkelerdeki işsizlik oranını büyük oranda artırmış (ABD'deki işsizlik oranı %13 olarak tespit edilmiş), enflasyonu yükseltmiş ve çalışanların alım gücünü azaltmıştır.

İşte bu panorama, "Demokrasi, İnsan hakları, Globalleşme, vb" söylemlerle süslenmeye çalışılan ve adına "Yeni Dünya Düzeni" denen olgunun, aslında vahşi kapitalizmin bir türü olduğu gerçeğini dünya halklarına kavratmıştır.

Emperyalist efendilerine hizmet eden burjuva toplumbilimciler ve aydınlar varşın dünya halklarına YDD'nin propagandasını yapadursunlar. Varsın sınıf savaşımının bittiğini söylesinler. Ve hatta varşın "vahşi kapitalizm evcilleşti" diyerek, "evcilleşen" bu kapitalizme post-kapitalizm, post-modernizm diye adlar bulsunlar... Avrupa'yı sarsan olaylar, Rusya'daki seçimler, ABD'deki bütçe krizi, dünya halklarına çok şeyler anlatıyor. Proletaryanın gücünü ve gücündeki erdemi anlatıyor. Yerküremizin dört bir yanında süren ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin emperyalizmi nasıl krize boğduğunu anlatıyor. Kapitalizmin vahşiliğini, post-kapitalizm hırkasında gizleyemediğini ve onun insan kaniyla beslenen vahşi bir yaratık olduğunu anlatıyor. İşte bu yüzden dünyanın her tarafında halklar ayaklanıyor.

Bütün bu gelişmeler karşısında ülkemiz proletaryasının ve ezilen halklarının kurmay örgütü harekete geçmeli ve perspektif sonucu olmalıdır. Bugün Avrupa'da gelişen devrimci dalgayı kucaklayan güçlü KP'ler yoktur. Ancak bu objektivitenin (devrimci dalganın) kısa sürede bu tarzda öncülerini yaratacağı gözden kaçırılmamalıdır. Bunlar yaratılmadan da emperyalist / kapitalist ülkelerde devrimci dalgayı yükselten emekçiler ve sisteme yönelmiş muhalif güçlerle enternasyonal dayanışma içerisinde olmak, vazgeçilmez çabamız olmalıdır.

Fransa'da öğrenciler, düzenin uygulamalarına yönelik öfkelerini sokağa taşıırken, ülkemiz gençliği enternasyonal sorumluluğunun gereği olarak Fransa eçilimleri, konsoloslukları, eğitim ve kültür ateseliği önlerinde çok çeşitli protesto gösterileri düzenleyebilirler. Aynı eylem biçimi işçiler ve diğer kamu çalışanları açısından da geçerli olabilir. Böylesi anlar, "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları Birleşin" sözünün anlam kazanaacağı dönemler olmalıdır.

"Avrupa'da yeni bir heyula kol geziyor," bu belki şimdi değil, ama yarın mutlaka... Aynı zamanda sömürge, yarı sömürge halklarının sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri sadece kendilerinin kurtuluşunu değil, emperyalist-kapitalist ülke halklarının ayaklanma zeminini de beraberinde yaratıyor.

Polis şaşkınlığını Fransa'da da gösterdi.

Tükenişlerinin İfadesidir!

Yineliyoruz: Bizim sizinle cephanemizin iade edilmesi sorunu dışında hiç bir sorunumuz yoktur. Cephanemizi demokratik yöntemlerle iade etmediğiniz müddetçe, tartıştığımız olay ve benzerlerinin sonuçlarına katlanmak zorunda olduğunuzu da artık anlamanız gerekiyor. TKP(ML) düşmanlığıyla politik arenada tutunacak takatınız bile kalmamıştır.

12 Eylül askeri faşist cuntasının halk ve devrimci hareket üzerinde yaptığı tahribatları tartışırken, sosyal bilimciler bir noktaya ısrarla vurgu yapmışlardır. Tüm devrimci yapılanmalar, devrimci hareketin aldığı ağır yenilginin nesnel ve öznel yönlerini irdeleyen, sosyal bilimciler, 12 Eylül askeri faşist cuntasının toplumsal değer yargılan üzerinde manevi olarak yaptığı ağır tahribatların daha uzun bir süre etkisini göstereceğini ortaya koymuşlardır.

Gerçektende toplumda hırsızlık, koşe donüculük, kısa yoldan palazlanmak itibar görünce, emeği ile kazanıp dürüst ve namuslu bir şekilde mütevazı bir yaşam sürdürmek yadigarını olmaya başladı. Örgütlü toplum olma bilincinin yok edilmesi için olağanlaştırılmaya çalışılan soysuzluğun, düşkünlüğün, yeniden toparlanmaya çalışan devrimci hareketin saflarında etkisini göstermemesi mümkün değildi. Nitekim bu etki çok kısa sürede kendisini göstermekte gecikmeyecekti. Çünkü, devrimci hareket katılan insanlar, yaratılmaya çalışılan yoz ilişkilerden "kopup" geliyordu. Her ne kadar fiili bir kopuşla devrimci saflara katılım sağlanıyorduydu, bu "kopuş" un bir bütün olarak ideolojik düzlemde olduğunu söylemek mümkün değildir. Mevcut kişiliğin, mevcut ilişki ağı içerisinde edindiği alışkanlıklarını kendisiyle birlikte devrimci saflara taşıması kaçınılmazdı. Kimi devrimci yapılanmalar bu ilişki biçimiyle cebelleşerek asgari oranda da olsa anlaşırken, kimi devrimci yapılanmalar, yapı olarak bu gerici ilişki ağına ayak uydurmakta zorluk çekmeden kısa süre içerisinde düzen içinde konakladılar.

Bir bütün olarak devrimci ve Marksist-Leninist-Maoist bilincin dumura uğratılması diyebileceğimiz bu sürecin etkilerini komünist partisi saflarında da göstermemesi mümkün değildi. Komünist partisi de, Marksist-Leninist-Maoist bir ideolojiye sahip olma avantajına rağmen, bu toplumsal ilişkiler ağı içerisinde mücadelesini yürütmek zorundaydı. Yani komünist partisi için farklı bir dünya, farklı bir toplumsal ilişki ağı yoktu. Bu anlamda, yukarıda tarif ettiğimiz yaratılan kişiliğin komünist partisi saflarına bu süreçte sızması şaşılacak bir şey de değildi. Devrimci saflarda, burjuvazi tarafından estirilen liberal rüzgarlara kapılan bir çok devrimci, ağır yenilgi psikozunun da etkisiyle, devrimci değerlerden sıyrılarak liberal saflara yelken açmaya başladı.

Komünist partisi saflarında ki bir kısım kadrolarda "başarıya giden her yol mübahtır" anlayışıyla pragmatizm en uç noktada boy verdi. Devrim için "erooin ticareti" yapılabileceği gibi, "hırsızlık ta yapılabilir"di. Ve bunlar "devrim için kesinlikle yapılması" zorunlu olan iki ayrı olanaktı. "Bu olanakların kullanılmaması dar kalıplıktan öte bir anlam tasamayacağı gibi, bu faylada asla devrim yapılamaz"dı.

Bu yoz düşüncelere karşı devrimci değerleri sahiplenme, "doğmatizm ve sol sekte" tutum olarak damgalanıyordu. Tıpkı Özgür Gelecek gazetesinin ve Mafya Hizbinin insanlık suçuna yaptığı yüceltiler gibi. Bununla yetinmeyen Ö. Gelecek ve Mafya Hizbi, son dönemlerde de hırsızlığa yeni bir misyon biçerek, onu yüceltip devrimci değer yargıların önüne geçmeye başladılar. 12 Eylül'ün topluma dayattığı yoz kişiliğin farklı bir versiyonu olan Mafya Hizbinin şeffaflarının, devrimci cepheye tutunmakta ısrar eden, devrimci değerlere sahiplenilen ve saflara buluşturılmaya çalışılan yoz kişiliğe karşı amansız bir savaşım veren komünist partisine, hampalarıyla birlikte yeniden saldırılara geçmeleri ve giderek pervasızlaştırarak saldırılarını boyutlandırmaları, tükeniş öncesi çırpınılardan öte bir anlam ifade etmemektedir. Bu durum bizim için beklenilmeyen bir şeyde değildi.

İşledikleri insanlık suçunun hesabını vermemek ve proleter disiplinin "sıkılgından" dolayı 1994 yılının başında parti saflarını terk eden Mafya Hizbi, başını alıp giderken partinin bir çok maddi değerlerini de beraberinde götürmüştü. Ayırışımı ilk iki ayında (her ayırışım olabileceği gibi) yaşanan gerginliği saymazsak, TKP(ML), bu hiziple tüm hukuki bağlarının bittiğini ilan ederek, bundan böyle hizbin elindeki parti malı silahların kırdı faaliyet yürüten "gerillanın" elinden alınmayacağı kararını kamuoyuna açıklamış ve buna uygun davranmıştır. Bu gerçeği, varlık koşulunu parti düşmanlığına bağlayan Mafya Hizbiden kabullenmek zorunda kalıyor. "Geçen yılki ayrılıktan sonra bölgemizde çeşitli silahsızlandırma hareketleri görülüp o dönem tarafımızdan uyarıya konu edilmiş olmakla birlikte, sonradan kendilerinin 'savaş bölgelerinde gerillanın elinden silah alınmayacak' şeklinde MK kararı almaları sonucu geçen yazdan bu yana benzeri girişimlerde bulunmuşlardır." Gerçekten de TKP(ML) MK'sı, Mayıs 1994 yılında yaptığı ikinci toplantısında böyle bir karar almış ve tüm alt örgütlerde bu karara uygun davranmışlardır. TKP(ML), bu süreçte Mafya Hizbinin tahribata uğrattığı merkezi otoritesini tesis ederek, OPK'nin önüne koyduğu görevleri gücü oranında yerine getirmeye çalıştı.

TKP(ML), ilk kuruluş yıllarındaki saldırıları saymazsak, tarihi boyunca en kapsamlı ve şiddetli saldırılarla bu süreçte karşı karşıya geldi. Düşman olanca gücüyle TKP(ML)'ye yükleniyordu. Önderliğiyle birlikte esas güçleri abluka altına alınan TKP(ML)'de, tüm güç ve olanaklarıyla bu ablukayı kırmak için düşmanla kıyasıya bir savaşta tutuştu. '94 yılının ikinci yarısında keskinleşen bu savaşta TKP(ML) elli civarında şehit verdi. Tam da bu süreçte Mafya Hizbi partiyi bir kez daha arkadan hançerledi. Yurt dışında el konulan bir miktar parayı bir yana bırakarak, partinin geri cephesindeki cephanesinin bir bölümü hırsızlanarak, parti güçleri düşman karşılarında silahsız bırakılmaya çalışıldı.

TKP(ML) içten ve dıştan karşı karşıya kaldığı bu saldırılar karşısında soğukkanlılığını yitirmeden yoluna devam etmeye çalıştı. Mafya Hizbine defalarca çağrı yapılarak silahların iadesi istendi. Hatta şu veya bu kaygılardan hareketle Mafya Hizbi saflarında yer alan sağduyulu devrimcilerle yapılan ikili görüşmelerde, cephanenin iadesinin zorunluluğu anlatılmış ve iade edileceği sözü alınmıştır. Ayırışımın aylar sonra, hiç bir tarafın başka bir tarafın maddi değeri üzerinde hak sahibi olamayacağıda anlayış olarak karşılıklı kabullenilmiş ve buna uygun davranılmasına özel bir itina gösterilmesi gerektiği vurgulanmıştır. Bu anlayış biriktirildiğinden yola çıkarak, ayırışımın altı ay sonra el konulan cephanenin en kısa zamanda iadesi istenmiş ve kendileri de samimi bir havada "çok heyecanlanmaya gerek yok. Cephane iade edilecek" diye sözlü açıklamalarda bulunmuşlardır. (İstenildiğinde görüşülen yetkili kişiyi de tarafların bilgisine sunmaya hazırız.) Bu ve benzeri görüşmelerden sonra tam üç ay beklenildi. Bu süre içinde cephane iade edilmediği gibi, "bunlar bizimde değerlerimizdir, iade etmemiz söz konusu olamaz" gibi komik gerekçelerle hırsızlıklarını meşrulaştırma çabalarına girdiler.

Çeşitli gündemler etrafında '94 yılının Aralık ayında olağanüstü olarak toplanan TKP(ML) Merkez Komitesi bu sorunu da görüşmüş ve verdiği sonucu bir bildiriyle devrimci örgütlere ve kamuoyuna açıklamıştı. Aralık '94 tarihinde yayınlanan bildiriye olayların gelişimini genişçe anlatılmış ve "Mafya Hizbinin çıkışından ve saflar nelleştikten aylar sonra, partimize ait el konulan 12 bin Sterlinle, çalınan bütün silah ve cephane en geç bir ay içinde partimize iade edilmediği takdirde, devrimci şiddet metoduna baş vurulacaktır. Bunun bütün sorumluluğu Mafya Hizbine aittir ve sonuçlarına katlanmak zorundadır." denilmiştir. Bu çağrıya Mafya Hizbi kulaklarını tıkayarak aymazlığını sürdürmeye devam etmiştir. Devrimciler arası sorunlarda şiddete başvurulmaması noktasında ki hassasiyetinden dolayı TKP(ML) esnek bir tutum takınarak belli aralıklarla bu çağrısını yinelemek dışında bir fiile girişmedi.

Mart '95 yılında bu konudaki aymazlığınız hatırlatılarak bir kez daha size şöyle seslenildi: "TKP(ML)'nin çaldığınız Silahlar dışında sizinle özel bir sorunu yoktur. Bu sorunun da TKP(ML) şiddete vardırılmadan çözmek için defalarca size çağrı yaptı. TKP(ML) düşmanlığını bırakın. TKP(ML) sizi düşman değil dost olarak görmektedir. Eğer bugüne kadar yaptığımız fiili düşmanlığınızın karşılığı verilmemişse bu, TKP(ML)'nin zayıflığından değil, omuzladığı tarihsel devrim sorumluluğundandır. Ama bilinmeli ki, çalınan cephanemiz demokratik yöntemlerle iade edilmezse TKP(ML) buna seyirci kalmayacak, tarihsel ve toplumsal sorumluluğu gereği gerekeni yapmak zorunda kalacaktır. Çünkü, el konulan her silahta ve mermide şehit düşen yoldaşlarımızın kanı ve emekçi halkımızın alın teri, göz nuru vardır. Sizde bilirsiniz ki; TKP(ML)'nin bayrağında ve kitabında halka ve şehitlere ihanetin yeri yoktur."

Bu açıklamaları okuyucunun gelişmeleri objektif olarak değerlendirmesine yardımcı olmak amacıyla yaptık. Yoksa bu aşamadan sonra dönme dönme aynı olayları tartışmak, kalem darbeleriyle öne çıkma gereksinimine TKP(ML)'nin

ihtiyacı olamaz. Bu gereksinime cevap verecek'in ihtiyacı olmalıdır, dönme dönme aynı yalanları belli aralıklarla piyasürerek bilinç bulanıklığı yaratmamışlardır. Bunu politik arenada manin aracı olarak kullanan Ö. Gelecek, yaşananları o dönemin özgü şullarından kopararak bilinç bulanıklığı boyutlandırmaya çalışıyor. Bunu yaparken de hırsızlığı yüceltme pahasızlığından bile çekinmiyor.

Ö. Gelecek'e göre TKP(ML) dururken "devrimcileri saldırdırıyor" lahlarına el koyuyor"muş! Önce TKP(ML)'nin tarihi boyunca hiç bir devrimci örgütün silahlarına el koyma bir fiilinin olmadığı ve olmayacağı belirtelim. Türkiye devrimci hareketinde, halk arasındaki çelişkilerle laşım ve çözüme yönteminde TKP(ML) bir kutup yıldızı parlaklığına sahiptir. Bu özelliğindedir ki, TKP(ML) döneminde her zaman açık ve samimi davranmayı ilke edinmiştir ve bugünde ilk aşamada takipçisi olmaya devam etmektedir. TKP(ML)'nin bu yaklaşımı TKP(ML)'nin zayıflığına yorma girişim olarak yaratıldığı değerlere el uzalamaya veya gasp ettikleri değerleri özde tepinmeye çalışanlara anlamı dilden yanıt vermekten kaçınmamak de kaçınmayacaktır. Bundan böyle tarihsel ve toplumsal sorumluluğu yüklediği misyonun bilinciyle TKP(ML) büyük bedeller ve fedakarlıklar pahasına yarattığı değerlerine el uzatmadada asla müsamaha göstermeyecektir. TKP(ML)'nin değerlerine karşı gösterilen bu hassasiyetten yola çıkılarak suçlaması, basit bir demogojiden başka anlam ifade etmez.

Hiç kimse savaşa tutuşan bir örgüt arkadan hançerlenmesine tepki vermez. Budalalığı TKP(ML)'nin gösterdiği beklentisi içerisinde olmamalıdır. Çünkü, bu budalalık sahiplerine pahasına patlayabilir. Ö. Gelecek'in "devrimcileri saldırdırıyor, silahlarına el koyuyorlar" dediği şey, tam da bu budalalıktır. Özgür Geleceğin iki sayı üst üste pazarlamaya çalıştığı da budalalık başka bir şey değildir. Bunu yaparken hasım hane tutumunu dizginleyemeyen Ö. Gelecek "eleştiri" kisvesiyle TKP(ML)'ye ilişkin öz niyetini de vermekten kurtulamıyor.

Ö. Gelecek'in 62,63 ve 65. sayılarında üzerinde fırtına kopartılan kor TKP(ML)'nin çalınan silahlarından bölümünü 24 Eylül 1995 tarihinde yeniden denetimine alması olayıdır. Tam bir yıl önce çalınan silahların bir kısmının bir yıl sonra da olsa denetimine alınması, Ö. Gelecek gazetesini can evinden vurmuşa benziyor. "Karşı devrim eylemi duyduğumdan beri içime ağır bir sıkıntı çöktü" (Ö.G sayı 62) diye yazıyor Ö. Gelecek yazarı! Peki adan sormazlar mı, devrimciler düşman alukasında bir buçuk yıldır üst boyutlarda cansiperhane bir şekilde savaşırken devrimcilerin cephanelerine çalmakla ilgili el konulduğunda neden bu "sıkıntıyı" duymadın? Yoksa düşmanla savaşanlar devrimci değil de, "karşı devrimci", "darbeci grup" tu da ondan mı bu "sıkıntıyı" hissetmedin? Bir yanda devrimcilerin silahlarını çalacak, çaldığını da korumayıp çömezlerine çalacak, diğer yandan da devrimci kend öz değerlerini denetim altına alıncaya feryat-ı figan-ı basacak. Bu alçaça iki yüzlülüğün sınıflar mücadelesinde artık baş para etmediğini bilmeme bay Bulut ÇİÇEK gibi kartlaşmış bir teorik yazarının klasına uymuyor doğrusu! Bay Bulut ÇİÇEK, "kendi savun-

madîğimizi okura söyleten durumuna düştüğümüzü iddia ediyor. Bu duruma hiç bir zaman düşmediğimizi herkesten önce Ö. Gelecek'in bilmemesi imkansızdır.

YAPTIKLARIMIZI YANLIŞ TA OLSA SAHIPLERİZ

Bunu bugüne kadar yaptığımız gibi, bundan böyle de yapmaya devam edeceğiz. Bu sahiplenme yanlışta ısrar değil, yanlıştan arınma amaçlıdır. Çünkü biliriz ki, yanlış sahiplenilmeden, o yanlıştan arınma imkanı yoktur. Bu olay özgünlüğünde de TKP(ML), cephanesinin çok çuzi bir kısmının yeniden denetim altına alınmasını sahiplenmiş ve sizin de itiraf ettiğiniz gibi "Ortadoğudaki silahlarımız teslim edildiği takdirde denetim altına alınan silahların iade edileceği" peşinen açıklanmıştır. Bugüne kadar konuya ilişkin polemik yapmayı "sahiplenme cesaret" sizliğinden değil, tam tersine sizi ciddiye almayışımızdandır. Ancak, olay bahane edilerek dağıtığımızdaki bütün çirkinlikleri döktürmenize tepki duyan bir Partizan Sesi okurunun mektubundan yola çıkarak kendinize paye biçmeniz bu yanıtı zorunlu kıldı. Mal bulmuş mağrabi misali üzerine atladığımız okur mektubu bizi bağlamadığı gibi, mektubun içeriğindeki yanlışları da TKP(ML)'nin yanlışlarıyla esasta çakışmadığını bilmiyor olamazsınız. Partizan Sesi gibi sosyalist bir gazetenin bu ve benzer mektupları yayınlanması bizim de tasvip ettiğimiz bir olay değildir. Sahtekarlığınza tepki duyup, duygularını kaleme alan her okurun Partizan Sesi gibi bir gazeteyi kürsü olarak kullanamayacağı da açıktır. Bu anlamda mektubun yayınlanması tamamen Partizan Sesi yayın kurulunun dikkatsizliğine yorumlanabilir. Bunun dışında başka amaçlar peşinde koşarak hınlık yapma becerisi size has bir özelliktir. Bir dikkatsizlikten yola çıkarak, TKP(ML) ile ilgisi olması mümkün olmayan bir okur mektubuna atıf olarak "yaptığını savunmayan" eleştirisi sizin ne kadar bağaylaştığınızın belgesidir. Partizan Sesi'nin de sorumluluğu gereği konuya ilişkin olarak gerekeni yapacağından da zerre kadar kuşku duymuyoruz. Çünkü, Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisi ışığında yayın hayatını sürdüren Partizan Sesi'nin sizin gibi kör bir mantıkla hatalarına tutunacağını sanmıyoruz. Bu açıklamadan sonra yeniden konumuza dönersek:

Ö. Gelecek yazınının bir daktilo sayfa tutarındaki yazısını incelediğimizde; "karşı devrimci eylemler", "faşizm yanlısı eylemler, halk düşmanı eylemler, darbeci grup, çapulcu çetecilik" vb. söylemlerin onlarca kez "eleştiri ve uyarı" adı altında tekrarlandığını görmek mümkün. "Yüreğine çöken sıkıntı"nın verdiği basınçla Ö. Gelecek yazarı döktürdüğü nağmelerin (siz küfürnameler anlayın) farkında dahi değildir. Farkında ve birazcık geçmiş devrimci yaşamına saygısı olsaydı, ayrımsızdan bugüne kadarki süre içerisinde "çapulcu çetecilik" ve "faşizmin yanlısı" pratiğini TKP(ML) tarihinde görülmemiş boyutta faşizme darbe vurduğuna, yine bu süreçte 80 civarında şehit verildiğini göz önüne alır ve ona göre davranırdı. Devrimci sorumluluktan fersah fersah uzaklaşan Ö. Gelecek ve "Ölümlü" yazarı B.ÇİÇEK'ten bunu beklemenin tam bir hayal olduğu ortadadır. Çünkü üstlendikleri "misyon" gereği TKP(ML)'ye saldırmayı bir yükümlülük olarak tespit etmiş ve ona uygun bir pratik sergilemektedirler. Biz, sizlere defalarca çağrı yaparak düşmanlığımızı değil dostluğumuzu istediğimizi belirtmemize rağmen, siz ısrarla düşmanlık yapmakta kararlı olduğunuzu her vesileyle pratiğe döküyorsunuz. Böyle davranmadıkça da ufalanıp parçalanmaya

mahkumsunuz dedik, sonuçta ufalanmadıkça parçalandınız, parçalandıkça ufalmaktan kurtulamadınız. Sizi bize karşı bu kadar saldırganlaştıran kuyruk açısı da budur. "İkinci OPK" diye adlandırdığınız toplantıdaki bölünmeyi bile TKP(ML)'ye bağlayıp küfürler yağdırmadınız mı? Kitlelere "2.OPK" nızın kararlarını açıklama ve kavratma yerine, TKP(ML)'ye saldırmak ve "ey hal-kam beni bölen yine darbeci gürültü" ninnisiyle bir kez daha ufalanışınızın nedenini yine TKP(ML)'de aradınız. TKP(ML) düşmanlığı gözlerinizi öylesine karartmış ki, eşek anısı bile soksa bunu TKP(ML)'ye bağlayarak acınızın dineceğini sanıyacak kadar bunaklaşıntız. Sahip olduğunuz hal-i ruhi-ye den dolayı eleştiri ve uyarılarımıza "düşmanca tutum" olarak algılayıp daha da zavallılaştığınızı bildiğimizden, devirdiğiniz çamları bile dikizate alıp yanıt vermeyi prensip edinmiştik. Anlaşılan o ki, yanıt vermeyişimizi haklılığınızı yorarak, kürsü "sosyalistleri" ahilerinin (D. Perinçek, B. Uluer, E. Kürkçü'nün ekranlardaki rezaletini hatırlayın) lügatıyla pervasızlığınıza dizginlemeyi düşünmediğiniz anlaşılıyor. Örneğin: TKP(ML)'yi kastederik "ideolojik, siyasi olarak tıkanan, örgüt yönetimde savaştırmaktan aciz bu tayfa; faşizme karşı savaşamamanın sıkıntısıyla devrimci gerillalara saldırmışlardır." (ÖG sayı 62) diyebiliyorsunuz. Bu iddianıza el-insaf demekten öte başka bir şey kalmıyor. TKP(ML)'nin istenilen seviyede iyi yönetilmediğini, savaştırılmadığını söyleseydiniz belki biraz anlaşılır olurdu. Çünkü biz de TKP(ML)'nin elindeki güç ve olanaklarıyla istenilen bir seviyede olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Bunu söylerken de hiç bir komplekse kapılmıyor, tam tersine somut gerçeğe parmak basıyoruz. Şüphesiz bunun birçok subjektif nedeni irdelenebilir, tartışılabilir. Ancak sadece bazı öznel nedenlerden yola çıkılarak TKP(ML)'nin "savaşamadığından, devrimcilere saldırdığı" söylemek ne derece akıllıca bir savunma olabilir? Dürüstlük ve samimiyetten dem vuran Ö. Gelecek ve yazarlarının somut olgulardan bu kadar uzaklaşacağını hesaba katmamakla hata yaptığımız anlaşılıyor.

Türkiye'de yaşayan her politik kişilik, TKP(ML)'nin son bir buçuk yılda Dersim'de düşmanla "Alt düzeyde bir iç savaş" yürüttüğünü bilir. Bu belirleme bize değil, tersine savaşın karşı tarafı olan faşist devletin savaş kurmaylarına aittir. "Alt düzeyde" bir seyir izleyen bu savaşta onlarca karakolun içindeki savaş gücüyle imha edildiği, birçok zıhlı araç tahrip edilerek üzerindeki silah ve araç telsizlerine el konulduğu da yine düşman kurmaylığının kendi açıklamalarıdır. Bu süre boyunca işlemlerinde binbaşı, yüzbaşı, üstegmen, teğmen, subay ve astsubaylarında bulunduğu yüzlerce düşman gücünün savaş dışı bırakıldığı bizim değil, yine düşmanın savaş kurmaylığının açıklamasıdır. Bu muharebelerde partimizde, işlemlerinde Merkez Komitesi üyesi, komiser, komutan ve bir çok önder kadronun da bulunduğu 80 civarında yoldaşımızı şehit verdiğimiz ve yüzlercesini de tutsak verdiğimiz ayrı bir gerçekliktir. Bütün bunları bilmiyor olmanız imkansızdır. Şehit düşen savaşçı yoldaşlarımıza "yoldaş" diye sahip çıktığınızı ve bunu yaparken de tabanınıza savaştığınızı ispatlamak için Ö. Gelecek'te bol bol ilan verdiğinizizi bu kadar erken unutmamız mümkün değildir. Savaşçı yoldaşlarımıza "övgüler" yağdırırken, önder kadro konumundaki yoldaşlarımızın resimlerini yayınlarken altına düşüğümüz "Darbecilerin MK üyesi", "darbeci komutan" ibarelerini de tüm devrimciler ibretle okumuşlardır. Bir yandan şehitlerini "darbeci" diye teşhir ederken, di-

ğer yandanda şehitlerimizin resimlerini yazıları için emdirerek "ordunuzun" varlığına görsel bir kanıt olarak kullanmıyormuydunuz? Örneğin, "darbeci subay" ve "beyaz ordu komutanı" dediğiniz yoldaşlarımızdan Komutan Mete'nin (Cengil BUDAK) resmini dört sayı boyunca "2.OPK" nızın tanıtım aracı olarak kullanma yüzsüzlüğünü göstermediniz mi?

Size gelince; üzerinde fikir yürütülmeyecek kadar zavallı bir durumda olduğunuzun farkındasınız ama bunu itiraf etme cesaretine sahip değilsiniz. Zaten bu cesareti sahip olduğunuz an, bitişinizin resmileştirilmesi anlamına gelir. TKP(ML)'yi terk ettiğiniz iki yıla yakın süre içinde ikisi Dersim'de, biri Karadenizde olmak üzere düşmanla karşılaştığınız toplam üç çatışma dışında (buna şehirler de dahildir) tek bir saldırı eylemini veya düşmana ciddi bir yönelimi gösterebilir misiniz? Bu sorulara açık ve samimi bir şekilde yanıt verdiğiniz de, inanın ki bir çok günahınızdan arınmış olacak, rahatlayacaksınız. Yüreğinize çöken o sıkıntılar da kalkmış olacak ve kendinizi hafiflemiş hissedeceksiniz! Yoksa MLM olduklarına dair çokça yemin billah ettiğiniz şeyleriniz sizi terk edince, başı kesilmiş tavuklar gibi yerinizde zıpladıkça çevreyi kirlenip toz duman çıkarmak dışında yaptığınız başka şeyler varda bizim bilmiyoruz? Biz sadece yaptığımız "önemli" bir şey olduğuna biliyoruz. O da tüm enerjinizi TKP(ML) aleyhine kullanma mahirliğidir. Bu durumda iken bile, burnunuzdan kıl aldırılmayarak "halkıyla bütünleşen ordu yenilemez" gibi şatafatlı başlıklarla ne "büyük ordu" olduğunuzu ispatlamaya çalışırken, nasıl komik bir duruma düşüğünüzün farkında bile değilsiniz. İlk kez "ordunuzun" icraatlarını ifşa eden bir bildiri okuduğumuzda, "yenilmez ordunuz" tüm marifetlerin üç bombalı pakartı Karadeniz'de, E-23 karayoluna asmaktan ibaret olduğunda öğrenmiş bulunuyoruz. İlginçtir ki, açıklamalarınıza göre, bombalı pankartlarınızın ikisini yine TKP(ML)'yi teşhir etmek amacıyla asmışsınız. Tokat'ın ömanlıkları arasından geçen E-23 karayoluna TKP(ML)'yi teşhir etmek amacıyla astığınız pankartlarla "yenilmez ordu" olduğunuz espirisini kanıtlamaya çalışarak güncleşiyorsunuz. Burada bombalı pankart eylemlerini küçümsediğimiz sanımasın, ancak artık günümüzde iç savaş gerçekliğinden hareketle liseli gençliğin bile hemen hergün yaptığı ve bunu böbürlenme aracı olarak kullanmadığı bir eylem türünü abartarak, "yenilmez ordu"yu büyük zaferler kazanmış general edasıyla yazısız kahramanlığı, varsin sizin hanenize başarı olarak geçsin. Ayrıca bu, sizin ne kadar "büyük" düşündüğünüzün ve bu büyük düşünmeden dolayı da "düşmanın nefretine mazhar olma onurunu" taşıdığınızı da belgesi olsun. Bütün bunları karşımıza savaş yönetiminin sanatı olarak çıkarmanız, komikliğimize ayrıca birde trajedi ekliyor. Bu anlamda, bunların üzerinde fazla durmanın gereği de kalmamıştır. Bunlara değinmemizin esas nedeni okuyucuya, kimlerin "düşmanın teşekküllerine mazhar olma onursuzluğu" (ÖG sayı 62) hak ettiğini görebilme imkanını sağlamaktır. Ne demiştik Ö. Gelecek yazarı B.ÇİÇEK? "siz, devrim güçleri, halk safları vb. lerinden bihaber olabilirsiniz ama düşman bu tutumunuz için size teşekkür borçlu olduğunu biliyor. Düşmanın teşekküllerine mazhar olmakta onur değil, onursuzluktur." Yukarıda ortaya serdiğimiz somut gerçekliğe bakarak okuyucunun kimlerin bu "onursuzluğa" aday olduğuna karar vermekte zorlanacağını sanmıyoruz. Tüm TKP(ML) düşmanı faaliyetinize ve cephaneye çalma fiilinize rağmen,

biz Ö. Gelecek'in ve çevresinin "düşmanın teşekküllerine mazhar olma onursuzluğuna" sahip olduğuna düşünmüyoruz. Ancak Ö. Gelecek yazarlarının mantığıyla olaya baktığımızda, TKP(ML)'yi bölmelerinden, insanlık suçunu işlemelerinden ve son olarak hırsızlığa yüceltiler dizmelerinden dolayı, bu "onursuzluğa" radikal devrimci cephe de en yakın adayın kendilerinin olduklarını da bilmelerini isteriz.

Ö. Gelecek "siz, devrim güçleri ve halk safları vb. lerinden bihabersiniz" diyerek, dostluk konusunda ders verme havasındadır. Bu konuda da Ö. Gelecek yine kaldırdığı baltayı kendi ayağına vuruyor. Çokça "dostluk, halk güçleri" vb. deyimleri kullanmasına rağmen, kendilerinden kopan "suçlular grubu" nun şefleri hakkında "ölüm kararı" çıkarırlar da yine kendileridir. Buna benzer diğer bir olay da ise, Dersim'de OPO diye değerlendirdiğimiz "gerilla" birliği ile yaptığımız tartışmalar sonucunda, size secde getirmeyen "devrimciler" taciz ateşi açarak silahlarını almaya çalışın, ama bunu başaramayan yine siz değilsiniz? Şimdilik hamiliğine soyduğunuz "suçlular grubundan" silahları alsaydınız MLM tavır olacaktı, TKP(ML) kendi silahlarını denetimine aldırdı ise anti MLM tavır diyerek çığırkanlık yapacaktınız. Bu ne perhez, bu ne lahana turgusu. Taciz ateşi açarak silahlara el koymaya çalışmadığınızı söyleyebilir misiniz? Ve bu durumu bir sır gibi tabanınızdan ve kamuoyundan gizlemeye neden ihtiyaç duyduğunuzu açıklayabilir misiniz? Biraz dürüstlük baylar, biraz dürüstlük! Ama sizden çok şey istediğimizi biliyoruz. Çünkü, bunun kıymetisi bile sizde kalmamış.

Burada ilginç ve ilginç olduğu kadar da tehlikeli bir özelliğimize de vurgu yaparak noktalamak istiyoruz. Kim ki taşlaşmış kastını önünde secdeye gelmiyorsa, sizin nezdinizde mutlak bir şekilde "güruh" olmaktadır. Hangi "güruh" olacağı konusunda da pek sıkıntı çektiğiniz söylenemez. Örneğin "darbeci güruh" ve "suçlular güruhü" gibi. Gelişen aşamada devrimciler hakkında aldığınız ölüm kararlarını kitleler nezdinde savunamayacak kadar çöceleşmiş durumdasınız. Ama bütün günahlarınızı "güruhlara" yüklediğiniz için tabanınıza da doğal olarak, "güruhlardan" hesap sorma cesaretine bile sahip olmadığınızı sizde biliyorsunuz. Burada iki seçenek vardır; ya acizleşip aldığınız "ölüm" kararlarınızı yanlışlığını kamuoyuna açıklayın, yada aldığınız "ölüm" kararlarınızı açıkça savunma cesareti gösteriniz. Bu iki şıktan birini yerine getirmediğiniz müddetçe, iki yüzlü sahtekar olma onuruna sahip olmaktan öte, herhangi bir niteliğe haiz olamazsınız.

Yineliyoruz: Bizim sizinle cephanemizin iade edilmesi sorunu dışında hiç bir sorunumuz yoktur. Cephanemizi demokratik yöntemlerle iade etmediğiniz müddetçe, tartıştığımız olay ve benzerlerinin sonuçlarına katlanmak zorunda olduğunuz da artık anlamamız gerekiyor. TKP(ML) düşmanlığıyla politik arenada tutunacak takatınız bile kalmamıştır. Önceki çağrılarımız da tekrarladığımız gibi, "bırakın herkes yolunda yürüsün, nasıl ki siz, içinde debelendiğiniz bataklıkta özgürseniz, unutmayın ki TKP(ML) de onurla her cepheye yürüttüğü bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm mücadelesinde yürümekte özgürdür. Bugüne kadar hiç bir güç bu özgürlüğü elimizden alamadığı gibi, bugün 'devrimci mücadele' adı altında yaptığımız TKP(ML) düşmanlığında bu şanlı yürüyüşü engellemeyecektir..." ■

Haydar Aslan-İhsan Parçacı Amed-i Kanlarıyla Suladılar

Bu iki yiğit partizan, Ocak 1981 yılında Diyarbakır'ın Hazro bölgesinde beyaz ordu güçleri ile girdikleri çatışmada şehit düştüler.

Haydar Aslan: Dersim'in Mazgirt ilçesinin bir köyünde doğdu. Çok genç yaşlarda devrimci düşüncelerle tanıştı. Kısa sürede de İbrahim Kaypakka-ya'nın siyasi düşüncelerini benimseyerek-proletarya partisi saflarında yer aldı.

Haydar Aslan, öğrenme arzusuyla doluydu. Kısa süre içerisinde yetkinleşerek, Öncü'nün saflarında önemli görevler üstlendi. Haydar alçak gönüllüğü, samimiyeti, çalışma azmiyle faaliyet yürüttüğü alanlar içerisinde sevilen, sayılan biriydi. Haydar Aslan en son olarak Amed (Diyar-ı bekir)'de faaliyet yürütüyordu.

İhsan Parçacı: Diyarbakır'ın Hazro

ilçesinden yoksul Kürt bir ailenin oğ-
luydu. Bulunduğu bölge burjuva-milli-
yetçi yürüşün yoğun olduğu bir yerd.
Fakat İhsan samimiyetle inandığı MLM
bilimi ışığında proletarya partisinin
ideolojik ve siyasi hattını benimseyerek
saflara katılır.

Haydar Aslan ve İhsan Parçacı
Amed'in Hazro Bölgesi'nde faaliyet
yürüten TKKO gerilla birliğinde görev-
liyidiler. 1981 Ocak ayının ilk haftası-
nda Hazro'da bir halk düşmanının ihbar-
ı sonucu faşist kolluk güçlerince pus-
ya düşürüldüler. Faşist kolluk güçleri-
nin "teslim olun" çağrısına namlula-
rından çıkan kızıl kurşunlarla cevap
veren Haydar ve İhsan, yüzlerce kişi-
den oluşan faşist kolluk güçleriyle ad-
larına yaraşır şekilde savaşarak şehit
düşüldüler.

Haydar Aslan ve İhsan Parçacı kızıl

Haydar Aslan

kanlarıyla Amed'i suladılar. Onların
kanlarıyla suladığı Amed topraklarında
yüzlerce partizan yetişti-yetiştiriyor ■

Nilüfer ATAV

Nilüfer Atav, 3 Ocak 1994 gün-
nü Artvin'in Borçka İlçesine
bağlı Uğur Köyü'nün Kaldı-
rın Mahallesi civarında, beyaz ordu
güçleri ile TKKO gerillaları arasında
çikan çatışmada şehit düştü.

Artvin'de mücadele kaçını bir mi-

Artvin'in Kızıl Partizan'ı Nilüfer ATAV

lisin yakalanıp, düşmana bilgiler ver-
mesi sonucu, Artvin'in kırsal bölgele-
rinde yoğun operasyonlar başlar. Ge-
rilla birliğinin konakladığı evin sahi-
bi de gizlice ilçeye giderek, gerillaları
ihbar eder. Zaten bölgede operasyon
yapan beyaz ordu güçlerine, takviye
olarak özel tim elemanlarının da ka-
tılmasıyla birlikte köye baskın yapı-
lır. Köyde çıkan çatışmada, Nilüfer
Atav (Serdal ayağından yaralı olarak
düşmanın eline geçer. Nilüfer'i ele
geçiren özel timin kan-emiçi iblisleri,
ensesine ve kalbine sıktıkları iki kur-
şunla Nilüfer'i infaz ederler. Bu aşığı-
lık, katliamcı iblislerin yaptığı infazı,
kendi kurumları olan Adli Tıp bile
doğrular.

Nilüfer Atav 1970 yılında Yozgat'ta
doğdu. Çocuk yaşlarda çevresinde
etkisiyle devrimci düşüncelerle tanış-
tır. Gençlik yıllarında bilgisini de art-
tırarak TKP(ML) düşüncesiyle tanışır
ve kısa süre içinde bu görüşü benim-
ser. O artık TKP(ML) taraftarıydı. Bu-
lunduğu bölgede (Ankara) yoğun ola-
rak DKÖ faaliyetlerinde yer alıyordu.
Her defasında arkadaşlarına "ne olu-
rsa olsun gerillaya katılacağım" diye-
rek mücadelede ne kadar kararlı ol-
duğunu gösteriyordu. Çok geçmeden
TKKO'ya katılmak için başvurusunu
yapar. Başvurusu kabul edildikten
sonra hiç vakit kaybetmeden hazırlık-
larını yapar ve yola çıkar. O artık Art-
vin'in kızıl gülüydü ■

Mehmet Düzel

Dersim'in Ovacık İlçesi Aslan
doğmuş Köyü'nde, 1995 yı-
linda dünyaya geldi. Yoksul
köylü bir ailenin çocuğu olan Meh-
met, zorluklar ve sıkıntılar içerisinde
büyüdü.

Mehmet, genç yaşında, çevresindeki
devrimcilerin etkisiyle, devrimci mü-
cadeleyle tanıştı. Süreci içerisinde ken-
disini yetkinleştirip geliştiren Mehmet,
kısa süre sonra I. Kaypakka-ya'nın siya-
si politik düşünceleriyle tanıştı. Bulun-
duğu alanlarda ajitasyon- propaganda

faaliyeti yürüten Mehmet, çevresinde
çalışkanlığı, özverişi ve siyasi bilincini
tanıdığı insanlara aktarması nedeniyle
sevilen, takdir edilen biriydi. 12 Eylül
AFC'si tarafından aranmaya başlandı.
Mehmet, aranmasına rağmen, müca-
delesine bir an bile ara vermedi. Bir
süre sonra, askeri faşist cuntanın bas-
kısını arttırması sonucu, mücadelesini
Dersim yöresinde gerilla birliğinde
sürdürmeye başladı.

5 Ocak 1981 yılında konakladıkları
Mazgirt'in Örs Köyü, bir ihbar sonucu
başlar. Gerilla birliği, köyden çıkarak
hiçbir kayıp vermeden çıkar. Köyden
biraz uzaklaştıkları sırada Muhundu
Karakolu askerleriyle karşılaşırlar. Bu-
rada da çatışarak geri çekilen gerilla

birliği, bu kez köyden peşlerine takılan
Peri Karakolu askerleriyle karşılaşır.
Çok yoğun bir sris altında iki ateş ara-
sında kalan gerilla birliği, burada faşist
kolluk güçleriyle saatler süren bir çatış-
maya başlar. Çatışmanın sonunda
gerilla birliği geri çekilirken, Mehmet
Düzel aldığı yoğun kurşun yaraları son-
ucusu 5 Ocak 1981 yılında şehit düşer.

Yoldaş

Söylediğin o savaş türküsü

Ki aktığın kan kadar kızıl

Ve yoldaş!

Sana namus sözü veriyoruz

Bizim türkülerimizde

Senin ki gibi güzel olacak ■

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht Ölümsüzdür

Rosa LUXEMBURG 5 Mart
1870'de Polonya'nın Rus yöneti-
mi altındaki kasabası Zamosc'da bir
müsvet ailenin son çocuğu olarak dün-
yaya geldi. Çocukken geçirmiş olduğu
bir hastalığa, yanlış teşhis konulması
nedeniyle, ömür boyu total kalmaya
mahkum oldu. Varşova lisesini birinci-
likle bitiren Rosa, daha okuldakken
proletaryanın bir militanı oldu. İki yıl
Çarlık polisi tarafından aranır duruma
düştü. Bu nedenle İsviçre'ye kaçmak
zorunda kaldı.

1899 yılında Cenevre'ye geldi ve
Zürich Üniversitesi'nin felsefe Bölü-
müne kaydoldu. Burada bir çok dev-
rimci insanla tanıştı. Tanışıklarından
biri Karl Liebknecht ve sevdiği kişi
olan Leo Jogiches'dir.

İlk ideolojik mücadelesini revizyo-
nist Bernstein ve taraftarlarına karşı ver-

di ve bu mücadele sonucunda "Sosyal
Reform mu, Devrim mi?" adlı kitabını
yazdı. Kautsky'nin gerçek yüzünü gör-
mekte (uzlaşmacı yüzünü) hiç gecik-
medi. Revizyonizme karşı mücadele
edenlerin ilklerinden oldu.

1904'te İmparator II. Wilhelm'e ha-
karet ettiği gerekçesiyle ilk tutuklulu-
ğunu yaşadı. 1903 yılında II. Enternasyo-
nal'ın daimi üyeliğine seçildi. Bolşevik-
Menşevik ayrılığında, Bolşevikler-
den yana tavır aldı.

1906 Mart'ında Leo Jogiches'le bir-
likte tekrar tutuklandı. Bu sefer ki tu-
tuklama gerekçeleri ise; Almanları,
Rus proletaryasını izlemeye çağırıp is-
yana tevşik etmekte. Tahliye olduktan
sonra, partinin yeni kadrolar yetiştir-
mek için Berlin'de açtığı parti okulun-
da, iktisat ve tarih dersleri vermeye
başladı. Bu dönemde kendini teorik

çalışmalara vererek, "İktisat Nedir?"
adlı kitabı yazdı. 1911 yılında da "Ser-
maye Birikimi"ni yazmaya başladı. Al-
man sosyal demokratlarının uzlaşmacı
bir tavıra girmeleri, onun Karl Liebk-
necht ve diğer sosyalistlerle birlikte ye-
ni bir mücadeleyi, özellikle Ka-
utsky'e karşı mücadeleyi başlatmasına
neden oldu. Rosa, Karl Liebknecht ve
diğer sosyalistlerle birlikte, 1916 yılı-
nda "Spartaküs Birliği"ni kurdular. Bu
birliğin amacı, savaşı devrimle sonuç-
landırmaktı. 1914-1918 yıllarının bü-
yük bir bölümünü hapisanelerde ge-
çiren Rosa, Karl Liebknecht'le birlikte
Spartaküs Birliği'nin 1 Ocak 1919'da
toplanan kongresinde, bu birliğin adını
değiştirerek, Alman Komünist Partisi'ni
kurdular. Rosa ve Liebknecht 15 Ocak
1919'da SPD'li İçişleri Bakanı Nos-
ken'in emriyle katledildiler ■

USTALARDAN SEÇMELER

ÖNEMLİ OLAN İYİ
ÖĞRENMESİNİ BİLMEKTİR (III)

Savaş milletler, devletler, sınıflar ya da siyasi
gruplar arasındaki en yüksek mücadele biçimidir
ve bütün savaş yasaları, savaşan milletler, devlet-
ler, sınıflar ya da siyasi gruplar tarafından zaferle
ulaşmak amacıyla uygulanır. Hiç kuşkusuz, savaş-
ta zafer ya da yenilgi esas olarak her iki taraftaki
askeri, siyasi, iktisadi ve doğal koşullar tarafından
belirlenir. Fakat yalnız bunlar tarafından değil, ay-
nı zamanda her iki tarafın savaş yönetmedeki öz-
nel yeteneği tarafından da belirlenir. Savaşı ka-
zanmaya çalışan bir asker maddi koşullar tarafın-
dan konan sınırlamaları aşamaz; ne varki, bu sını-
rlamalar içinde de zaferle ulaşmak için çalışabi-
lir ve çalışmak zorundadır. Bir komutanın hareket
sahnesi nesnel maddi koşullar üzerine inşa edil-
miştir, ama o, burada parlak, güçlü ve muhteşem
oyunlar sahneye koyabilir. Bu yüzden nesnel
maddi koşullar, yani askeri, siyasi, iktisadi ve do-
ğal koşullar varolduğu zaman Kızıl Ordu komu-
tanlarımız yeteneklerini ortaya koymalı, milli düş-
manı ve sınıf düşmanlarını ezmek ve bu kötü dün-
yayı değiştirmek için bütün güçlerini seferber et-
melidirler. Savaşı yönetmedeki öznel yeteneğimizi
burada ortaya koyabiliriz ve koymak zorundayız.
Biz Kızıl Ordu komutanlarımızın hiç birinin, ne
yaptığını bilmeyen, gözükara kişiler olmasına izin
vermeyiz. Bunun yerine biz, Kızıl Ordu komutan-
larımızın, hem cesur, hem akıllı, eşsiz bir cesaretle
ve savaşın cilveleri ve beklenmedik gelişmeler
karşısında duruma hakim olabilecek yeteneğe sa-
hip kahramanlar olmalarını isteriz. Bir Kızıl Ordu
komutanının savaş denizinde yüzerken, sadece
bocalamaması yeterli değildir, aynı zamanda
emin bir şekilde düzenli kulaçlarla karşı kıyıya
varmayı bilmelidir. Savaşı yönetme yasaları, savaş
denizinde yüzme sanatının kurallarını oluşturur.

Yöntemlerimiz hakkında söyleyeceklerim bu
kadar.

Mao Zedung Seçme Eserler 1- Sf:245

KADROLAR SORUNU

Büyük bir devrimi yönetmek için büyük bir parti-
ye ve çok sayıda yetenekli kadroya sahip olmak
gerekir. 450 milyon nüfusu olan Çin'de, eğer ön-
derlik küçük ve dar bir gruptan meydana geliyorsa
ve Partinin önderleri ve kadroları dar kafalı, dar
görüşlü ve beceriksiz kimselere, tarihte eşi bulun-
mayan büyük devrimimizi gerçekleştirmemiz
mümkün olmaz. Çin Komünist Partisi uzun za-
mandan beri büyük bir Parti olmuştur ve gericilik
döneminde uğradığı kayıplara karşın, hala da bü-
yük bir Partidir, birçok iyi öndere ve kadroya sa-
hiptir, fakat bu gene de yeterli değildir. Parti ör-
gütlerimizi bütün ülkeye yaymalı ve bilinçli bir şe-
kilde on binlerce kadro ve yüzlerce yetenekli ön-
der yetiştirmeliyiz. Bunlar, Marksizm-Leninizmi
sıkı bir şekilde kavramış, siyasi bakımdan uzak
görüşlü, çalışmada yetenekli, fedakarlık ruhuyla
dolmuş, sorunları tek başlarına çözebilen, güçlükler
karşısında yılmayan ve millete, sınıfa ve Partiye
hizmet etmede sadık ve kararlı kadrolar ve ön-
derler olmalıdır. Parti, üyelerle ve kitlelerle olan
bağlannda işte bu kadrolara ve önderlere güvenir
ve parti ancak onların kitlelere sıkı bir şekilde ön-
derlik etmelerine dayanarak düşmanı altedebilir.
Böyle kadrolar ve önderler bencilikten, bireyci
kahramanlıktan, gösterişten, tembellikten, pasiflik-
ten ve sekte kendini beğenmişlikten arınmış fedakar
milli kahramanlar ve sınıf kahramanları olma-
lıdır. Partimizin üyelerinde, kadrolarında ve ön-
derlerinde aranan nitelikler ve çalışma tarzı işte
budur. Davamızı uğruna canlarını veren on binler-
ce üyenin, binlerce kadronun ve birçok yetenekli
önderin bize bıraktığı manevi miras işte budur.
Hiç kuşkusuz biz bu niteliklere sahip olmalı, ken-
dimize yeniden şekil vermede dahada iyi sonuçlar
elde etmeli ve kendimizi daha yüksek bir devrimci
düzeye çıkarmalıyız. Ancak, bu da yeterli değil-
dir; Parti içinde ve ülkede birçok yeni kadro ve
önder bulmayı kendimize görev edinmeliyiz. Devri-
mimizin geleceği kadrolara bağlıdır. Stalin'in de-
diği gibi, "Her şeyi kadrolar belirler".

Mao Zedung Seçme Eserler 1-sf.370-371

Yızt. İlerici, haklı savaşlara karşı değil. Toplumsal gelişmeyi, ilerlemeyi ve dönüşümü sağlayan bütün savaşları desteklemekle kalmaz, bu savaşlara önderlik ederek, haklı savaşları örgütleyerek, katılarak insanlığı kurtuluşa götürene kadar hiç bir fedakarlıktan kaçınmaz.

Bu bağlamda, savaşa karşı çıkmak bir yana, haklı savaşın sürdürücüleri ve haksız savaşın amansız düşmanıdır. Ta eskilerde ve günümüzde verilen savaşları analiz etmeli, haksız savaşa karşı çıkmalı, haklı savaşın sancığını yükseltmeliyiz. Savaşların bir bütün olarak ortadan kaldırılması, ancak haklı savaşla cevap verilebildiğinde, mümkündür.

Partimiz TKP(ML) önderliğinde geliştirilen haklı savaş, tamamıyla haksız savaşa karşıdır. "Faşizm savaşı" demektir. İnsanlığı canavar gibi boğazlayan bu haksız savaşa karşı partimiz TKP(ML) halkın haklı savaşını yükselterek, haksız savaşı ortadan kaldırmak için bütün fedakarlığa katılmakta, insanın bilinçli dinamik rolünü kavrayarak savaşın nasıl yönetilmesi ve verilmesi gerektiğini göstermektedir.

Haklı savaşa önderlik ederken, destek verirken, nasıl bir savaş sürecinden geçtiğimizi ve bu savaşın bize ne tür ödevler yüklediğini bilmemiz de bir zorunluluktur.

Haklı ve haksız savaşların ayrımını yaparken, ülkemizdeki savaşın niteliklerini, özelliklerini, amacını bilmeden, savaşa insan katkısı sunamayız.

İki tür savaş ülkemizde bütün şiddetiyle devam etmektedir. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfının önderlik ettiği faşist Türk devletinin verdiği haksız savaş ve partimizin önderlik ettiği, halkın yürüttüğü haklı savaş. Ayrıca, Kürt Ulusal Mücadelesini veren PKK önderliğinde gelişen Kürt Ulusal Hareketinin savaşı. İkisinin dışındaki son iki savaş, haklı savaş kapsamındadır. Yani devrimci savaşlardır. Ancak, muhtevaları, hedefleri, önderliği-siyasi ve ideolojisi, örgütü, hem nitelik açısından, hem nicelik açısından birbirlerinden farklıdır.

Bazı benzer yönleri olsa da (örneğin faşist Türk devletinin ordusuyla savaşmış olmaları) birbirinden niteliksel olarak farklıdır. Ülkemizde savaşan sınıfların, tarafların genel anlamda belirlemesinden sonra, esasta partimiz TKP(ML)'nin yürüttüğü halk savaşı üzerinde duracağız.

Savaş bir bilinmezlik meselesi değildir. Ne sır işidir, ne de insandan ve sınıflardan bağımsızdır. İnsanoğlunun doğrudan eylemidir. Dolayısıyla, savaşta insanın bilinçli dinamik rolü esastır. Savaşlar sınıflar üstü ve politika dışı olamaz. Tersine bir sınıfın hizmetindeki politikanın en üst biçimde ve etkili bir şekilde sürdürülmesi ve kullanılmasına bağlıdır.

Bu genel yaklaşım ışığında, ülkemizdeki savaşa ve partimizin önderliğinde Ordumuz TIKKO'nun verdiği Köylü Gerilla Savaşının niteliğine baktığımızda görececeğiz ki, savaş bizi doğrudan ve dolaylı yollarla etkisi altına almıştır. Bilinçli veya bilinçsiz, ülkemizde yaşayan her insan bu savaşta taraf olmuştur.

Ülkemizdeki toplumsal sistemi analiz ettiğimizde, toplumsal sistemin büyük tep beslediği sorunları, ancak Halk Savaşıyla çözüme kavuşturabileceğini görmekte razı zorlanmayız.

Emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir statüye sahip olan ülkemizde toplumsal dönüşümü, toplumsal ilerlemeyi sağlayacak olan program, Demokratik Halk Devrimidir. Bu devrime önderlik edecek devrimi örgütleyip zafere taçlandıracak sınıf, proletarya ve onun öncüsü partimiz TKP(ML)'dir. Partimiz TKP(ML)'nin asgari programı olan Demokratik Halk Devrimi, ülkemizin nesnel gerçeklerinden, siyasal-iktisadi-sosyal vb. yapılarından kaynaklanan sorunları çözecek olan tek alternatif çözümdür. Bu asgari programın gerçek halini alabilmesi, hayata hürünleşmesi uzun erimli bir mücadele gerektirmektedir. İşte Halk Savaşının uzun karakteri, ülkemizin siyasal-iktisadi yapısından kaynaklanan objektif bir durumdur.

Bir kez daha görüyoruz ki, savaş her ülkenin toplumsal yapısına, sınıfların mevzi- lenişine göre değişir ve ayrı özellikler taşır. İrademiz dışındaki olan bu objektif durum, keyfi olarak değiştirilemez. Öznal düşünce ve arzularımızı bu objektif gerçeklerin yerine koyamayız. Tek bilimsel tahlil ve çözüm, öznal düşüncenin veya öznal yönetimin bu nesnel gerçekle bütünleşmesi ve nesnel gerçeğe uyarlanmasıdır.

Partimiz TKP(ML)'nin de öznal vurgu- ladediği gibi, ülkemizin devrimi öyle bazı kesimlerin sandığı gibi ne bir gece işidir, ne kısa sürede olabilecek bir şeydir. Bu anlayışa saplananlar, kolay devrim hayali- ne kapılıp, bir gecede veya bir kaç yıl içinde devrim olmayınca da devrimi terk ettiler.

Halkı ham hayallerin peşinden kurtarmak için partimiz, ilk kuruluşundan günümüze kadar, halk savaşının uzatmalı bir savaş olduğunu, yenilgi ve zafere içinde barındırıldığını, birbir zorluk ve engelleri aşarak, onlarla çabarak gelişebileceğini bilmadan usanmadan anlatmış ve anlatmaya da devam edecektir. Bu gerçeği belirttikten sonra, ülkemizdeki savaşın durumunu izah etmekte fevkalade yarar vardır.

Ülkemizde yaşayan her insan savaşı konuşmakta ve çeşitli yorumlar yapmaktadır. Bunun anlamı, ülkemizdeki iç savaşın, yine ülkemizde yaşayan insanları dolaysız veya dolaylı yollarla etkisi altına aldığıdır.

Ülkemiz faşist diktatörlükle yönetildiği için, ülkemizdeki ezilen sınıf ve katmanların kendilerini demokratik bir biçimde ifade etme imkanları, şartları ortadan kaldırılmıştır. Egemen sınıfların büyük bir pişkinlikle sık sık sözkonusu ettikleri "demokrasi" halk demokrasisi değil, egemen sınıfların halkı ezme demokrasisi ve serbestliğidir.

Egemen sınıflar, halkı ezmekte, demokrasi taleplerini boğmakta hiç tereddüt göstermemişlerdir. Halkın üzerine en vahşi ve barbar yöntemlerle gitmişler ve halkın üzerinde söngü-düpeç, cop, kurşun vb. hiç eksik olmamıştır. Geçmişteki Kürt Ulusal Hareketlerinin katliamla bastırılması, işçilerin tren raylarında katledilmesi, komünistlerin Karadeniz'in sularında alçakça katledilmesi ve köylülerin üzerinde jandarmanın insafsızca baskısı ve şiddetin ardı arkası kesilmemiştir.

Ülkemiz Türkiye'de, egemen sınıfların öteden beri (Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan günümüze kadar) yönetimi kanlı faşist diktatördür, yani uyguladıkları siyasal faşizmdir.

Ülkemizin bu gerçeği, ezilen halka tek bir seçenek bırakmıştır. Savaşmak, savaşmak ve savaşmak... Bu gerçeği iyi gören partimiz TKP(ML), ülkemizdeki devrimin izleyeceği yolu çok iyi tahlil ederek, bu yolun Halk Savaşı yolu olduğunu belirtmiş ve kuruluşunun ilk gününde, devrimin merkezi görevinin Halk Savaşı olduğunu berrak bir biçimde vurgulamış, onun ilk stratejik aşaması olan, stratejik savunma sürecinde gerilla savaşının "Kısa ajitasyon ve propagandadan sonra derhal başlatılması" kararını almıştır.

Partimiz TKP(ML) o günden bu güne, bazı yetersizlikleri, eksiklikleri ve yengileri olsada, kurtuluşa giden yolda sebat ederek, ısrarlı bir biçimde Köylü Gerilla Savaşını devam ettirmiş ve gün geçtikçe boyutlandırmıştır. Omandır ki, egemen sınıflar, partimiz önderliğindeki savaş bölgelerine bütün güçleriyle yüklenerek, adeta taş üstünde taş bırakmamasına yeltenmeye çalıştılar. Halkımızı zorla göç ettirerek, katlederek, sörgün ettirerek gerilla savaşını durduma, bastırma seferberliğine giriştiler. Köylü Gerilla Savaşını ortadan kaldırmak istedikler. Ama nefile! Yapamadılar, yapamayacaklar!

Partimiz TKP(ML) önderliğinde gelişen savaş, yalnız ülkemizdeki toplumsal sistemi değiştirmekle sınırlı değildir. Hem sosyalizmin maddi koşullarını hazırlamak, hemde proleter dünya devriminin geliştirilmesine, hızlanmasına katkıda bulunmaktadır.

Verdiğimiz Köylü Gerilla Savaşı, faşist diktatörlüğün yıkılmasını hedeflerken, aynı zamanda ülkemizde gerçek demokrasiyi, bağımsızlığı, özgürlüğü kazanmayı hedeflemektedir. Bu savaş, ülkemiz halkını gerçek anlamda bir barışa kavuşturma amacını da içeren bir savaştır.

Özellikle son dönemlerde egemen sınıflardan tutalım, halk kapsamına giren bazı sınıf, örgüt ve kesimlere kadar, birçok kesimin çokça üzerinde durdukları, "Demokrasi" ve "Barış" meselesi mevcut toplumsal sistemde çözümlenecek bir mesele değildir. Demokrasi ve barış düşmanı sınıflar devrilmedikçe, onun toplumsal dayanakları ortadan kaldırılmadıkça demokrasi ve barış boş bir hayal olacak ve kitleler burjuva-feodal siyasetin etkisi altına sokılmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Bugün Partimiz TKP(ML) önderliğinde geliştirilen Kızıl Siyasi İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşı, gerçek anlamda demokrasi ve barış kazanma mücadelesidir. Ancak şunu her zaman bilinçlere kazmalıyız ki, yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapı yıkılmadıkça, egemen sınıflar devrilmedikçe, ülkemizde ne demokrasiden bahsedilebilir ne de barıştan, biz Maoistler, her zaman, her koşul altında demokrasi ve barış için amansız mücadele vermiş ve bu uğurda ağır bedeller ödemişizdir. Biz komünistler, barış ancak; savaşların kaynağı olan bugünkü düzeni ve sistemi savaşla yıkararak kazanabileceğimizi çok iyi biliyoruz.

Dünyada kalıcı barışın sağlanması, adına "Yeni Dünya Düzeni" dedikleri emperyalist gerici sistemin yeryüzünden süpürülmesiyle mümkündür. İşte Halk Savaşı, yalnız ülkemizdeki demokrasi ve barışın gerçekleştirilmesi için değil, uluslararası demokrasi ve barış için mücadele edecek ve onun kanalları açacaktır. İnsanlığın kurtuluşu toplumsal devrimlerle gerçekleşmedikçe, demokrasi ve barıştan söz edilemez. Bahsedilsede egemen sınıflar için demokrasi ve barış olur.

Ülkemizde yapılan önce "demokrasi" ve "barış" yaygarası, aldatmacadan başka bir şey ifade etmez. Partimiz TKP(ML) 1995-1996 bağış kampanyası açtığında, "revaçta" olan "demokrasi ve barış" hayranlığına kapılan siyaset dallarının siyasal oyununu bozmak, yanlış dünya görüşlerini deşifre etmek ve ezilen kitleleri doğru siyasal çizgiyle eğitip, devrime seferber etme göreviyle yüzyüze olduğumuza bir kez daha vurgu yaptı. Bu tarihsel görevimizin bilincinde olarak, halkımızın özgür geleceğini karartan yanlış politik eğilimlere, anlayışlara ve akıllara karşı amansız mücadele edeceğimizi bir kez daha belirtiyoruz.

Bu anlamda diyebiliriz ki; insanlığın özgür geleceği için, hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan partimiz TKP(ML) nin açtığı bağış kampanyasına daha canlı, aktif ve coşkulu katılmak, yalnız devrimci görev değil, bir insanlık erdemidir.

DEVİRİM KİTLELERİN ESERİDİR!

Devrimin iki büyük silahından söz etmiştik; parti ve kitleler. Tek güven dayanağımız, sansuz enginliğe sahip bu iki silahtır. Kitleler devrime katılmaksızın veya kitlelere dayanmaksızın, devrim adına ne yapılrsa yapılsın, boş bir çaba, beyhude bir girişimdir. Yalnız öncüyle devrim gerçekleşmeyeceği gibi, öncüsüz kitlelerde devrimi başarıya ulaştırılmaz. Bizim kültürümüzde, parti ve kitleler et-kemik misali birleşiktir.

Devrim kitleler için lüks değil, görevdir. Dolayısıyla kitleler devrime ne kadar seferber olursa ve ne kadar devrim yapmak için örgütlenirlerse, devrim o kadar yakınlaşmış olacaktır. Ancak, kitleler kendiliğinden devrime katılmaz ve devrime seferber olmaz. Kitleleri devrime taşıyacak, örgütleyip harekete geçirecek olan doğru siyasal-ideolojik-örgütsel çizgiye sahip siyasal partidir. Bu parti, partimiz TKP(ML)'dir.

Kuruluşundan günümüze "kitlelerden kitlelere" siyasetini uygulayan partimiz

TKP(ML) kitlelerin yaratıcı ve zengin gücüne, devrimci enerjisine sonsuz güven duymuş ve kitlelerin içindeki fikirleri toparlamış, onları bir kuyumcu titizliğiyle işleyerek, doğru fikirlerle yine kitlelere gitmiştir.

Denilebilir ki, Türkiye Devrimci Hareketi içinde en geniş sosyalist demokrasi bilincini kitlelere götüren güç partimiz TKP(ML)'dir. Maoist ideolojinin rehberliğinde hareket eden partimiz, kitlelere dayanarak, onlarla birleşerek ve onların desteğini alarak, faşist Türk ordusuna karşı Ordumuz TIKKO'nun görkemli gerilla savaşını yükseltmiştir.

Açıktır ki halk, baskı altına alınarak, zor kullanılarak ne destek sağlanabilir, ne de devrime kazanılabilir. Tam tersine, halk, devrimden uzaklaşır. Halkın gönüllü, beyni fethedilmemiş, halk adına yola çıkanlar yolda kalırlar.

Maoist partimiz, halka "zor", "sopa", "cebiri" uygulamanın karşısında olduğu gibi, halkın ancak doğru siyasal çizgiyle devrime kazandırılacağını hep söylemiş ve bunun mücadelesini vermiştir. Gerçek halkın içindeki çelişkilerin çözümü olsun, gerekse halkın devrime taşınması, kazanılması ve örgütlenmesi olsun, tüm bu sorunları gönüllü-demokratik tartışma, ikna ve eğitime prensibiyle yaklaşmış, bu siyasal çizgisinden hiç taviz vermemiştir.

Devrimin diğer meselelerinde olduğu gibi, halk içindeki meselelerde de tek çözüm gücü partimiz TKP(ML)'dir. Nasıl ki, parti çizgimizle hareket eden Kızıl Ordumuz TIKKO halk kitlelerini komprador burjuvazi ve toprak ağaları sistemine karşı koruyor ve onlarla birlikte haksızlığın her türüne karşı savaşıyorsa, partimizin TKP(ML)'de halk kitlelerine önderlik etmede, onları zararlı fikirlerden, anlayışlardan arındırıp, doğru siyasal çizgiyle eğitilmelerini sağlayarak, değiştirme ve dönüştürme mücadelesinde tek güvenceli partidir.

Bu büyük güven, partimizin önce yıllık yürüttüğü sınıf mücadelesinin deneyimleri ve tecrübeleri ile sabittir. Partimiz, zora, baskıya ve anti-demokratik yollara sapa- rak değil, bizzat sınıf mücadelesinin er- gellerini, zorluklarını aşarak, ikna ve dönüştürme tutumuyla kitleler içerisinde otorite kurmaya çalışmıştır. Kitlelere zor kullanılarak değil, onların yüreklerine, beyinlerine, duygularına girilerek, nasıl siyasal otoritenin sağlanacağını öğretmiş, partimiz TKP(ML)'nin pratiğinde görülebilir.

1994-1995 yılı "Partiyi Destekle, Ordumuz TIKKO'yu Güçlendir Bağış Kampanyası" tamamıyla halk kitlelerine dayanan ve halk kitlelerinin tükenmez, enerjik yaratıcı gücünü temel alan bir kampanyadır.

Bağış kampanyamız, siyasal, ideolojik ve örgütsel bir seferberliktir. Kampanyamız, halkın gönüllü iradesine dayanmaktadır. Daha önce ki bağış kampanyalarında olduğu gibi, bu yılki bağış kampanyamızda da, kesinlikle halktan zorla "bağış" alınmayacak, tersine; halkın yaratıcı gücü harekete geçirilerek, onulmaz başarılar elde etmek için bütün olanaklar bağış kampanyasının güçlenmesi için kitlesel seferberlik yaratacaktır.

"Her Şey Komünizmin Silahlı Maoist Parti için" şiarı, bütün zorlukları aşmanın, engel tanımamanın, enginleri fethetmenin şiarıdır. Maoist parti önderliğinde devrim için harekete geçtiğimizde, yıkılmayacağımız zorba diktatörlük yoktur. Bütün devrimci enerjimizle, Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katıldığımızda göreceğiz ki, "çok" güçlü gibi görünen düşman, aslında son derece güçsüzdür.

Bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinde hiç bir fedakarlıktan kaçınmayan ve ağır bedeller ödeyerek, eşine ender rastlanan kahramanlık örnekleri, direnişi gösterip, gerilla savaşını yükselterek savaşan kızıl ordumuz TIKKO'ya katıl! Halkımızın kurtuluş mücadelesi için hiçbir fedakarlıktan kaçınma Maddi ve manevi desteğini sınırsız sun! O, senin Ordu'dur. Ordu'na sahip çık! Bütün varlığınla bu şanlı kavgaya katıl! Yükselt, insanlığın özgür geleceğinin sancığını! ■